

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HEATHER LONG

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

Dirty

DANCER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KİRLİ DANSÇI

82. CADDE VANDALLARI

ONUNCU KİTAP

HEATHER LONG

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2024 Heather Long

Kapak: Crimson Phoenix Designs

Düzenleme: Leavens Düzenleme

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

OceanofPDF.com

CONTENTS

[Seri Şimdiye](#)

[Kadar Önsöz](#)

[Vandallar](#)

[Kirli Dansçı](#)

[Kirli Dansçı](#)

[Önsöz Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Sonsöz](#)

[Savage Vandal Bonus Sahneler](#)

[Soyutlama \(Alternatif Bakış](#)

[Açısı\) Dikkat Dağıtma \(Bonus](#)

[Bakış Açısı\) Beklenti \(Bonus](#)

[Bakış Açısı\)](#)

[Perspektif \(Bonus PoV\)](#)

[Şüphe \(Bonus PoV\)](#)

[Vicious Rebel Bonus Sahneler](#)

[Clash \(Bonus PoV\)](#)

[Detachment \(Bonus PoV\)](#)

[Disorientation \(Bonus PoV\)](#)

[Inked \(Bonus PoV\)](#)

[Intoxicated \(Bonus PoV\)](#)

[Restraint \(Bonus PoV\) Soared](#)

[\(Silinmiş Sahne\)](#)

[Acımasız Hain Bonus Sahneler](#)

[Özlem \(Alternatif PoV\) Eğitim](#)

[\(Alternatif PoV\) Odaklanmış](#)

[\(Bonus PoV\) Başlatma](#)

[\(Alternatif PoV\)](#)

[Kirli Şeytan Bonus Sahneler](#)

[Sertifikalı \(Alternatif Bakış](#)

[Açısı\) Zımbalı \(Alternatif Bakış](#)

[Açısı\) Sersemletilmiş \(Bonus](#)

[Bakış Açısı\) Unhinged \(Bonus](#)

[Bakış Açısı\)](#)

[Brutal Fighter Bonus Sahneler](#)

[Sahiplenme \(Alternatif Bakış Açısı\)](#)

[Sahiplenici \(Bonus Bakış Açısı\)](#)

[Dangerous Renegade Bonus Sahneler](#)

[Carnal \(Bonus PoV\)](#)

[Hazine \(Alternatif PoV\)](#)

[Acımasız Casus Bonus Sahneler](#)

[Konvansiyonel \(Bonus PoV\)](#)

[BURN Önizleme](#)

[Önsözü](#)

[Sonsöz](#)

[Heather Long Hakkında](#)

[Ayrıca Heather Long](#)

[tarafından](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Carol ve Gina için, sizi her gün özliyorum hanımlar.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ŞİMDİYE KADARKİ SERİLER

82ND STREET
VANDALS

Vahşi Vandal
Gaddar Asi
Acımasız Hain
Kirli Şeytan
Acımasız Savaşçı
Tehlikeli Hain
Acımasız Casus
Pervasız Hırsız
Vahşi Dansçı
Kirli Dansçı

OceanofPDF.com

FOREWORD

Sevgili okuyucu,

82'nci Sokak Vandalları serisinin onuncu, bonus kitabına hoş geldiniz. Eğer ilk dokuzu okumadıysanız, durun. Sakın geçmeyin. Birinci kitabı alın: Vahşi Vandal, ve oradan başlayın.

Ciddiyim.

Bu gerçekten sırayla okunması gereken bir seri.

Bay Ridge Royals'ı Vandallar serisinin diğer kitaplarından sonra okumak faydalı olsa da, bu kitapta yer alan Theo'nun tanıtımının orada başlamasından başka bir zorunluluğunuz yok. Ayrıca Milo, Lainey, Adam, Ezra ve Bodhi'nin kendi dinamiklerini nasıl oluşturduklarının hikayesi. Bilinmesi gereken en önemli şey, Theo'nun King aracılığıyla Em ve Milo'nun küçük kardeşi olduğudur. Daha önce bilmedikleri küçük bir kardeş ve onu bulmadan önce zor bir hayatı vardı.

Şimdi, Theo Vandallarla birlikte yaşıyor ve bu sayfalarda onun hikayesinin bir kısmını göreceksiniz. Ayrıca serinin en başındaki konuların da yeniden ele alındığını göreceksiniz. Asıl sonsuza dek mutlu son Fierce

Dancer'da tamamlanmış olsa da, hikayenin hala anlatılacak parçaları vardı.

O zamanlar çerçeveye uymayan parçalar. Em ve çocuklarla yeniden bir araya gelmenin ne kadar harika olduğunu anlatamam. Birlikte büyüttükleri hayatlarında nerede olduklarını görmek daha da güzeldi.

Dirty Dancer'ın kapsadığı zaman dilimi, Fierce Dancer'daki son sahnenin öncesinden Bay Ridge Royals'a ve oradan da ötesine uzanıyor. Zaman atlamalarını göreceksiniz.

Vandallar 7 MMC ve hepsi arasında sevgi dolu bir bağ içerirken, Dirty Dancer'ın odağı keşfetmemiz gereken hikayenin parçalarına daralttığını lütfen unutmayın. Ne demek istediğimi anlayacaksınız, özellikle de bu başlık Dirty Devil ve Fierce Dancer'ın evliliği olduğu için.

Lütfen bu kitabın sadece yetişkinlere yönelik karanlık temalar ve yoğun durumlar içerdiğini unutmayın, bunlarla sınırlı olmamak üzere: cinsel saldırı, tımandan bahsetme, reşit olmayan/çocuk yaşta cinsel saldırı, fiziksel şiddet, duygusal ve zihinsel istismarın yanı sıra kaçırma, takip, manipülasyon, bağımlılık ve diğer potansiyel tetikleyici konular.

Ve şimdi, her zaman olduğu gibi, temizlik notları:

Daha önce hiç neden seçim ya da ters harem okumamış olanlarınız için, öncelikle bunu alıp bir şans verdiğiniz için teşekkür etmeme izin verin. İkincisi, kadın kahraman bu kitapta ya da başka bir kitapta hayatındaki erkekler arasında bir seçim yapmayacak. Bu sonuca ulaşması biraz zaman alabilir, ancak bu yolculuk onu yönlendirir. Bu tür bir ilişkiyi çerçevelemenin birçok yolu var, şu anda neden seçim yapmak buna çok iyi uyuyor.

Bu, olacağını bildiğim ama görmek isteyebileceğinizi düşündüğüm yönleri keşfetmek için serinin geneline bir bonus kitap.

Son olarak, son bir not. Teşekkür ederim.

Okuduğunuz için teşekkürler. Vandalları desteklediğiniz için teşekkürler. Onların hikayesine bu kadar bağlandığınız için teşekkür ederim.

Diğer tarafta görüşürüz.

xoxo

Heather

Not: Evet, en sonda, orijinal olarak web sitemde yayınlanan serinin geri kalanından toplanan bonus sahneler var.

OceanofPDF.com

VANDALLAR

82. Sokak Çocukları

Jasper "Hawk" Horan Kellan

"Kestrel" Traschel

Rome "Hummingbird" Cleary

Vaughn "Falcon" Westbrook Liam

"Mockingbird" O'Connell Freddie

"Shrike" Cleary

Milo "Raptor" Hardigan

Mickey "Doc" James, nam-ı diğer Vandal

Emersyn "Dove, Serçe, Starling, Swan, Küçük Bit, Boo-Boo, Hellspawn, Ivy" Sharpe

Diğer Karakterler

Theo Hardigan

Andrea Reed

Levi Cavendish

Elaine "Lainey" Benedict

Adam Reed

Ezra Graham

Bodhi Cavendish

Bayan Stephanie

KİRLİ DANSÇI

OceanofPDF.com

DIRTY DANCER

Biz...

Terk edilmiş.

Suistimal

edilenler.

Kayıp.

Hayatta kalanlar.

Artık bir aileyiz ve öyle de kalacağız.

Savaşı kazandık, diğer taraftan daha güçlü çıktık. Ancak bazı yaraların iyileşmesi uzun zaman alır. Diğerleri asla tamamen yok olmayabilir, ancak yara dokusu oluşabilir ve yaraları kapatabilir.

Birlikte bir hayat kurmak, değişiklik ve fedakarlık demektir. Risk almak demektir. Yeniden uçmak demektir.

Her şey.

Birbirimiz için savaştık, kan döktük ve öldürdük. Hepsini tekrar yapardık. Soru sormak yok.

Hâlâ vermemiz gereken bazı savaşlar var. Onları da kazanacağımızdan emin olmayı planlıyorum.

OceanofPDF.com

PROLOGUE

AYLAR ÖNCE...

EMERSYN

I İpeği kavradım, kumaşı yavaşça yukarı yuvarlarken ön kolumun etrafına sardım. Tırmanışı zahmetsiz göstermek için beceri gerekiyordu. Eğitim ve disiplin, hareketleri kas hafızasının bir yansıması haline getirdi.

Eğer bir yöne doğru hareket edersem, ipek ön kolun üzerine katlanıyordu ve ben de ağırlığımı değiştirerek yukarı doğru yuvarlanabiliyordum. Eylem. Tepki.

Eylem.

Tepki.

Kaslarım ve ben hala en basit numaraları nasıl yapacağımızı hatırlasak da, ön kollarımdaki yara izleri ve travma kalıntıları engel oluşturunuyordu.

Hareketler düzgün değildi.

Birden fazla kez kendimi kaybettim.

Bir kayma, kendimi yakalayamadan aşağı doğru yuvarlanmama neden oldu. Sonra her şeye yeniden başladım. Aşağıdaki hareket dikkatimi çekti ve bir çift çarpıcı mavi gözle bakışlarımı kilitledim.

Boya benekleri yanaklarını süslüyordu. Kırmızı, mor ve mavi kollarını ve gömleğini boyamıştı. Kendi ağırlığımı denge unsuru olarak kullanarak

Ta ki tüm ağırlığımı hasarlı kollarıma verene kadar.

Yara izleri asla tamamen geçmeyecekti ama Vaughn'un benim için üzerlerine dövme yaptığı tüyler onları dönüştürdü. Artık kırılmışlığımı temsil etmiyorlardı. Kırıklık kötü değildi ama kanatlarımın kesilmesi canımı *yakıyordu*.

Baş
yukarı.
Kanatlar
dışarı.

Kollarım titreyerek devam ettim ve ardından zorlu tırmanışa yeniden başladım. Bu hareketi başaracaktım. Bu turnedeki performanslarımın çoğu yeni koreografi ve yeni rutinler içeriyordu.

Geçtiğimiz on iki hafta boyunca, güvenli davranıyor ve sahnenin kendisine çarpmamla sonuçlanabilecek bir takla olasılığından kaçınıyordum.

Altımda bir ağ seriliydi. Yerden sadece bir metre yüksekteydi ama aynı zamanda sıkıca çekilmişti. Düşersem gerginlik beni yakalamaya yardımcı olacaktı. Vaughn'a ne yapmak istediğimi söylediğimde bana uzun uzun baktıktan sonra başını salladı.

İki saat sonra bana sahnenin prova için hazır olduğunu söyledi. Ağ buradaydı. Henüz gerçekten düşmemiştim ve elimden gelse düşmezdim.

Ama düşersem de sorun olmazdı.

Ben olsam bunu alırdım. Tekrar uçardım.

"Bitirdin mi?" Roma'ya seslendim ve o da umursamaz bir omuz silkti. "Çoğunlukla."

"Görebilir miyim?" Son birkaç mekânımızdaki bazı arka planları gördükten sonra, kendi arka planımızı yapmak istediğine karar vermişti. Liam ve Rome bir günlüğüne ortadan kayboldular ve sonra Rome için bir sürü işle geri döndüler.

İşi bitene kadar onları görmeme izin verilmedi.

Sürpriz oldu.

"Hayır," dedi, ağzının bir köşesi yukarı kıvrılmıştı.

"Ayy," diye yakındım. Biz bu moladayken o bir haftadır sanat üzerinde çalışıyordu. Dinlendiğimden değil, sololarımın bazılarını yeniden çalıştığımдан. Şu anda yaptığım da tam olarak buydu.

"Yarın."

Ayağım kaydı ve birkaç metre düştüm, ama istediğim gibi kendimi yakaladım ve vücudum kavis çizdi. Bir kolum içeride, bir kolum serbest. İpeğe, sargıya ve sadece bir kola karşı dengede idim.

Yüzümde bir sırıtma belirdi. Roma'ya baktığımda başıyla onayladı.

"Daha yakına," dedi. "Düşünmeyi bırak."

Haksız değildi ama... "Söylemesi yapmaktan daha kolay."

"Evet. Ama yapabilirsin." Onun mutlak inancı beni sarıp sarmaladı.

Sesindeki ve gözlerindeki kesinliği içime çektim. Başımı arkaya eğip derin bir nefes aldım. Yuvarlanarak ağın üzerine indim. Şimdilik benim "zeminim" olarak hizmet ediyordu.

Başımı bir o yana bir bu yana çevirerek kollarımı salladım. Düşünmeyi bırak. "Müziği başlatır mısın?"

Yap işte.

Başını

kaldır.

Hoparlörlerden müzik sesi geliyordu. İki yılı aşkın süredir seslendirmedığım bir solonun açılış şarkısıydı. Sahip olduğum tek şeyin müzik, uçuş ve birbirimizi görebildiğimiz zamanlara geri dönmemi sağladı, Lainey.

Artık çok daha fazlasına

sahiptim. Düşünmeyi bırak.

İkinci nakarat başladı ve ben ipeği yakaladım...

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 1

BUGÜN

EMERSYN

M Duruşumu ayarlarken sağ kolum hafifçe titredi. Liam'ın arkamda, elleri kalçalarımda olan sıcaklığı pozisyonumu biraz daha değiştirdi, sonra bir elini kalçalarımın arasına Kürek kemikleri.

"Pratik yapmıyorsun," dedi ama sesinde suçlama yoktu. Gürültü önleyici kulaklıklar sesini bastırıyordu ama yine de onu duyabiliyordum. "Kel pratik yapmadan geçirdiğin uzun haftaların nişancılığını bozacağından endişeleniyordu."

Haksız bir değerlendirme değildi. Atıcılık da diğer beceriler gibi bir şeydi. Kaslarımı formda tutmak ve becerimin kendisini geliştirmek için düzenli olarak pratik yapmam gerekiyordu. Beni şaşırtacak şekilde, kötü bir nişancı olmadığım ortaya çıktı. En sevdiğim görev olmasa da, becerim çocukların kendilerini daha iyi hissetmelerini sağladı.

Onlar için yapamayacağım şey yoktu.

"Sakin ol," diye devam etti Liam, omuzlarımı geriye doğru bastırarak. Bu tam olarak rahat bir pozisyon değildi ama sağ kolumdaki gerginliği biraz azaltmıştı. Sol elini kalçama, sağ elini de sırtıma koyarak beni destekledi. "Şimdi, nişan al, rahatla, nefes al, nefes verirken tetiği çek."

Nasıl yapılacağını biliyordum. Kellan beni üç farklı türde silah kullanarak kendimi savunmaya hazırlamayı kişisel bir meydan okuma olarak kabul etmişti. Elime daha kolay gelen küçük olanı tercih ediyordum ama Kel'in ve Liam'ın silahlarının her ikisini de neredeyse daha küçük kalibreli tercih ettiğim silahım kadar iyi ateşleyebiliyordum.

Nefes kontrolü de kas disiplini kadar dansın bir parçasıydı, bu yüzden poligonun sonundaki hedefe nişan alırken nefesimi yavaşlattım. Kullandığımız atış poligonuna bağlı olarak hedefler farklıydı. Bu poligonda insan şeklinde hedefler vardı ve halkalar tam kalbin üzerinden yayılıyordu.

Liam ve Kel, vücut atışlarının iyi olduğunu, ancak geri gelmeyeceklerinden emin olmak istiyorsanız kafaya nişan almanız gerektiğinde ısrar ediyorlardı. Kel bir keresinde hedefleri zombiler gibi düşünmemi önermişti ve kırışan burnuma *gülmüştü*.

Zombilerden ya da zombi filmlerinden nefret ederdim. Bu yüzden onları hayal etmek iç huzuruma pek yardımcı olmuyordu ama onları vurmak ve gitmelerini sağlamak gerçekten işe yarıyordu. Derin bir nefes daha aldım ve nefesimi verirken tetiğe bastım.

Bir.

İki.

Üç.

Dört.

Beş.

Altı.

Art arda altı el ateş etti. Bir kez bile gözlerimi kapatmadım. Kel'in bana öğrettiği ilk alışkanlıklardan biri buydu. *Kendini korumak doğal bir içgüdüdür. Ateş ettiğiniz şeyden başka tarafa bakmak istersiniz, bakmazsınız. Gürültülü olacağını biliyorsunuz, bu yüzden son saniyede destek alacaksınız, bu da nişanınızı bozabilir - yapmayın. Hedefinizi ayarlarken bile ateş etmeye devam etmek istemeyebilirsiniz, ancak eğitiminize güvenmelisiniz.* Silahın ağırlığı ve ateş etme eylemi hedeflemenizi etkileyecektir, bu yüzden bunu kendi avantajınıza kullanın.

Kuralları ve teknikleri almış ve kendime mal etmişim. Kimsenin bana bunları tekrar etmesine ihtiyacım yoktu, zaten yapıyordum. Yani bir kısmı kas hafızası ve eğitim olsa da, geri kalanı deneyimlerimin benim için işe yaramasından kaynaklanıyordu. Asla uzman bir nişancı olamayacağım ve bir daha asla silah kullanmam gereken bir pozisyonda olmamayı tercih ederim...

Karanlığın içinden gelen silah sesleri. Etrafımdaki ışıklar patlarken patlamalara namlu flaşları eşlik etti. Adamlar beni yukarı çekiyorlardı.

Acil durum sırası, ama Prag'da sahne aldığım tiyatro silahlı kişilerin baskınıyla çılgınlarla dolu bir kâbusa dönüştü.

Neredeyse her şeyi planlamıştık, hatta karşı karşıya kaldığımız büyük saldırıyı bile... Yine de tüm adamlarımın güvende olduğunu teyit edene kadar elim kolum bağlı, kalbim küt küt atıyor ve biraz da paniğe kapılıyordum. Adamlarım. Lainey. Kardeşim.

Herkes.

"Hey," Liam kolunu ortama dolamak için tutuşunu değiştirdi ve sağ kolumu eliyle bileğimden desteklerken bile beni onlara doğru geri çekti. "Nereye gittin sen?"

Çakmak çakmak gözlerle beni inceledi. İfadesindeki ciddiyet ve taktığı sert maske herkesi onun ne kadar sert biri olduğuna ikna ederdi. Liam isterse tam bir pislik olabilirdi ama aynı zamanda beni kucakladığı kadar koruyan, her şeyi kapsayan bir sahiplenmeyle seviyordu.

Ben ve ikizi onun en sevdiği iki kişiydik. Onlar kesinlikle benim de ikimdi. Diğer Vandallarla kurduğum her ilişki gibi bizimki de benzersizdi. Liam beni yemlemeyi ve bana cehennemi yaşatmayı severdi. Ayrıca bana kendisinin ve ihtiyacı olan herkesin kışını nasıl tekmeleyeceğimi öğretti. Onun sözleri.

"Hiçbir yerde," diye söz verdim, başımı omzuna yasladım. Onun sıcaklığı beni sardı, ateş etmekten kaynaklanan ağrılara karşı tampon görevi gördü. "Sadece..." Önce benim kulak koruyucumu sonra da kendisinininkini çıkarınca durakladım. Neyse ki Liam bize mahremiyet sağlamak için tüm poligonu kiralamıştı. Beni ileri doğru itti ve o silahı almaya hazır olana kadar silahı tutmaya devam ettim. Silahı boşaltıp önümüzdeki masaya koyduktan sonra yüzünü bana döndü.

"Bunu tekrar denemek ister misin, Hellspawn?" O büyüleyici mavi gözlerini bana kilitledi, ışığa bağlı olarak neredeyse mavi-yeşil olabiliyorlardı. Bazı yönlerden bana hep Karayipler'i hatırlatırlardı. O ve Roma ne kadar birbirlerinin aynısı olsalar da, gözleri kişiliklerinin farklı yönlerini yansıtıyordu. Kulağa ne kadar aptalca ve bayıltıcı gelse de, sadece gözlerine bakmayı severdim.

"Olmam gereken hiçbir yerde değilim," diye düzelttim ama bakışlarının devam etmesi üzerine içimi çektim. "Prag'ı düşünüyordum. Vurulma olayını..."

Yüz ifadesi asıklaştı. "Neden bunu düşünüyoruz ki?" Bana bunu düşünmemem gerektiğini ya da neden düşünmemem gerektiğini söylemedi. Aslında bana nasıl davranmam ya da nasıl tepki vermem gerektiğini de söylemedi. Sadece sordu.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım ve bu bana dudaklarında bir kıvrım ve gözlerinde belli belirsiz bir yumuşama kazandırdı.

"Prag'ı düşünmenin nedeni bu değil," diye beni azarladı ama gözleri nazikti. "Hadi, Hellspawn, seni üzen şeyin ne olduğunu söyle ki düzeltebileyim."

"Bu beni üzmüyor," diye itiraz ettim ve gözlerimi aramak için çenemi tuttuğunda, bakışlarını korkusuzca karşıladım. "Söz veriyorum, değil. Silahlar ateşlenmeye başladığında orada öylece sallanıyordum ve donup kalmadım ama hiçbir şey yapamadım. Herkesin iyi olup olmadığını bilmemek korkunç birkaç dakikaydı."

"Vaughn ve Jasper seni yakaladı." Her kelimesinde mutlak bir güven vardı. "Evet, yaptılar," diye onayladım, yanağımı eline yasladığımda tutuşunu çenemden yüzüme doğru kaydırıldı. "Vaughn beni çok hızlı yukarı çekti ve podyumda beni korudular. Ama o insanlar çılgınca ateş ediyorlardı. Daha sonra, hepinizin dikkatini dağıtmak için bana kasten ateş etmeye başladıklarını söylediler."

Bu da beni kızdırdı.

"Seni daha çok kızdıran ne? Dikkat dağıtmak için kullanıldığın için mi? Yoksa işe yaraması mı?" Sesindeki açık dürüstlük benden de aynısını talep ediyordu.

"Biraz A sütunu ve B sütunu." Başımı salladım. "Benim yüzümden tehlikeye atılmanızdan nefret ediyorum."

Homurdandı. "Hellspawn, eğer içimizden birinin engelleyebileceği bir kurşunu sen yeseydin, hiçbirimiz kendimizi affetmezdik. Elinden gelse bizim için vurulmayı göze alırdın ve aldın da," diye devam etti, sözünü kesmeme izin vermeden son kelimeyi vurgulayarak. "Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum. Güven bana, çocuklar da biliyor. İstedğim son şey senin tekrar incinmen."

"Ama benim yüzümden yaralanırsanız sorun olmaz, öyle mi?"

"Bana göre mi? Evet." Bunun için de özür dilemedi ve ben de iç çektim. Anlaşamadığımız için değil, istediğim son şey bu olduğu için. "Bak, eğer ben bir darbe alırsam ve sen almazsan, bununla bir sorunum yok. Hem de fazlasıyla."

"Roma onun yerine bu darbeyi alsaydı?" Ona meydan okudum ve ağzının köşeleri biraz daha yukarı doğru eğildi. "Hiç komik değil," diye ekledim kaşlarımı çatarak ve göğsüne vurdum.

"Komik değil ama çok sevimlisin."

Gözlerimi devirip kendimi ittim ama o beni geri çekti. "Liam..."

"Şşt," diye beni susturdu ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Ben ona ters ters bakınca gülümsemesi derinleşti. "Hellspawn, sinirlendiğin zaman beni azdırıyorsun."

Alay ettim ama bu yorum öfke balonumu patlatmayı başardı. "Sen imkânsızsın."

"Senin için başka bir şey değilim." Göz kırptı. "Şimdi, eğer Rome seni korurken yaralanırsa, sana zarar vermeye çalışan ve sonra da ona zarar veren insanlara kızarım. Senin canın yansaydı da aynı şekilde kızardım. Tıpkı ikinizin kaçırıldığı ve 'beni' hizada tutmak için sizi tehdit ettikleri zamanki gibi."

Beni tehdit ederek Roma'ya dayak attırdılar. "O adamı bıçakladım."

"Evet, vurdun," dedi Liam, gülümsemesi büyüyordu, yüz ifadesindeki gurur belirgindi. "Tıpkı bana saldıran adamı vurduğun gibi. Ya da hastanede sana zarar vermeye çalışan o piçin peşinden gittiğin gibi. Sen bir savaşçısın, Hellspawn. Bunu ilk günden beri biliyorum. Yani... Lainey'e ulaşabilmek için birinin dikkatimizi dağıtmak amacıyla seni hedef almasına kızabilirsin. Ben de bu durumdan oldukça rahatsızım. Ama hiçbirimiz seni ilk sıraya koyduğumuz için pişman olmayacağız."

"Hepsi bu kadar mı?" Onu incelemek için başımı arkaya yatırdım ve ellerini aşağı kaydırarak dirseklerimi kavradı ve beni öne doğru çekti.

"İstedüğün cevap bu değil miydi?" Dudaklarını alnıma bastırdı ve ben de gözlerimi kapatıp onun yakınlığını içime çektim.

"Mesele istediğim cevaplar değil," dedim. "Bu birlikte yaşayabileceğim cevaplarla ilgili..." Ama kollarımı boynuna doladım ve o da beni kaldırıp sıkıca sarıldı. "Ben sadece sizi güvende tutmak istiyorum."

"Aynı," diye hatırlattı bana. Yüzümü boğazına gömdüm ve ondan derin bir nefes aldım. Taze sonbahar yapraklarının, güneş ışığının ve kehribarın gevrekliği vardı üzerinde. Az önce içtiği kahvenin notalarını da algılayabiliyordum. Gerisi sadece o, barut ve poligonun kokusuydu. "Bu yüzden pratik yapıyoruz, biz orada olmazsak kendini koruyabileceğini biliyoruz."

"Ve böylece seni de koruyabilirim," diye hatırlattım ve kıkırdadı. Ona bakmak için geri çekildim, ama beni yerden kaldırdı, ki bu iyiydi. Onunla burun buruna olmak hoşuma gidiyordu. "Bu kadar komik olan ne?"

"Ne kadar da vahşisin, Hellspawn. Bir şeyin üstesinden gelemeyeceğinizi ya da bizi koruyamayacağınızı düşünmek gibi bir hataya asla düşmeyeceğim. Bu işi çok iyi yapıyorsun."

"Ama?" Gözlerindeki şeytani pırıltıya pek güvenemeyerek sordum.

"Senin bu kığın gayet iyi," diye şakayla karışık bir yanağımı sıktı. "Bu konuda başka bir ama yok."

Benden gerçek bir kahkaha kaçtı ve ifadesi yumuşadı.

"Daha iyi mi?" Bu soru çok fazla anlamla doluydu. Olanlar hakkında daha iyi mi hissediyordum? Cevaplarının değişmeyeceği gerçeğiyle başa çıkabilir miydim? Onun için ne kadar önemli olduğumu biliyor muydum?

"Evet," dedim ve başımı eğerek dudaklarımı onunkilere bastırdım. Aramızdaki bağ anlıktı. Başından beri öyleydi, beni sinirlendirdiğinde bile. Ya da ben onu kızdırdığımda. Başımı kaldırırken gülümsememe engel olamadım. "Yani bu, antrenman bitti diyebileceğimiz ve zamanımızı başka eğlenceli bir şey yaparak geçirebileceğimiz anlamına mı geliyor?"

Liam turda çok fazla zaman geçirmede. Geçiremezdi ama bulduğu her fırsatta ziyaret ederdi. Onun, Jasper ve Kellan'ın yokluklarını anlıyordum. Mickey bile belli aralıklarla geri dönmek zorunda kalıyordu. Bu onları özlemediğim anlamına gelmiyordu ve Braxton Limanı'na geri döndüm, böylece hepimiz mümkün olduğunca sık orada birlikte olabiliyorduk.

"Hayır," dedi bana, gülümsemesi büyüyordu. "En az otuz dakikaya daha ihtiyacım var, böylece Kellan'a dürüstçe antrenman yaptığını söyleyebilirim."

İnledim ve tavana bakarken başımın arkaya düşmesine izin verdim. "Bana karşı çok acımasısın."

Boğazımı sıktı. "Daha acımasız olabilirim, Hellspawn. Birkaç aydır iyi bir antrenman seansı yapmadık."

Dudaklarımı büzerek ona baktım. Sadece *kısmen* şaka yapıyordu.

"Tamam, işimiz bittiğinde güreşebiliriz, yeter ki çıplak ol."

"Eğer ben çıplaksam," diye bilgilendirdi beni. "Sen de öyle olacaksın, öyle başlasan da başlamasan da."

"Burada gerçekten bir olumsuzluk duymuyorum." O inerken alt dudağımı ısırđım. Gözlerinde sıcaklık parladı ve kığıma tamamen acı ve biraz da sıcak olan bir tokat indirdi. İçimden bir kahkaha dalgası daha patladı. Gerçekten bir olumsuzluk duymuyordum. Yani, neden pratik yapmak istediğini anlıyordum. "Bu gece gitmek zorunda kalmayacağına söz verir misin?"

Bu sabah çok erken saatlerde kırmızı göz uçuşu yaptıktan sonra gelmişti.

"Birkaç gün kalabilirim," diye söz verdikten sonra beni ayağı kaldırdı ve silahı yeniden doldurdu. "Peki, bana neyin var göster..."

Onu kızdırmak için gömleğimi çıkarma isteği tam oradaydı ama bunu sonraya saklamaya karar verdim. Kulak korumamı tekrar takana kadar bana silahı teklif etmedi. Sonra o da kendininkini taktı.

Yeni hedefi kurdu ve diğerinin bulunduğu yerden üç metre gerideydi. Tamam... otuz dakika sonra "oynayabilirdik". Kendimi destekledim ve bu sefer kolumu sabitlemek için iki elimi de kullandım.

Mükemmel olmak zorunda değildim, sadece doğru olmak zorundaydım.

Sonraki altı atış merkeze isabet etti ve Liam'ın onaylayan vahşi gülümsemesini yakaladım.

"Sıradaki?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

FREDDIE

T Son teçhizat da kamyonlardan birine yüklenmişti. Ekipmanların, teçhizatın ve herhangi birini tamir etmemiz ya da değiştirmemiz gerektiğinde kullanabileceğimiz ekstraların taşınması için yanımızda üç kişi getirmiştik. Bu

şoförlerin hepsi sıkı bir incelemeden geçirilmişti. Jasper onlara bu rotaları yönetmeleri için her şehir için ikramiye ve Boo-Boo mola verdiğinde ücretli izin de dahil olmak üzere ayrı bir sözleşme teklif etti.

Adamların Braxton Harbor'da evden çok yolda olacakları düşünüldüğünde, bu makul bir takas gibi görünüyordu. Üçü de bu işe fazlasıyla bağlıydı ve herhangi biri hastalanırsa aramızda iki yedek sürücü vardı. Vaughn kamyonlardan birini idare edebilir, Jasper da gerekirse diğerini devralmak için uçabilirdi. Rome'un nasıl sürüleceğini bildiğinden neredeyse emindim ama söylemedi ve kimse de sormadı.

Sonra yine, eğer Roma bir araba kullanmak isteseydi, kabine tırmanır ve arabayı çalıştırırdı. Bir kahkaha attım çünkü bu gerçekten uyuyordu. Bu mola için kullandığımız uygulama tiyatrosunun dış kapılarından biri açıldığında gıcırdadı ve Vaughn ile Rome'un yanı sıra sokak gürültüsünü, hafif egzoz kokusunu içeri aldı.

İkisini de görünce kaşlarımı çattım ama Vaughn endişemi görmezden geldi. "Bu sabah Liam'la birlikte uyuyacak. Öğle yemeğinden sonra ayrılmak zorunda olduğu için onlara bir gün veriyoruz."

İçime bir rahatlama çöktü ve sert bir nefes aldım. Roma dönüş yolunda omzumu çarptı. Çocuklar çoğu zaman sınırlı temas kurarlardı. Biliyordum ama Pinetree'den dönene ve önceliğimiz Boo-Boo'ya bakmak olana kadar fark etmemiştim.

Çocuklar beni hiç sıkıştırmadılar, benimle güreşmeye başlamadılar. Etrafımda güreş tutuyorlardı ama ben dahil olmadıkça onlar da dahil olmuyordu. Omzumu tutmak ya da bana sarılmak için aktif olarak geri çekilmeyen tek kişi Jasper'dı. Tüm bu adamlara hayatım pahasına güvenmiş olsam da, beynimin bir yerinde Jasper kesin bir şekilde "güvenli" olarak işaretlenmişti.

Vaughn olduğu yerde kalırken Roma durup bana baktı. Henüz kapıdan uzaklaşmamıştı. Lanet olsun...

"Tuhaf davranıyorum," diye itiraf ettim ve Vaughn omuz silkti.

"Pek sayılmaz," dedi ona inanmamda ısrar eden bir ses tonuyla. "Ama endişeli görünüyorsun."

"Endişelenmiyorum," diye karşılık verdi Roma ve o na baktığımda beni gerçekten incelediğini gördüm. Hatta uzun bir süre bakışlarımı üzerinde tuttu. Gözlerini dikip bakacak biri değildi ama ben geri çekilmedim. "Sorun nedir?"

Hiçbir şey söylememek için ağzımı açtım, ama sonra söylenmemiş yalanı yuttum. Belki de yalandan çok belirgin bir gerçek dışılıktı. "Boo-Boo için endişeleniyorum." Kendini savunmak için orada değilken onun hakkında konuşmak yanlıştı ve aynı zamanda bunu kabul edeceğini de sanmıyordum.

Kahretsin, yapmazdım. Bu düşünce benim için tam olarak neden endişelendiğimi kristalize etti. Boo-Boo güzel bir aynaydı, gölgeleri ve çatlaklarıyla bile tüm iyi şeyleri, hayatta kalmayı ve her şeyin üstesinden gelmeyi temsil ediyordu. Ben de o şeyler olmak istiyordum ama...

"Ne oldu?" Vaughn'un sorusu beni tekrar dünyaya getirdi ve kollarımı kavuşturdum.

"Bunu kelimelere dökmek zor," diye itiraf ettim. Bu bir içgüdüydü, içgüdüsel bir histi. Bunu dikkate alabilirlerdi elbette, ama bunun onlara konuyla ilgili bir şeyler yapmak için bilmeleri gerekenleri söyleyeceğinden emin değildim.

"Elinden geleni yap," dedi Rome ve yanımıza almadığımız tahta sandıklardan birini almak için döndü. Birleştirmiştik. Onu sürükleyerek getirdi ve üzerine oturdu.

"Kahve ister misin?" Vaughn teklif etti. Bu biraz komikti, Boo-Boo'nun hemen orada olacağını bildiğimiz sabahlarda hepimiz kahve getirirdik, ama ben onun burada olmasını beklemiyordum, bu yüzden...

Bu düşünceden sıyrılarak elimi yüzümde gezdirdim. Kıpırdanma ihtiyacı duyuyordum ama çiğneyecek, sigara içecek ya da burnuma çekecek bir şeyim yoktu. Bunlar olmaması gereken şeylerdi, çünkü genelde başımı belaya sokarlardı. Bıçağımı çıkarıp parmaklarımın üzerinde dans etmesine izin verdim ve yürümeye başladım.

Huzursuzluk tüm kaslarını istila etmişti. Vaughn duvara yaslanmak için yerleşirken Roma bir yanda sakin bir vaha gibi bekledi. Roma'nın sakin olduğu yerde Vaughn neredeyse huzurlu görünüyordu - hayır, bu huzur değildi. Sabırdı. Ne söyleyeceğimi bulmam ne kadar sürerse o kadar bekleyebilirdi ve beklerdi de.

Tiyatronun sessiz olması, karanlık sahne alanlarının kulis alanındaki düşük ışıkla dengelenmesine yardımcı oldu. Talaş ve ter kokusu, Boo-Boo burayı böyle tarif ediyordu. Burası sihrin dinlendiği ve sahneye çıkmaya hazırlandığı yerdı. Biraz kirli, biraz pis ve çok *gerçek* olmalıydı çünkü o dışarıdayken, o değildi.

Bunu açıkladığında attığı küçük kahkahada bir özür notu vardı. Özür dilemesi gereken bir şey olduğundan değil, ama anlamayacağımdan endişeleniyordu. Bir yandan anlamamıştım, tam olarak değil. Ama anlayan kişi olmak zorunda değildim. Bu her zaman onunla ve onun neye ihtiyacı olduğuyla ilgiliydi.

Ama şimdi? Şu anda, sözleri bana geçmişten fısıldar gibi yankılanıyordu.

"Burası, her şeyin en gerçek olduğu yer. Akan makyajı görüyor, teri kokluyor, sıcak ışıkları tadıyor ve köşeleri kaplayan talaşı hissediyorsunuz. Bu gerçeklik, gerçekliğin onu biraz daha kirli, biraz daha pis yaptığı tüm yollarla. Sonra oraya adım atıyorum... ve tüm bunlar eriyip gidiyor, ben fantezi oluyorum ve uçuyorum. Bu tiyatronun yin ve yang'ı. Bunu çok seviyorum."

"Şu anda ikinize de karşı dürüst olacağım ve olayları benim gördüğüm gibi görmeyebileceğinizi kabul ediyorum ve bu sorun değil. Ama benim gördüğümü görmediğinizi *biliyorum* ve en azından bunu duymanız gerektiğini düşünüyorum. Onun hepimize ihtiyacı var."

Roma'ya bir bakış attım ve o da bir kez başını salladı. "Starling'i farklı görüyorsun. Biliyoruz."

Soru ya da kanıt talebi yok. Sadece sessiz, mükemmel bir kabullenme. Elimi saçlarımın arasında gezdirdim. Saçlarım uzuyordu ve kestirmem gerekiyordu ama güvendiğim tek berber Braxton Limanı'ndaydı. Belki Boo Boo bana yardım edebilirdi.

Bıçakla dans etmeye devam ederek volta atmaya devam ettim. "Kendini gerçekten çok zorluyor. Son iki molamız onun için pek de mola sayılmazdı."

Farkında olmadıklarından değil. Üçümüz onunla birlikte bu tura çıkan başlıca kişilerdik. Şehir şehir dolaştık, Vaughn ekipmanlarının her kurulumunu denetledi. Her performanstan önce ince eleyip sık dokuyor ve tek bir şey bile yanlışsa teknisyenlere tekrar yaptırıyordu.

Bizim gözetimimizde kaza olmaz.

Rome ve ben hazırlık ve performans boyunca kuliste sırayla onunla birlikte olduk. Turnede birkaç dansçı daha vardı. Çoğuyla kendisi görüşmüş ya da geçmişte birlikte çalışmıştı. Onlarla olan geçmişi yardımcı oldu ama onları tanıımıyordum ve ona karşı onlara güvenmiyordum.

Çoğu zaman, bir performanstan sonra, dağılsak da dağılmasak da ayrılmaya hazırlanmak için bir sıra vardı. Her zaman "hayranlarıyla", özellikle de çocuklarla konuşmak için zaman ayırırdı. Onlara doğru yönelirdi ve ben de bunu anlardım. Sadece kalabalıktan nefret ederdim.

"Başlangıçta daha kötüydü," dedim. "Sanırım kendine kanıtlaması gereken bir şeyler vardı." Her ne kadar performansı çok sevse de, onun saatlerce çalıştığını görmeyecek kadar kopuk değildim. Diğer dansçılardan biri, erkeklerden biri, eskiden birlikte çalıştığı gibi bir partner isteyip istemediğini sordu ve o kadar hızlı hayır dedi ki, o ana kadar bu soruyu düşünecek zamanım bile olmadı.

Bir ileri bir geri gittim, ikisinin beni dinlediğinin farkındaydım ve aynı zamanda düşüncelerimin gitmesi gereken yere gitmesine izin veriyordum. Burada bir şey vardı ve haftalardır beni kemirip duruyordu.

"Durumu daha iyi sanırım. Ya da şöyle demeliyim, Prag'a gidene kadar daha iyiydi." Prag'a gitmek hepimizin kesinlikle yapması gereken bir şeydi. Bırakın ülke dışına çıkmayı, daha önce hiç pasaportum olmamıştı. Ama hepimiz gitmiştik, bu bir grup çalışmasıydı. Top Kraker ve Milo'nun kardeşlerini bulmalarına yardım etmek için gitmiştik.

Kahretsın... yeni bir kardeş. Bu gerçeği hâlâ kafamda evirip çeviriyordum. Doktor arayıp çocuğun Milo ve Lainey ile birlikte Braxton Limanı'na geldiğini söylemişti. Bizimle kalmak istiyormuş. Şu anda bu turda olduğu anlamına gelmiyordu ama turda olabilirdi.

Theo'yla tanışmıştım, kısaca. Em ya da Milo'ya benzemiyordu ama şu an konumuz bu değildi. Düşüncelerim dağılmaya devam ediyordu. Adımlarımın ortasında durdum ve kaşlarımı çatarak yere baktım. Tozun içinde açtığım yol bana buraları süpürmesi için birini bulmanın öncelikli olması gerektiğini hatırlattı, yoksa bu kokuyu bozar mıydı?

"Vay canına," dedim yüksek sesle ve sonra başımı salladım. "Üzgünüm, görünüşe göre her yerdeyim."

"Biz iyiyiz," dedi Vaughn. "Birileri bizi aramadan önce en az dört saatimiz var."

Konuşması o kadar komik ve kuruydu ki güldüm. "Senin bir pislik olabileceğini hep unutuyorum."

"Hatırlattığıma memnun oldum," dedi Vaughn kolayca.

Homurdandım, sonra bir nefes daha verdim. "Bazı konularda daha iyi olduğunu düşünüyorum ama yine kendini zorluyor. Ona gerçek bir ara vermesini söylemek istiyorum, izinli olması gereken birkaç günde her şeyi yapmaya ya da herkes için her yerde olmaya çalıştığı bir ara değil."

İşte oradaydı, *tıkladı*.

"Evde verdiğimiz son molada bir gün bile hız kesmedi. Jasper ile yola çıktı. Kel ile tamirhaneye gitti. Hatta sırayla Doc'la yeni evlere bile gitti. Liam o uçuş molasında geldi ve toplantılar için onunla birlikte ayrıldı. Yola geri döndüğümüzde, gerçek anlamda bir gün bile izin yaptığını sanmıyorum."

Bu, stüdyosunda geçirdiği tüm saatleri de saymıyordu. Her gün en az iki saat, ister bir rutin çalışıyor olsun ister sadece antrenman yapıyor olsun. Bunu yapmak zorunda olduğunu, çünkü bunun gerekli olduğunu savunuyordu. Ama bunun ona maliyeti neydi?

"Prag'dan sonra buna her zamankinden daha çok ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Ama eve gitmeyi planlasak bile Theo artık orada olacak." Boo-Boo'nun küçük kardeşi olsaydım, ben de onu tanımak isterdim. Onun ilgisini isterdim, hatta şu anda bile isterdim ama onun çok fazla talebi vardı.

"Kendini çok zayıflattığını düşünüyorsun." Bu bir soru değildi. Vaughn omuzlarını kaldırdı. "Aynı fikirde değilim ama Freddie çocukları özlüyor ve bence ara vermemek pahasına da olsa onlarla vakit *geçirmeye* ihtiyacı var."

"Onları özlediğini biliyorum." Bunu hiçbirimizden saklamadı. Onları gördüğündeki heyecanı çok samimiydi. Ayrıca hepimiz evdeyken olduğu kadar rahat olmadığını da biliyordum. İçimizden biri her gün onunlaydı.

Yolda geceleri, bazen hepimiz olurduk. Seks kısmında takılmayı sevmezdim. Bazen eğlenceliydi, ama diğer zamanlarda.

Doğru, benimle ilgili değil.

"Ama bence kendinden daha fazlasını talep ediyor ve şimdi yeni rutinler ekliyor." Bu mola da bununla ilgiliydi. "Kendine meydan okumak istiyor."

Nedense bu beş kelime beni çok korkuttu. Bu hafta ipler olmadan sallanan bir direkte yeni bir rutini test ederken yüksek sesle söylediği andan beri korkutuyorlardı.

"Kendine meydan oku," diye tekrarladı Vaughn ve beni geçip Roma'ya baktı; ona baktığımda onun da aynı ifadeyi takındığını gördüm. "Bana söylediği buydu." Bu bir güvene ihanet değildi. Bunu ona yapmadan önce dilimi keserdim, ama laf arasında bahsetmişti ve o sözlerdeki sorunu *duyan* tek kişi ben olmamalıydım.

kelimeler.

Vaughn nefesini dışarı verdi.

"Onunla konuşacağım," diye gönüllü oldu Roma ve ben kaşlarımı kaldırdım. Şüpheli bakışım karşısında omuz silkti. "Açık sözlü olabilirim."

Evet. Evet yapabilir.

"Kendisine meydan okuyacak bir ortağa ihtiyacı varsa," diye devam etti. "Bunu da yapabilirim."

İçime çöken derin rahatlama bıçağı kapatmamı sağladı. Olayın iki parçasını bir araya getirmişti ve beni rahatsız eden kısım da buydu. Hayatını korkunun belirlemesine izin vermemesini anlıyordum ama son partneri, biz onu öldürmeden önce çektiğinden çok daha fazla acı çekmesi gereken acımasız, istismarcı bir pislikti.

"Daha iyi misin?" Vaughn sordu ve kendi rahatlamasını gizlemek için hiçbir çaba göstermedi. "Ayrıca Rome, eğer sen de oraya gideceksen, ikiniz için de güvenli olması için yeni bir mühendislik çalışması yapmamız gerekiyor."

Bir sonraki adımım Top Kraker'i ya da Milo'yu ya da her ikisini birden aramak olduğundan, evet, kendimi çok daha iyi hissediyordum. "Ben de ona yardım etmek istiyorum."

Rome ayağa kalkıp doğrulurken, "Bırak sana dans etmeyi öğretsin," dedi. "Şimdi kahve istiyorum." Kapıya doğru yöneldi ve ben de arkasından bakakaldım. Vaughn kıkırdadı ama Rome için dış kapıyı iterek açtı.

"Hadi, Freddie. Kahve ve yemek. Sonra önümüzdeki birkaç günü planlayabiliriz..."

Bana dans öğretmesine izin mi vereyim?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

EMERSYN

"Sully!" Tanıdık bir figür bize doğru döndüğünde içimden şaşkınlık fişkırdı. Miami'de birkaç haftalık performanslar için programlandığım tiyatroya yeni varmıştık. Bu kısmen

Avrupa'ya gitmek için iptal ettiğim tarihleri telafi etmek için ve daha sonra talebi karşılamak ve istediğimiz tiyatroyu elde tutmak için daha fazla tarih ekledik.

Programdaki değişiklik sadece bazı boş günlerimi değiştirdi ve çocuklar da bunu sorun etmedi. Bu değiş tokuşa tamamen değdi. Milo, Lainey ve diğerleri için oradaydık. Orada olduğunu bile fark etmediğimiz yaraları kapatmayı başarmıştık ve şimdi...

Sullivan Donner sahneden inip beni selamlamak için koridora doğru ilerlerken bu kısımdan kurtuldum. İki bin kişilik oturma kapasitesine sahip, opera binası tarzında eski bir tiyatroydu. Sahne aldığım en büyük salon değildi ama çok yakındı.

Biraz ileriye atlayarak kendimi Sully'ye sarılmaya attım. Beni kolayca yakaladı ve kıkırdadı.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Sprite," dedi ve beni ayağa kaldırmadan önce sıktı. Koyu renk gözlerini başımın üzerinden geçirerek arkama baktı.

Vaughn'a doğru bir el uzatmak için döndüm. Sully, "Eskortun kesinlikle iyileşmiş," diye yorum yaptı.

Vaughn kolunu bana doladığında ona "Kibar ol," dedim. Odadaki en uzun adam olmasına rağmen diğer dansçıların üzerine çıkma eğiliminde değildi. Sully söz konusu olduğunda, kesinlikle ondan bir kafa daha uzundu. Sully benden ancak on santim uzundu. Onun yanında her zaman rahat olmamın bir başka nedeni de buydu. "Sully, bunlar Rome, Vaughn ve Freddie. Vaughn tüm teçhizat ve ekipmanla ilgilenir. Eğer o onaylamazsa, bu iş olmaz."

Bu onun için biraz uyarıcı oldu çünkü adamlarımla ilk kez tanışıyordu. Hepsi benimdi ve onunla telefonda konuştuğumda bunu açıkça belirtmiştim. Kimseye özel hayatımı açıklamak için gereksiz yere zaman harcamadım. Ancak Sully Donner sıradan biri değildi.

"Rome rutinlerimi benden daha iyi biliyor ve pratik yapmak ya da destek almak için bir partnere ihtiyacım olduğunda o benim adamım. Freddie performans öncesi, sırası ve sonrasında tüm sahne arkası güvenliğimle ilgilenir. Onun onayını almadan soyunma odama ya da sessiz odama giremezsiniz."

Freddie'nin tarifim karşısında yüzünde beliren şaşkınlık ifadesini kaçırmadım. Bu doğrudu. Sahne arkasına gitmek ya da set aralarında dinlenmek konusunda hiç endişelenmedim. Freddie soyunma odalarından hangisinin benim olacağını seçer ve kilitleri *her zaman* değiştirirdi. Bu çok düşünceli bir davranıştı ve bana her zaman Jasper'la ilk gerçek karşılaşmamı hatırlatırdı.

En azından Braxton Harbor'daki tiyatrodaki soyunma odamın boktan kilidini değiştirirken hatırladığım bir tanesini. O zamanki güvenlik ve huzur şimdi de değişmemişti. Sully'ye bakmak için döndüm ve Vaughn'un beni kolunun altına almak için birkaç adım geri çekmesine izin verdim.

"Çocuklar, bu Sullivan Donner, size getirmek istediğimi söylediğim koreograf. Birkaç yıl önce bazı büyük set parçalarımın tasarımına yardımcı olmuştu ve her zaman sektördeki en sevdiğim insanlardan biri olmuştur." Onlara hatırlatmak o kadar da kötü bir fikir gibi görünmüyordu, çünkü üçü de benim tanıtımlarım sırasında taş gibi sessiz kaldılar. "Sully olarak da bilinir ve eski parçalarımın bazılarını düzeltmeme ve yenilerinde bana yardımcı olmayı nezaketle kabul etti."

Yeni mücadeleler, yeni danslar ve yeni hareketler istiyordum. Şimdi eski rutinlerimde bir kez daha ustalaştığımı açıklamak o kadar zordu ki, artık o kadar da uymuyorlarmış gibi geliyordu. Aksine, çoğu daha çok

polyester bir takım elbiseden daha kötü. Onlar Emersyn'di, yolda ve dansta ailesinden saklanan kayıp ve kırık bir kız.

Onlar *ben* değildi. Hellspawn, Starling ve hatta Boo-Boo'ya dönüşen ben değildim. Ben bir Vandal olmuştum ve şovlarımın bunu yansıtmamasını istedim.

Vaughn Sully'ye elini uzattı. "Dove bize sizden bahsetti. Sizinle tanışmak ilginç ama dürüst olmak gerekirse biz de geçmişinizi araştırdık."

İkincisi beni şaşırtmadı bile. Şaşırtmamış olsalardı çok daha şaşırtıcı olurdu.

Sully kaşlarını kaldırdı, sonra Vaughn'un elini kolayca kavradı. "Ona göz kulak olduğumu duyduğuma sevindim. Anladığım kadarıyla sınavı geçtim." Bu bir soru ya da şaka değildi. Ama Rome cevap vermeden sadece omuz silkti.

Freddie ise sırttı. "Buradasın ve ona sarılman gerekiyor." Başka bir deyişle, eğer sarılmasaydı, bu konuşma gerçekleşmeyecekti bile. "Açık olmak gerekirse, onu incitecek bir şey yaparsan geçmiş kontrolünde ne yazdığının bir önemi kalmaz."

Vaughn içini çekti. "Bunu biraz daha kibarca ifade edecektim." Rome, "Öyle yapmayacaktım," dedi. "Açık konuşmak daha iyi."

Sully, "Katılıyorum," dedi ve adamların yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Freddie'nin ve Vaughn'un yüzünde. "Nerede durduğumu bilmek isterim." Bununla birlikte, her birinin bakışlarıyla ayrı ayrı karşılaştı. "Hepimizi aynı noktada tutmak için, *ben* koreografım, *o da* oyuncu. Set parçalarıyla ilgili tüm nihai kararlar onun tarafından verilecek."

"İstişare ile," diye düzelttim o bir isyan başlatmadan önce. "Vaughn ekipman taleplerini bilmek zorunda. Daha önce de kıl payı atlatılan kazalar oldu. Kimse bunları istemez."

"Bu uyarı sizi tatmin ettiği sürece," dedi Sully. "O zaman bu sınırlar içinde çalışabilirim. Ama *buradaki* açılışa sadece dört gün kalmışken antrenmanlara başlamak için bazı yeni rutinler istiyorsun. Bu çok büyük bir baskı Sprite."

Bu sefer gerçekten sırttım. "Bu tür baskıları severim. Tekrar zorlanmaya ihtiyacım var. Biri beni itmeyeli uzun zaman oldu."

Dans ve performans söz konusu olduğunda zorlamaya en yakın olan Roma'ydı. Ama zorlamaktan çok, sarsılmaz bir destek ve inanç sundu. Korkumun onu caydırmasına izin vermedi ve onun kararlılığı benim de bu korkuya yenik düşmemi engelledi.

Başarısız olursam ve düşersem, tekrar ayağa kalkardım.

Bunu *biliyordu* ve onun bilgisi sayesinde unutmadım.

Ama Sully farklıydı. Yeteneklerimi eleştirmekten geri durmazdı ve kendimi sınırladığımı düşündüğünde beni zorlardı.

"Ne istediğine dikkat et," diye uyardı Sully. "Antrenman yaparken biraz pislik olmaya meyilliyimdir."

"Sorun değil," diye ona güvence verdim. "Senden hâlâ hoşlanıyorum."

"Peki, o zaman antrenman kıyafetlerini giy ve ısın. Havaya çıkmadan önce biraz yer koşusu yapacağız."

Daha çarpışmaya bile başlamamıştık. "Önce mevcut gösterilerimi incelemek istersiniz diye düşündüm..."

Telefonunu kaldırdı. "Aradığından beri arayı kapatmaya çalışıyorum. Şimdiden bazı fikirlerim var. Şimdi, kaldır kışını. Bu gösteri dizisi başlamadan önce sana en az bir yeni rutin kazandırmak için sınırlı bir zamanımız var. Boşa harcamanın anlamı yok."

Ağzım biraz açıldı. Az önce itilmek istediğimi söylemişim ama beni bu kadar ciddiye alacağını tahmin etmemiştim. Ağzımı kapatarak Freddie'ye baktım. Henüz bir soyunma odam yoktu.

"Tuttum seni, Boo-Boo." Sonra bana elini uzattı. Onun benimle temas kurmak istemesi her zaman büyük bir olaydı. İçinde antrenman malzemeleri olan kendi spor çantam vardı, bu yüzden ağırlığı kaydırdım ve elimi onunkinin içine kaydırdım. "On beş dakika içinde döneceğiz."

"On olsun," dedi Sully. Freddie'yle birlikte sahneye doğru koşarken bile değişen sıcaklık alt dudağımı ısırma neden oldu. Çocuklar tam bir tarama yapacaklardı ama Freddie bana bir soyunma odası ayarlayacak ve endişelenmeden üstümü değiştirebilmem için orayı koruyacaktı.

Freddie omzunun üzerinden, "On beş alırsın," dedi. "Ya da ben otuz yaparım." Sesi bu konuda kendini beğenmiş gibi çıkıyordu.

"Getirmeyi sen yapacaksın, değil mi?" Sorum üzerine Freddie bana eğlenen bir gülümseme attı.

"Getirmenin gerçekleşmesini istiyorsun, Boo-Boo. O zaman getirme olayını gerçekleştireceğiz." O kadar ciddiydi ki kıkırdamama neden oldu. Sahne arkasına vardığımızda elimi bıraktı. "Silahını aldın mı?" Son kısmı alçak bir sesle sordu.

Vaughn'un kocaman kazağının gizlediği kalçamdaki kılıfı okşadım. Liam bana bir taşıma ruhsatı ve ihtiyaç duyabileceğim her eyalette gizli taşıma ruhsatı almak için çalışıyordu. Ben bile

Florida'nın henüz listede olup olmadığından emin değildim ama adamlar kararlıydı, sahnede ya da antrenmanda olmadığım sürece her zaman silahlıydım.

O zaman bile, her zaman yedeğim vardı.

"Güzel. Arkamda kal." İşaret etti. Sahne arkası sessizdi, ışıklar yanıyordu ve tiyatrodaki çalışan bir ekip olsa da benim ekipmanım üzerinde çalışmayacaklardı. Kendi adamlarımızı getirmiştik. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, sahne arkası çoğunlukla boştu.

Her ne kadar sessiz ve tepegözlerden gelen ışık birikintileriyle süslenmiş olsa da, içimi bir huzur kapladı. Bir performansın tüm aşamalarındaki tiyatro hissini seviyordum. Şu andan itibaren, dinlenme modundayken. Daha sonra, giriş ve provalar sırasında hareketlilik arttığında, enerjinin binada gümbür gümbür yayıldığı performans gecesine kadar.

Freddie koridorda ilerledi. Bir elinde telefonu vardı ama dikkati ondan çok koridor boyunca uzanan kapılardaydı. Yön sorma gereği duymadan beni doğrudan alt kata inen merdivenlere götürdü. Aşağıya indiğimizde bir sessizlik örtüsü bizi sardı.

Merdivenler, beni doğrudan çatı katına çıkaracak bir asansör de dahil olmak üzere farklı sahne erişim noktalarını gösteren işaretlerle daha geniş bir koridora açılıyordu. Freddie koridor boyunca her kapıyı inceledi ama beni asansöre yaklaştırmak için açmadı. Bu, aşağı indiğimde ya da yukarı çıktığımda tam burada olacağım anlamına geliyordu.

Bu hoşuma gitmişti. Kapılardan ilkinin açmadan önce koridorun tamamını taradı ve ben de sırtımı kapının yanındaki duvara dayadım. Bu sayede koridorun her iki tarafını da izleyebiliyordum. Bu aynı zamanda bir bela bizi aramaya gelirse onu uyarabileceğim anlamına geliyordu.

Odada Freddie homurdandı. Homurdanması üzerine bir gülümsemeyi daha bastırdım. Yeniden ortaya çıkışına uzun bir iç çekiş eşlik etti. "Bunu beğenmedim. Sıradaki." Üç oda daha incelendi ama onu en çok mutlu eden ziyaret ettiğimiz beşinci odaydı. "İçeri gel, Boo-Boo."

Sonunda gereksinimlerini neyin karşıladığını görmek için içeri girdim. Bir kanepe, bir makyaj tezgahı, ayrı bir banyo ve bir dolap vardı. Başrol oyuncularının için oldukça standarttı. Koro sanatçıları ve yardımcı oyuncular bir odayı paylaşmak zorunda kalabilir ya da daha büyük makyaj alanlarından birini kullanmak zorunda kalabilirlerdi. Özel oda olsun ya da olmasın, ortak banyoları vardı.

Bu beni hiç rahatsız etmezdi. Tıpkı çıplaklığın beni rahatsız etmediği gibi. Özellikle Eric'ten sonra kapıyı kilitleyip huzur içinde işeyebilmek hoşuma gitmeye başladı. Adamlar daha da titizdi. Bana hiç para ödemediler.

Etrafta kısmen giyinik ya da soyunuk halde dolaşan dansçılara dikkat kesilmişti. Ama Vaughn onların beni görebilmesini umursamıyordu, peki ya Freddie?

Freddie için bu bir soru bile değildi. Onları görmek istemiyordu ve onların da beni görmesini istemiyordu. Bu onun için her yönden daha kolaydı. Bu benim için diğerlerinin toplamından daha değerliydi.

"Hoşuma gitti," dedim. "Eşyalarımı buraya yerleştirmelerini sağlar mısın?"

"Evet," dedi. "Sen üstünü değiştirirken kalmamı mı yoksa gitmemi mi istersin?" Normalde, boş bir tiyatroda, sormadan dışarı çıkardı. Sadece binada başkaları olduğunda sorardı.

"Her zaman başımın üstünde yerin var," dedim kazağımı çıkarırken. Silahımı ve kılıfımı çıkarmam gerekecekti. Silah kasam diğer ekipmanlarımla birlikte getirilinceye kadar Freddie onu alacaktı. Sweatshirt'ün altına bir atlet giymiştim. "Kalmak senin için sorun olur mu?"

Çenesini kaşdı, sonra bir elini saçlarının arasından geçirdi. Sarı bukleler yeniden uzamaya başlamıştı ve bu uzunluk oldukça hoşuma gitmişti. Yola çıktığımızdan beri saçlarını kestirmemişti. Vaughn ve Rome da kestirmişti ama Freddie kestirmemişti.

"Kalmak istiyorum," diye itiraf etti ve aynada onunla bakışlarımızı kilitledik.

Kaşları hızla çatıldı. "Sorun değil, değil mi?"

"Elbette öyle," dedim, yüzünü ona dönerek. "Son zamanlarda bir şey istediğinde bana hiç söylemiyorsun. Gerçekten güvenlikle ilgili olmadığı sürece hep bana seçtiriyorsun." O durumlarda, bu hiçbirimiz için bir soru değildi.

"Belki de bazı şeylerin değişmesinin zamanı gelmiştir," dedi ve gülümsememi engelleyemedim. "Neye benzeyeceğini bilmiyorum ama öğrenmek istiyorum." İçindeki belirsizlik hâlâ oradaydı ve ben de onu...

"Sana sarılabilir miyim?" Temas hâlâ onun şartlarına bağlıydı, nokta.

Utangaç bir ifadeyle kollarını açtı ve beni yarıdan fazla karşıladı. Ona sarıldım ve kollarımı ona sımsıkı doladım. Benim şampuanım ve sabunum gibi kokuyordu. Bu sabah benden hemen sonra duş almıştı. Benim ürünlerimi kullanması hoşuma gidiyordu. Aptalcaydı ama o kendini ayrı tutarken bile kendimi yakın hissetmemi sağlıyordu.

"Gerçekten deniyorum, Boo-Boo," diye itiraf etti kısık bir sesle.

Gömleğini yumrukladım ve yüzümü omzuna bastırdım. Bazı şeyleri birbirimizi görmediğimiz zaman konuşmak daha kolaydı. Dürüstlük bazen anonimlik gerektiriyordu. "Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin.

yapmak istemiyorum. Asla. Senden istediğim tek şey mutlu olman."

"Ama daha fazlasını istiyorsun." Bu bir soru değildi. Bunun üzerine arkama yaslandım ve onun sıkıntılı bakışlarıyla karşılaştım. "İsteddiğini biliyorum." Dikkatle elini kaldırdı ama ben başımı sallamadan bana dokunmadı. Sonra yanağımı öyle nazikçe kavradı ki gözlerim yaşardı. "Mesele şu ki, ben de istiyorum. Sana dokunmak ve senin bana dokunmanı istiyorum, böylece hissettiğim ve gördüğüm tek şey sen olacaksın."

"Keşke o kadar kolay olsaydı," diye mırıldandım ve o da uzun bir nefes verdi. "Elbette anlıyorum. Bunu her zaman anlayacağım ve bu yüzden bu işte - bu senin ne istediğin ve neye ihtiyacın olduğuyla ilgili. Tonu ve hızı sen belirlersin. Ben her şeyde iyiyim. Dizlerimin üzerine çökmemi ve ben sana dokunmazken ağzımı becermene izin vermemi mi istiyorsun? Bunu yapacağım."

Bu ifade karşısında gözbebekleri büyüdü ve dudakları aralandı.

"Eğilmemi ve seni göremezken ya da sana dokunamazken beni arkadan becermene izin vermemi istiyorsun, bunu da yapacağım. Ciddiyim Freddie. Bana dokunman kötü bir şey değil. *Asla* kötü bir şey olmayacak. Yani bana dokunmak için yapman gereken buysa, cevabım *her zaman* evet olacaktır."

Başparmağının alt dudağımın üzerinde gezinmesi sistemimde karıncalanmalara yol açtı. "Bunu kabul edebilirim."

Bu öneriyle kalbim yerinden fırladı.

"İç çektiğini duydum," dedi belli belirsiz bir sırıtışla. Gözbebeklerinin iriliği tahrik olduğunu ele veriyordu ve kendi yanaklarında da hafif bir kızarma vardı. "Paylaşıyorum... Hâlâ gördüğüm ve g ö r e c e ğ i m en güzel amcığa sahipsin."

"Teşekkür ederim. Aletini bir kez hissettiğimde oldukça hoşuma gitmişti."

O gülmeye başlamadan önce bu bana kuru bir bakış kazandırdı. Sonra alnını benimkine bastırdı. "Sana tapıyorum, Boo-Boo."

"Çünkü ben *getiriciyim*."

Daha sert güldü ve beni nazikçe sıktı. Sonra geri adım atmadan önce beni sabitledi. "Bu dokunma meselesi üzerinde çalışırken, bir isteğim daha var."

"Anlat bana."

"Bana dans etmeyi mi öğreteceksin?"

Gözlerimi kırptım.

"Bunu yaparken bana dokunman gerekeceğini ve üzerimizde kıyafetler falan olacağını biliyorum ama senden beni bu şekilde biraz zorlamayı istiyorum. Öğret bana

seninle nasıl dans edeceğimi."

"Evet," diye fısıldadım. "Hemen şimdi başlayabileceğimizi söyleyebilirim..."

"Biliyorum," dedi ve sonra bana yavaşça gülümsedi. "Ayrıca biz oraya dönene kadar onu otuz beş dakika bekletmiş olacaksın."

Kendinden o kadar memnundu ki bir kahkaha patlattım. "Bir kez daha sarılalım mı?"

"Buna ne dersin?" Başını eğdi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Bir varmış bir yokmuş gibi bir öpücüktü ama içime bir sıcaklık dalgası daha gönderdi. "Sana sarılmayı onunla ilk antrenmanından sonraya saklayacağım."

"Bu kesinlikle dört gözle beklenecek bir şey!" Üstümü değiştirmek için acele ettim, çünkü haksız değildi. Sully'yi bekletmiş olacaktım ve bu umurumda bile değildi. Benim için önemli olan, Freddie'nin ben üstümü değiştirirken bakışlarını benden ayırmamasıydı. "Freddie?"

"Hmm?"

Omzumun üzerinden ona baktım. "Seninle dans etmek için sabırsızlanıyorum." "Umarım berbat değilimdir," dedi başını sallayarak.

"Yapmayacaksın ama yine de benim için bir şey yapman gerekecek," dedim mayomu giyerken. İçime girdikten sonra saçlarımı geriye doğru çektim ve Freddie bana biraz endişeyle baktı.

"Ne?"

"En sevdiğin şarkıyı seçmen gerekecek," dedim ona dönerken. "Hızlı. Yavaş. Sert. Nazık. Rock. Rap. Ne olduğu umurumda değil, müziği sen seç ve sonra dans edelim."

Uzun bir nefes verdi. "Bunu yapabilirim."

Sırtarak babetlerimi giymeyi bitirdim, böylece arka tarafa kadar yalınayak gitmemiş olacaktım. Ben koridorda yarı dans yarı koşuyla merdivenlere doğru ilerlerken Freddie arkamızdan kapıyı kilitledi. Çılgın bir enerji karmaşası içindeydim ve Sully ile tekrar çalışacağım için ne kadar heyecanlı olsam da hiçbir şey son otuz dakikanın yerini tutamazdı.

Hiçbir şey.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

VAUGHN

Shawn Mendes *In My Blood*, teknisyenlerin düzeltmeye devam ettiği ses sistemi üzerinden çaldı. Bump in bir saat önce başlamıştı ama Em son üç saattir sahnede çalışıyordu. *Sully* sadece

İşe geri dönmeden önce su içmesi ve düzeltmeleri tartışması için on beş dakikalık kısa bir mola verdi.

Şarkı tekrar ediyordu ve aslında ilk duyduğumda hoşuma gitmiş olsa da, asla yorulmayacak olsam da zevkimi sorgulamaya başlamıştım-

Sully aniden, "Dur," diye bağırdı ve Em'in durmasıyla müzik kesildi. Geçiş döneminin ortasındaydı, onunla ilgili her şey akıp gidiyordu. Koreografin kesintileri giderek sıklaşıyor ve daha rahatsız edici hale geliyordu.

"Şu anda onu bıçakladığımı hayal etmem kötü mü?" Freddie, ayaklarını önündeki sıraya uzatmış bir seyirci koltuğunda arkasına yaslandığı yerden sordu.

Roma kuru bir sesle "Hayır," diye cevap verdi. Dikkati sahneye odaklanmıştı. Başladıklarında daha yakındaydı. Yine de Sully'nin birkaç kez sözünü kesmesinden sonra bize katılmak için geri çekilmişti.

Birimizin gidip çarpışmayı denetlemesi gerekiyordu ama hiçbirimiz kıpırdamadık. Sully bilinmeyen biriydi. Evet, Liam'ın yaptığı geçmiş kontrolünden geçmişti. Doktor arkadaşlarına bir tane daha yaptırdı ama her şey yeşil ışıktı çıktı.

Yine de bu hiç yakalanmadığı anlamına gelebilirdi. Amcanın geçmişini araştırıldığında, kız söz konusu olduğunda iğrenç ve acımasız eğilimleri hiç ortaya çıkmamıştı. *Kıpırdamadan* durmamı ve *sözünü* kesmememi sağlayan tek şey yüz ifadesindeki keskin odaklanmaydı.

Eğer bizim gibi onu da sinirlendiriyorsa, bunu belli etmiyordu. Tüm o vahşi el hareketleriyle bağırduğunda onu duyabilecek kadar yakındık. Ama şimdi olduğu gibi sessiz ve yoğun konuştuğunda her şeyi duyacak kadar yakın değildik.

Yüz ifadesini göremiyordum ama Dove'un yüzündeki odaklanmış yoğunluğu okuyabiliyordum. Adam her ne söylüyorsa, kız onu özümüyor gibiydi. Ter mayosunu ıslatmıştı ve alnı ıslaktı. Uzun zamandır atkuyruğunu topuz yapıp başını taçlandırmıştı.

Ne kadar kas yapmış olursa olsun, hâlâ çok küçüktü. O incecik vücudunda barındırdığı güç harikulade bir şeydi.

Freddie, "Huh," diye homurdandı ve ben dikkatimi yeniden sahneye yönelttim. Sully müziği başlatmak için bir kumanda kullandı ve sonra sahnede hareket etmeye başladı.

Roma doğruldu ve ben öne doğru eğildim. Em'in attığı her adımı tekrarlıyordu ama bir şey vardı.

"Bu yırtıcı bir davranış," dedi Freddie. "Dans ettiğinde saldırgan olan o değil..."

Aradaki fark kesinlikle buydu. Sully onun adımlarını tekrarlıyordu ama hareketlerinde ciddi bir şiddet vardı. Bir dakika kala müziği kesti ve kollarını iki yana açarak tekrar ona döndü.

Başını eğerek ellerini kalçalarına koydu. Bakışları bize kaydı ve sonra tekrar Sully'ye döndü. Bizi kontrol etme içgüdüleriyle gülümsememi bastırmak zorunda kaldım ama haklıydı... Bu *bizim* kararımız değildi.

Gerindim, sol kolumun arkası ve omzum boyunca yanmış olduğum gergin deri ağrıyordu. Yara izleri bazı dövmelemlerde dalgalanmalar bırakmıştı. Çoğunu düzeltmiş, bozulmuş deriyi gizlemek için harmanlamıştım. Yara izlerimin çoğu dışarıdaydı ve Em'de de vardı - Sully ile konuşurken kaldırdığı sağ kolunun iç kısmına bir göz attı.

Onu kesen piçin bıraktığı yara izleri derin ve acımasızdı. Derinin yanı sıra kas ve tendonlara da zarar vermişti. Dikiş atan kasaplar hasarı gizlemek için pek bir şey yapmamış, hatta daha da kötüleştirmişlerdi.

Doktor yara izlerini tedavi etti ve kasların ve deri travmasının rehabilitasyonuna yardımcı oldu. O geçmişin koyu izlerini asla taşımayacaklardı, bu yüzden her iki koluna da tüyler koydum. Onun *kanatları*.

Üzerindeki her bir sanat eseri benim eserimdi. Müzik ya da duygu olmadan adımları tekrarlarken onun görüntüsünü içime çektim. Sully'ye bakarken daha çok bir soru, bir duraklama ya da bir duraksama vardı. Sully bir hareketi tekrarlıyor, biraz değişiklik yapıyor, sonra Sully tekrarlıyor ve daha da değiştiriyordu.

Her şeyi gözden geçirdiler, ayarlamalar yaptılar. Başladıklarından beri ilk kez, çenesini kaldırırken bile kanatlarının çıktığını gördüm. Ona *hayır* dediği çok net anlar vardı. Tartışma yok, sadece *hayır*.

Yanıtındaki sertlik ve tavrındaki sertlik, soruyu duyamadığım için memnun olmamı sağladı. Ona vurmak istememe neden olabilirdi. Eskiden en sakın adam bendim, şimdi onu üzebileceğini düşündüğüm için yüzünü yeniden düzenlediğimi hayal ettim.

Zihinsel kafa sallama bile görüntüyü ortadan kaldırmadı. Şiddet benim ilk tercihim değildi. Ya da *eskiden* ilk tercihim değildi. Son birkaç aydır.

Müzik aniden başladı ve dikkatimi şimdiki zamana ve sahneye geri çekti. Em ve Sully dans ediyorlardı, ikisi de kollarını açmış, sonra da sahneyi hızla geçiyorlardı. Aynadaki hareketleri keskin ve şiddetliydi ve bir nefesle diğeri arasında ne yapmaya çalıştığını gördüm.

"Vay canına," diye nefes
verdi Freddie. "Evet,"
dedim yavaşça.

Koreograf onun adımlarını yansıtırken sahnede onu takip ederken, beni büyüleyen onun adımları değildi. Emersyn tereddütten harekete geçti, sahneyi kontrol etti ve her hareketi kasıtlı bir provokasyondur. Ondan yapmasını istediği şey buydu. Müziği ve hareketleri sorgulamayı bırakıp sahneyi ele geçirmesini istiyordu.

Cehennem gibi erotikti ve yavaş bir nefes aldım. Sully şarkıyı bitirirken yavaşladı ve bir elini kalçasına koyup

omzunun üzerinden bir bakış fırlattı. Koltuklara yaslanmak için kaymadan önce pantolonumu düzelttim. Terden sıırıslıklam olmuş, kızarmış ve nefes nefese kalmıştı; tam anlamıyla mükemmeldi.

"Daha fazla güvenliğe ihtiyacımız olacak," dedi Freddie aniden. "Daha iyi kilitlere de."

Ne dediğini anladım ve aynı zamanda sadece bir rakamdı. Yerde bir numara. Çalışmalarının çoğu havadaydı. Yine de...

Müzik kesildiğinde Sully, "Daha iyi," dedi. "Çok daha iyi. Yürü, su iç, sonra tekrar yap. Bunu halledelim ve ondan sonra yeni bir şeye başlayalım."

Başımı salladım, sonra Roma'ya bakmadan önce saatimi kontrol ettim. "Bunu anladın mı?" Freddie sahne arkası güvenliğini bir sanat haline getirmiş olsa da, Rome da dışarıda olduğu her an -özellikle de sahnedeysen- onun yanındaydı.

Arada bir, koro dansçılarından biri bir hamle yapmaya ve onun yeni partneri olmak için seçmelere katılmaya karar verirdi. Kız onları geri çevirdiğinde bunu zorlamaya karar veren bir çiftin hevesini kırmıştık. Bir adam onu *seçmelere* katılması için korkutmaya çalıştı ve ben de o hafta onu korodan uzaklaştırdım. Onu burkulmuş bir kol, sağlıklı bir korku duygusu ve ona borçlu olduğu özrü'n ardından yeni keşfedilmiş bir saygıyla gönderdim. İki bacağı'nı da kırmadığım için şanslıydı.

"Evet," dedi Rome. "Bump in?"

Başımı salladım. "İzlemeyi tercih ederim ama gözden kaçan bir şey olmasını da istemem." Şoförlerimize güveniyordum. Mürettebatımızın çoğuna güveniyordum. Bu, her şeyi benim gözetimim olmadan yapmalarına izin vereceğim anlamına gelmiyordu. Eğer teçhizat nakliye sırasında hasar görmüşse, kazalar için çok fazla fırsat vardı. Aşağı indirip paketlediğimizde kontrol ettim. İnişte tekrar kontrol ettim.

Birincil ve ikincil ip setlerini astıktan sonra bir test çalışması yapacaktık. Ağırılığı önemsizdi ama olası bir başarısızlık ihtimalinin aklıma bile gelmesini istemiyordum. Onun için riskleri en aza indirmek, performansına odaklanmasını sağlayacaktı.

"Ona yemek yemesini hatırlat," dedim ve çenemi Freddie'ye doğru kaldırdım. "Kalıyor musun yoksa benimle mi geliyorsun?"

Her iki şekilde de olabilir. Bir yandan su içerken bir yandan da devriye yaptığı yerden gözlerini ayırıp bana baktı. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Yapabilirim," dedim.

Freddie yüzünü buruşturdu. "Hayır, ben yardım ederim." Sonra sahneye bir kez daha baktı, Sully ile bir şey tartışıyor gibiydiler. Onun ifadesini tam olarak okuyamadım ve Freddie'nin kaşlarını çatmasına bakılırsa, onun da okuyabildiğini sanmıyorum. Ancak Rome hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

"Bunu olabildiğince hızlı yapacağız. Böylece işimiz ne kadar çabuk biterse onu o kadar çabuk görebiliriz."

Freddie homurdanarak Roma'ya soyunma odasının anahtarını verdi. Binadan ayrılmıyorduk ama hepimizde anahtar olması daha iyiydi. Rome kendi anahtarını cebine koyduktan sonra Freddie bana bir anahtar daha verdi.

Müzik yeniden başladığında ön tarafa gitmek için kapılara henüz varmıştık, Em sahnenin ortasındaydı, kinetik enerji onun etrafında dönüyor gibiydi ve bana ve Freddie'ye doğru bakarken göz göze geldik. Tam olarak emin olmak için biraz uzaktaydık ama bahse girerim bize göz kırptı.

Tahmin yürütmek yerine ona bir öpücük kondurdum ve yüz ifadesi tamamen değişmeden önce takındığı gülümsemenin tadını çıkardım.

Kapıyı iterek açtığımda Freddie, "Bu işi çok kolaymış gibi gösteriyorsun," dedi ve beni lobiye kadar takip etti. Sahne arkasından da gidebilirdik ama ben binanın içini ve dışını iyice görmek istiyordum.

"Onu öpmek mi?"

"Evet," diye homurdandı Freddie ve sesinin ne kadar sinirli çıktığını görünce kıkırdamamı yutmak zorunda kaldım. "Sen sadece bu boku yapıyorsun ve o yanıyor."

"O da senin için yanıyor," diye hatırlattıktan sonra dış kapıları açtım ve nemli havanın içerideki klimadan gelen üşüme hissini kovalamasına izin verdim. Arada o kadar da büyük bir sıcaklık farkı yoktu. Telefonumu çıkardım ve tiyatronun tesis irtibat numarasını aradım.

"Ama ben sizin yaptığınız romantik şeylerin hiçbirini yapmıyorum." Arkamdan geldi, ellerini ceplerine sokarken bile başı dönüyordu.

Ünitelerini kontrol etmeleri için mesaj gönderdikten sonra ona bir bakış attım. İçeride seyirci olmadan terliyordu ve içerisi ile dışarısı arasında hissedebildiğim tek fark nem miktarıydı. "Sen kendi işini yap Freddie, bu bir yarışma değil."

Bazen hepimize bunun hatırlatılması gerekiyordu. Jasper ve Liam birbirlerini gaza getirmeye bayılırlardı, özellikle de Liam onu hediyelere boğmayı göze alabildiği için. Mesele şu ki, Dove hediyeleri umursamıyordu. Bizi ve ona hissettirdiklerimizi umursuyordu.

Jasper ona bir dans stüdyosu inşa ediyor ya da Kel ona araba kullanmayı öğretiyor, hatta Rome onu resim yapmaya götürüyordu. Binanın etrafında dolaşırken ona, "O anlara değer veriyor, Freddie," diye hatırlattım. "Sadece onun için yaptıklarımıza değil, onunla birlikte yaptıklarımıza da değer veriyor."

Bizim paramıza ihtiyacı yoktu. Kendine ait bir sürü parası vardı. Kabul etmek gerekir ki, kaynağı hiç istemediği biriydi ama Liam onun mirasını almış ve temizlemişti, yavaş yavaş kanlı parayı siliyor ve onun için önemli olan şeylere yatırıyordu.

Kel'in yeni tamirci dükkânı ve çevresindeki bazı mülklerin onarımı gibi şeyler.

"İstiyorum..." Düşüncesini tamamlamak yerine, kamyonların yükleme rıhtımına geri dönmeye başladığı yere geldiğimizde düşüncenin dağılmasına izin verdi. Ona bakmak için durakladım.

"İstiyor musun?"

"Evet," dedi uzun bir iç çekişle. "Biliyorum. Sadece sizin yaptığınızı nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Bilmiyorsun," dedim ve kaşlarını çatınca omuz silktim. "Yapamazsın. Sen Freddie ol. Senin öyle olmana ihtiyacı var. Olmanı istediği kişi. Başka biri olmamızı istemiyor. O yüzden sadece sen ol."

"Ama..." Kaşları daha da çatıldı. "Ya onun için daha romantik olmak istersem?"

Ben gülmedim. Bir bakıma komikti ama mizahi bir şekilde değil. Freddie kendine karşı çok sertti. "Freddie, onun yanında olmak ve onu kurtarmak için kendini ayıklığını test eden ve seni öldürebilecek bir yere yatırdın. İnan bana, romantizmin kitabını yazabilirsin."

"Bu aynı şey değil," diye savundu.

"Hayır," dedim. "Belki de hayır. Ama ona gidebileceği hiçbir yer olmadığını, onun yanında olmak için takip etmeyeceğini ve onunla birlikte cehennemden geçmeye istekli olduğunu kelimelerden çok daha fazlasıyla gösterdin. Bu bazı açılardan daha iyi. Kendini hırpalama, bu benim işim." Yumruğumu omzuna hafifçe vurarak onu düşünmesi için yalnız bıraktım ve baş teknisyene doğru yöneldim.

Yapacak çok işimiz vardı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

EMERSYN

Talarmın çalma sesi uykunun örtüsünü rahatsız edici bir cıvıltıyla delip geçti. İnleyerek, etrafımı saran rahatlık ve sıcaklığın uykulu katmanları arasından yukarı doğru yüzdüm. Bir kol ortama dolanarak beni geri çekti ve sonra başka bir kol

beni geçti ve alarm sustu.

Oh. *Çok* daha iyi.

İkinci bir alarm gözlerimi açtığında tekrar yastıklara gömüldüm. Roma yine yanımdan geçti. Bu kez alarmı komodinden çekip çıkardı ve duvardaki fişini çekip uçurdu. Odanın öbür ucunda bir yere güm diye düştü.

Ani sessizlik üzerime ağır bir battaniye gibi çöktü ve inledim. Her ne kadar kalkmak istemesem de duş almam ve esnemem gerekiyordu yoksa bugün hareket edemeyecektim. Sully son dört günü en yorucu görev yöneticileri olarak geçirmişti. Her gün sekiz ila on saatimi üç yeni rutin oluşturmak, ayarlamak ve sonra ince ayar yapmakla geçirdim.

Muhtemelen sadece bir tanesi için zamanımız olacağını söylemesine rağmen, aslında beş tanesini halletmiştik. Son ikisi henüz hazır değildi, ancak bir sonraki tur durağı için hazır olacaklardı ve sonuncusunu mükemmelleştirmek için sabırsızlanıyordum.

çocuklardan bile gizliyordu. Rome bu fikre pek sıcak bakmamıştı, Freddie ise daha da az hoşlanmıştı ama Sully ile geçirdikleri üç günden sonra biraz daha güvenmeye başlamışlardı.

Yukarı doğru iterek gözlerimi açmaya zorladım. Vücudumdaki her kas ağrıyordu. Bir iniltiyle yolu yarılamıştım ki Rome bir kolunu bana doladı ve beni geriye doğru sürükledi. Vücudunu sırtıma doğru eğdi. Bu benden bir inilti daha çıkardı çünkü o çok sıcaktı. Sadece içine gömülmek istiyordum.

"Kalkmam gerek," dedim ona, ama gözlerim kapalıydı ve kolunu ovuyor olmam beni biraz yalancı durumuna düşürüyordu. Vaughn'un nerede olduğundan bile emin değildim. Bir gece önce film izlemek için aralarına girdiğimde yataktaydı ve Freddie süitin sahip olduğu sandalyelerden birine yayılmıştı.

Başımı kaldırarak etrafıma kısık gözlerle baktım. Burada değillerdi. Ugh.

"Uyu," dedi Rome, avucunu karnıma yaslayarak. Sesindeki uykulu notalar sesine daha boğuk bir nitelik kazandırmıştı.

"Antrenman

yapmam lazım."

"Hayır," diye

yanıtladı.

"Hayır mı?" Onunla yüzleşmek için dönmeye çalıştım ama kolunu kilitledi ve bir bacağını benimkinin üzerine kaydırıldı. "Roma..."

"Dinlen. Yorgunsun."

"Gösteri devam etmeli." Ben de öyle yaptım. Üç gün içinde açılış yaptık. Önümüzdeki iki hafta boyunca her gün ve hafta sonları iki kez gösteri yapmadan önce antrenman yapmak için sadece bu haftam vardı. Ekibin girip çıkmasını sağlayacaktım. Ancak diğer oyuncular da benim gibiydi, daha uzun sürelere alışmıştık.

Ve dürüst olmak gerekirse, performanslar sekiz ila on saat değildi, bu yüzden o günler aslında antrenmandan daha hafifti.

Elini karnımda gezdiren Rome, yatağa girerken giydiğim atletin hemen altına kaydırıldı. Göğüslerimden birini avuçladı ve meme ucum temasla gerildi.

"Roma..." Göğüs ucumu yakalayıp en ufak bir dokunuşta bulunmadan önce göğsüme masaj yaparken inledim. Ayağa kalkmak için mücadele etmekten, birkaç nazik vuruşla ateşlediği arzuyla savaşmaya geçtim. Dudaklarını çıplak omzuma bastırdı ve bu kez büküldüğümde yuvarlanmama izin verdi.

"Sığircık," dedi, üzerimi örterken bir elini iki yanına koydu. Kalçalarımı otomatik olarak onun kalçalarını kavrayacak şekilde kaydırdım. Birisi zaten çıplaktı ve sikinin kalın ağırlığı külotumun dikişi boyunca alay ediyordu. Belki de yatağa çıplak girmeliydim. Çoğu zaman öyle yapardım ama film izlerken uyuyakalmıştım.

Onun muhteşem gözlerine bakarken kalkmakla ilgili tüm düşüncelerim uçup gitti. Güneş çoktan doğmuştu, ışık perdelerin arasından süzülüyordu ama biz hâlâ çoğunlukla gölgede kalıyorduk. "Roma..." Yanağını avuçladım. Kirli sakalın ısırtığı avucumu yaktı.

"Bir gün izin yapıyoruz," dedi.

"Öyle mi?"

"Evet." Sonra beni öpmek için başını eğdi. Dudaklarının masajı aynı anda hem bir soru hem de bir yalvarış gibiydi. Sabah nefesi kesinlikle bir şeydi, ama dili benimkini kızdırmak için içeri girdiğinde umursamadım. Ağzımdan boğazıma doğru bir yol çizirken, kirli sakalının yanaklarıma sürtünmesi bir elektrik izi bıraktı. Eli tekrar atletimin altından süzüldü.

Avucunun göğsümdeki sıcaklığı kalçalarımı kavislendirmeme neden oldu. Hâlâ sert ve ağırlıydim ama ona karşı sürtünmeyi tercih ederdim ve vücudum gemiye binmekten çok mutluydu. "Karşılabilir miyiz-"

Düşüncelerim parçalandı. Kahretsin, ağzını tankın kumaşının arasından göğüs ucuma kilitlemişti. Meme ucumu dişleriyle emerken bile sıcaklık ve nem beni çarptı. Emme ve dişlerinin sessiz baskısının birleşimi beni kıvrandırdı. Sırtımı eğerek kalçalarımı yuvarladım ve onu okşamak istedim ama o da hareket ediyordu.

Vücudunun kıvrımlı uzunluğu üzerime bastırdı, gömleğimi yukarı iterken göğsü kalçalarımaya değişiyordu. Bir göğsümün üzerindeki elini ağzıyla değiştirdi. Eğer beni çıldırtmaya çalışıyorsa, işe yarıyordu. Kıpırdanarak tişörtü yukarı doğru çektim. Roma'nın daha önce telefonda yaptığı gibi, onu da yatağın ucuna doğru fırlattım.

Başını göğüslerimi öptüğü yerden kaldırdı. Onları birbirine bastırdı ve ben gerinirken bana baktı. "Bir gün ara veriyoruz." Daha önce de böyle söylemişti ve nedense bu açıklama bir emir gibi gelmişti.

Dudaklarımı yavaşça yalayarak gözlerindeki sıcaklığı inceledim. Bana böyle bakması çok hoşuma gidiyordu. Bakışlarımdan asla kaçmazdı. Yine de dikkatini dudaklarıma verdiğinde gülümsedim. "Tartışmamın ne olduğunu hatırlamakta zorlanıyorum."

Gözleri yumuşadı. "Güzel."

Aynı zamanda, ihtiyacım olan-

"Hayır," dedi ve beni tekrar öpmek için yukarı doğru itti. Yüzümü kavradı ve ağzımı yutarken beni sıkıca tuttu. "Pratiğe hayır." Öpücük. "Endişelenmeye hayır." Öpücük. "Benden başka her şeye hayır."

İçimden kahkahalar yükseldi, ama o bu sesi yutkunma öpücükleriyle bastırdı. Kollarımı boynuna dolayarak bacaklarımı kalçalarına kilitledim. Bir hamleyle bizi döndürdüm ve o sırt üstü yatarken ben de üzerine oturdum. Elleri omuzlarıma, sonra göğüslerime ve daha sonra kalçalarıma yerleşene kadar aşağı doğru kaydı.

Bizi ayıran tek şey külotumun ince kumaşıydı. Kalçalarımı salladı, öne doğru eğildiğinde ona sürtünmeme izin verdi ve bu sefer, ağzının köşesine bir öpücük kondurmadan önce kollarımdan birini yatağa dayadım. "Sadece sen mi?"

"Sadece ben," diye onayladı. "Vaughn ve Freddie meşguller." Her kelimesinde beni biraz daha sert bir şekilde yere yapıştırdı ve sikiinin çeliği klitorisime sürtündü. Külot sürtünmenin istediğim şeyi yapmasını engelliyordu.

"Meşgul değil misin?" Parmaklarımı göğsünde gezdirdim, dövmelemin izini sürdüm. Gerçekten de çok güzel dövmelemleri vardı. Küçük gizli özellikleri olan ince çizgiler. Benim favorim, beni dövdüğü yerdeki sikiydi. Onu ilk gördüğümde kafamda tam olarak oturtamamıştım, kalkmış ve gerilmişti. *Beni* dövmelemiştir, ipeklerin içinde dans ediyordum, siki boyunca ve onu başkasıyla karıştırmak mümkün değildi.

"Evet," diye karşılık verdi. "Seninle meşgulüm."

Gülümsemem büyüdü ve dizlerimle yukarı iterek kalçalarımı kavislendirdim. Bu beni onun yarattığı o güzel sanat eseriyle temasımı kaybetmeye zorladı ve parmaklarımı beline, oradan da kasıklarına kadar takip ettim.

İşte oradaydım, bir bacağım ipeğe sarılmıştı ve elimi şimdi yaptığım gibi ona doladığımda diğer tarafını da görebiliyordum. Onu dibinden ucuna kadar okşadığımda sert bir nefes verdi. "Benimle meşgul..."

"Evet," dedi, onu kavrayışım gevşerken kalçalarını yukarı doğru kaldırdı. Parmaklarımı büküm ve onu tekrar okşadım. "Seninle."

"Bütün gün mü?" Bu fikri kafamda evirip çevirdikçe daha çok hoşuma gitmeye başladı. Kaskatı kesilmiştim ve ağrım vardı.

"Evet." Kalçalarımı sıkı. "Oynamamız gerek."

Aletini bir kez daha sıkıdığımda tekrar avucuma doğru itmeye başladı. Roma bana neye ihtiyacı olduğunu söyledi, bu bağımlılık yaratabilirdi. "İhtiyacın var mı?"

oynar mısın?" Bana her zaman neye ihtiyacım olduğunu sorar ve bunu yerine getirmek için elinden geleni yapardı.

"Evet." Gözleri benimkilere kilitlenirken hiç tereddüt etmedi. "Sen de öyle."

Konuyu tartışmak için ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım, yer değiştirdim ve külotumun köşebentini yana kaydardım, böylece onu bana karşı kızdırabilirdim. Sırılsıklam olmuştum ve ne kadar öpüşmüş olsak da neredeyse hiç dokunmamıştık. Göğüslerim onun daha önceki ilgisinden dolayı ağrıyordu. Sonra sanki düşüncelerimin yönünü okumuş gibi ellerini göğüslerime doğru uzattı.

Her hafif dokunuş alay ediyordu. Bunlar arasında gidip geliyor, meme uçlarımı sıkıyor, geriyor ve sonra serbest bırakıyordu. O göğüslerimi incelerken ve onlarla oynamaya devam ederken bu düzen beni öne eğdi.

"Roma..."

Mavi gözlerini yukarı doğru kaydırarak dikkatini üzerimde topladı. İçimdeki ısı açığa çıktı. Bakışlarımız kilitlendiğinde, üzerine çöktüm ve tek bir hamleyle tüm boyunu içine aldım. Güzel ağzı sessiz ve küçük bir çığlıkla açıldı. Dudaklarındaki nem beni ona doğru uzattı ve usulca öptü.

Kalçalarımı döndürürken dudaklarımı onunkilere değdiriyordum. Bu onu rahatlatı ve sonra tekrar içeri soktu. İkimizi de gerçek bir sürtünmeden mahrum bırakan yavaş, alaycı hareketler. Başımı kaldırmaya devam ettiğimde bir elini kışıma, diğerini yüzüme koydu. Uzun, ıslak öpücükler yoktu. Sürtünmeyi artırmaya çalışırken göğsünde bir inilti titreşti.

Bazı açılardan, adımlarıma uyduğu ve beni takip ettiği bir dans gibiydi. Adımlarımı her değiştirdiğimde tam karşımdaydı ve bir kez bile gözlerini benden ayırmadı. Onun itme hissi beni neredeyse ritmi kontrol etmeye çalışmak kadar titretti.

Benimle birlikte nasıl hareket edeceğini bilmesini seviyordum ve ellerimi başının iki yanındaki yatağa bıraktığımda, elini enseme doladı ve diğer tüm düşünceleri benden uzaklaştıran derin, ıslak bir öpücük için beni aşağı çekti. Sadece Roma ve onun beni nasıl doldurduğuydu. Bizi tekrar döndürdü ve çok daha lezzetli bir şey için hızımızı ayarladı.

Her hamlesi beni yatakta salladı ama ellerini altıma sokup omuzlarımı tuttu, böylece kaymamı engelledi. Bacaklarımı beline doladım ve daha derine inmesi için vücudumu kavislendirdim. Sonra o noktayı okşamaya başladı, her hamlede vuruyordu. Derin ve ıslak öpücük ısırmaya dönüştü ve sonra başını kaldırıp bana baktı.

Kalçalarım bir girdap ekledim, her kabzaya battığında kendini bana doğru topraklarken pamuğun klitorisime sürtünmesini artıran bir sallanma. Göğüslerim göğsüne sürtündü ve artan his sabahıma biraz daha çılgınlık kattı.

"Gelmek mi?" Bu bir davetti, emir değil. Eğer saatlerce böyle devam etmek isteseydim, beni şımartırdı. Aletinin sıcaklığı içimde nabız gibi atıyor gibiydi ama bırakmıyordu. Hayır, bu sadece *Roma*'ydı ve bana ne kadar iyi hissettirdiğiydi.

Bir elimi aramıza ve külotumun içine kaydırđım. Eziyet harikaydı ama biraz daha baskıya ihtiyacım vardı. Bu hareket onun aradığı cesaret gibi görünüyordu. Parmaklarımı klitorisime doğru döndürmeye başladım, o yukarı doğru hafifledi ve bacaklarımı daha yükseğe itti.

Gerginlik uyluklarımın arkasını yaktı. İçimden bir inilti koptu. Bu zevk ve acıydı. Mükemmeldi. Bacaklarımı daha yukarı kaldırarak omuzlarına doğru itti ve sonra parmaklarımı kendi parmaklarıyla örttü.

Basınç, gerginlik iplerini patlattı, ben bu zevki kovalarken onları dışarı doğru genişletti, sonra tekrar tekrar içime girerken beni devirdi. Hızı kesilirken attığı alçak sesle beni serbest kalacağı konusunda uyardı. Yine de o sıcaklık içimi doldururken bile, ben hıçkırana kadar klitorisimle alay etmeye devam etti.

Hem çok fazlaydı hem de yeterli değildi. Sonra parmaklarımı emmek için titreyen parmaklarımı yukarı doğru sürükledi. Tüm bedenim titriyordu ve o hâlâ içimdeydi. Yumuşuyordu ama yerinde kalacak kadar da sertti.

Nefesimi toplayabildiğimde, "Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordum.

Gülümsemesi nefes kesiciydi. Sonra vücudumdan aşağı kayıyor, şişmiş, hassas klitorisim üzerinde çalışmaya başlamadan önce amıma giden bir yolu öpüyordu. Bundan sonra tek bir düşünce dışında başka hiçbir şey düşünmedim.

Roma'da.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

EMERSYN

Rome ve ben neredeyse öğlene kadar yataktan çıkmadık ve ancak oda servisi sipariş ettikten sonra. Sonra o yemeği beklerken beni duş almaya gönderdi. Yarı yarıya benimle gelmesini diledim ve aynı zamanda

Bu ara muhtemelen ikimizin de ihtiyacı olan bir şeydi. Daha önceki kas ağrılarımın hepsi şimdi amıma yerleşmiş gibi görünüyordu.

Sıcak spreyin altına girdiğimde gözlerimi kapattım ve suyun kaslarımı rahatlatmasına izin verdim. Ne gariptir ki kendimi çok daha iyi hissediyordum ve bunun esnemeyle hiçbir ilgisi yoktu. Ya da belki de vardı, Roma kesinlikle yaratıcı olmuştu. Daha önceki kızgınlığımın tüm izleri yok olmuştu.

Duşa girmek için acele etmek yerine biraz oyalandım ve geri kalan her yerimi sabunlamadan önce saçlarımı yıkadım. Bütün gün süreceksin olsa da acelemiz yoktu. Birkaç hafta içinde sadece ikinci kez, hızlı bir programla *bir yerde* olmam gerekmiyordu.

En son Liam'la birlikte olmuşum. Bir gülümseme dudaklarımı büktü ve bu ne zamandı? Bir hafta önce mi? Yoksa ondan önceki hafta mıydı? Duruladıktan sonra iç çektim. Yolda zaman birbirine karışmaya başlamıştı. Vaughn, Rome ve Freddie'nin yanımda olmasından çok memnundum.

Aynı zamanda Mickey, Kellan, Jasper ve Liam'ı da özledim. Onların başka zaman talepleri vardı. Bu turneyi yapmak zorunda değildim ve aynı zamanda bunu gerçekten yapmak istiyordum. Sahneye olan aşkıma geri kazanmak istiyordum.

Beni dansa çeken aşktı ve kaçmak için duyduğum umutsuz arzu beni yollarda tuttu. Eşit ölçülerde hem en iyisi hem de en kötüsüydü. Yolda, sanatçılar arasında başka arkadaşlar edinirken bile arkadaşlarımdan uzaktaydım. Ayrıca korkunç refakatçime de takılıp kalmıştım ama o beni görmezden gelmeyi tercih ediyordu ve ben de bunu sorun etmiyordum.

Bu tur tamamen farklıydı. Kimseden kaçmıyordum. Yolda evimi de yanımda getirdim ve mümkün olduğunca sık eve döndüm. Başka bir gruba katılmadım, bir grup kurdum. Liam sanatçıların geçmişlerini kontrol etti ve güvenlik taramaları yaptı, Rome ve ben hem performanslarını izledik hem de kişiliklerini inceledik.

Roma'nın oyuncu seçimi konusunda mükemmel bir kafası vardı. Ayrıca sorunlu bir kişiliği tek bir bakışta tespit edebiliyordu. İyi bir ekip kurmuştuk ve onları gerçekten seviyordum. Hiç tereddüt etmeden bizimle Avrupa'ya gelmişlerdi ve onlar da benim gibi ateş hattının içindeydiler. Prag'da her şey olup bittikten sonra pes etmek ya da bize defolup gitmemizi söylemek yerine, coşkularını ve sadakatlerini sahneye taşıdılar ve sadece sırada ne olduğunu sordular.

Suyu kapattıktan sonra kapıyı iterek açtığımda Roma'yı kocaman bir banyo çarşafıyla beni beklerken buldum. Saçları da nemliydi ve yüzü yeni tıraş edilmişti. "Gördüğüm kadarıyla bensiz duş almışsın." Ona doğru yaklaştım ve havluyu bana sarmasına izin verdim.

"Evet," dedi. "Yemek burada. Planlarımız var. Eğer seninle duş alırsam... geç kalırız."

Yanılmamıştı. Görünüşe göre planlarımız vardı. "Özel bir şey giymeme gerek var mı?"

"Rahat." Sonra dışarı çıkmadan önce alnıma bir öpücük kondurdu.

Rahatlık pek çok şey olabilir. Saçımdaki fazla suyu sıktım, ardından biraz saç kremi ekledim, taradım ve biraz kurumaya bıraktım. Dışarı çıkmadan önce örerdim. On beş dakika sonra yatak odasından çıkıp süitimizin oturma odasına girdim.

Hamburger ve patates kızartması kokusu balyoz gibi çarptı yüzüme. Midemde şehvetli bir hırıltıya dönüşen bir gurultu koptu. Yatak odasından yalınayak çıkarken Roma bana baktı. Yemekler masanın üzerinde

kanepeler. Süit çok güzeldi. Düzgün bir oturma odası ve bir yemek masası vardı. Aslında dördümüz de orayı birkaç kez kullanmıştık.

Kanepeye yerleşirken ona "Beni bekleme gerek yoktu," dedim. Roma da buzdolabından bir çift soğuk su şişesi çıkardı.

Şişelerden birini bana uzatmadan önce "Ben istedim," dedi. Şişeyi benim için otomatik olarak açmadı ve bunu takdir ettim. Diğerlerinin bunu yapmasına aldırımıyordum. Onlar için bu çok doğaldı. Ama bir keresinde kendi şişelerimi açabileceğime dair bir şey söylemişim ve Roma bunu asla tahmin etmemişti. Ben istesem açardı.

Yanağına bir öpücük kondurmak için eğildim. "Teşekkür ederim."

Gümüş kubbeyi tabaklardan birinden çıkardı. "Bir şey değil."

Altında *kocaman* bir burger vardı. İki dev köfte, peynir, domates, soğan... Daha tabağı bana uzatmadan ağızım sulanmaya başlamıştı. Patates kızartması çıtır çıtırdı ve hâlâ sıcaktı. Hamburgerimi mideye indirirken fazla konuşmadık, ya da en azından ben konuşmadım. Açlıktan ölüyor olmamın muhtemelen bir önceki akşam yemeğinden beri bir şey yememiş olmamla ilgisi vardı ve bu biraz erken olmuştu.

Bazen aşırı yorgun olduğumda ya da önceki gece olduğu gibi bitkin düştüğümde fazla bir şey yemiyordum. Ancak geçmişten farklı olarak, bu kadar kısıtlayıcı bir diyet uygulamıyordum. Eğer gerçekten ilgilenmiyorsam bir öğünü atlayabilsem de, her zaman ertesi gün yemek yediğimden emin oluyorlardı.

Hamburgerden kocaman bir ısırık daha alırken Roma'nın gülümsemesinin bir parıltısını yakaladım. Çenemden aşağı biraz yağ damladı. Ben daha soramadan bana bir peçete uzattı. Ben de gülerek kendi gülümsememi örtüyor ve pisliğimi siliyordum. Sonra göz kırparak bir ısırık daha aldım.

Öğle yemeğimizi bitirdiğimizde saat neredeyse bir olmuştu. Gerçekten geç yatmıştık. Belki o kadar geç değil. Kesinlikle geç yatmıştık. Ben tabakları temizleyip tekerlekli arabaya geri koyarken Rome yatak odasından telefonlarımızı aldı. Bir çift sandaletimi de getirmişti. Çoğu zaman ya bot ya da spor ayakkabı giyiyordum.

Sandaletler kulağa hoş geliyordu. Ayaklarımı içine soktum ve ayak parmaklarıma bakarak yüzümü buruşturdum. "Gösteri başlamadan önce pedikür yaptırmalıyım." Çoğu zaman insanlar ayaklarımı görmezdi. Çalışmaktan dolayı sık sık morarıyorlardı. Ancak mevcut cila üç parmağımda yontulmuştu ve diğerlerinde tamamen kaybolmuştu. "Ya da kendim yaparım."

"İstersen bugün gidebiliriz," diye teklif etti Rome ve ben de ona sıırıttım.

"Hayır, sen başka bir şey yapmak istedin ve gösterinin başlamasına daha birkaç gün var." Telefonumdaki mesajları iki kez kontrol ettim. Tüm Vandalların bulunduğu aile sohbetinde birkaç mesaj vardı, Roma'dan gelen ve uyuduğumu söyleyen mesaj da bunlardan biriydi. Saat dilimlerine bağlı olarak onlara günaydın ya da iyi günler dileklerimi ilettim.

Sonra Vaughn ve Freddie'ye Roma ve benim yola çıktığımızı haber verdim. Telefonum konumunu her zaman onlarla paylaşıyordu ve bir takip cihazım vardı. Kendime baktım. "Bir saniye, başka bir çanta almam lazım." Çünkü bu kıyafetle kılıf takamazdım.

Çapraz askılı çanta mükemmeldi. Silahım içine tam oturdu ve kılıf sabitlendi. Çıkarmak için tek yapmam gereken fermuarı aşağı kaydırmaktı. Telefonum otel odası anahtarım ile birlikte ön cebe girdi. Cüzdanım orta cepte idi. Göğsüme taktım, böylece kimse içinden bir şey alamazdı.

Hazır, Roma'ya sırttım.

Beni çok sevimli bir ifadeyle izledi, sonra gözlerini ondan ayırmadan saçlarımı örerken başını eğdi. Hâlâ nemliydi ama kuruyacaktı ve arkaya doğru örülürse ayak altında olmayacaktı.

Bir şey söyleyemeden telefonu çaldı ve ona baktı. Tek bir kelime yazdı, gönder tuşuna bastı ve cebine koymadan önce ekranı kapattı. Çocuklar nerede olduğumu biliyorlardı ve beni bulabilirlerdi.

Elini bana uzattığında sıktım ve yolu göstermesine izin verdim. Otelin önünden çıkarken Florida güneşi üzerimizde parlıyordu. Nemli hava alnımda ter izleri bıraktı ama esinti terleri kovaladı. Sahilden çok da uzak olmayan bir otelde kalıyorduk. Braxton Limanı'nın kıyılarına vuran soğuk suların olduğu yerde, Atlantik burada çok daha sıcaktı.

Kiralık bir araba mı yoksa bir Uber mi bulacağımızdan emin değildim ama bunun yerine Roma yolu gösterdi. Bölge turistler arasında popülerdi ve sahil boyunca bir dizi otel vardı. Bir alışveriş merkezi çok uzakta değildi ve görülecek ve yapılacak çok şey vardı.

Kısa bir an için, keşke evde olsaydık, sırt çantası sprey boyayla dolu olsaydı ve bir proje yapmaya gidiyor olsaydık diye düşündüm. Orada hava daha soğuk olurdu ve rüzgâr daha sert eserdi ama gri ve soğuk günlerde bile şehri seviyordum. Şimdilik sadece etrafımızdaki alanı seyrediyordum. Bir sürü başka yaya vardı. Yoldan geçen arabalardan müzik sesleri geliyordu. Biz geçtikçe kapalı ve açık oturma alanlarına sahip çok çeşitli barlar ve lokantalar ortaya çıkıyordu.

Çılgın bir kültür, müzik ve sanat yelpazesıyla dolu, rengârenk bir insan yığınıydı. Bir duvar resmi gördüğümde yavaşladım ve Roma bakabilmem için durdu. Pek ilgili görünmüyordu ama bilmek zorundaydım... "Ne düşünüyorsun?" Suyun kendisi gibi bir görüntüsü vardı, dalgalar yuvarlanıyordu, kum ve deniz kabukları görünüyordu. Güneş bile doğuyordu.

resme mesafe eklenmişti. Neredeyse fazla dingindi.

Roma tabloya döndü. "Su kapalı. Gelgit alçalıyor -çünkü kum setlerini görebiliyorsunuz ama dalgalar yüksek gelgit gibi görünüyor."

Oh.

Resmi inceledim ve dinginliğinden bir şeyler çalmış gibiydi. Yine de hafifçe çektiğinde duvar resmini unuttum ve onunla birlikte hareket ettim. Bir sokak satıcısında durdu ve bana sarkık bir şapka aldı. Güneş gözlüğü gözlerimi korumama yardımcı oluyordu ama şapka yüzümü koruyacaktı.

Yürüdükçe şort ve atlet üzerine hafif bir tişört giydiğim için daha da mutlu oluyordum. Roma'nın üzerinde kargo şortu ve tişört vardı. Güneş gözlükleri ve rahat adımlarıyla yerel halkın arasına karışmıştı. Silahını nereye sakladığı konusunda endişelenmedim.

Roma *her zaman* becerikliydi. Yürüdükçe gerginliğim daha da azaldı. Kaslarımdaki ağrı hâlâ devam ediyordu ama aklımdaki öncelikli şey bu değildi. Adımlarım daha gevşekti ve yol boyunca çeşitli müzisyenleri, sanatçıları ve satıcıları izlediğim kadar sokak sanatçılarını izleyerek de zaman geçirdim.

Bir büfede deri bir kayış üzerinde deniz kabuklu bir kolye buldum. Roma parasını ödedi ve benim için boynuma bağladı. Gerdanlık değildi ama sallanmıyordu da. Onun için bir tane seçtiğimde, bir süre inceledikten sonra evet dedi. Parasını ödedim ve boynuna bağlayabilmem için aşağı doğru kayd. Onun kabuğu daha uzundu, daha ovaldı, benimki ise yayvan bir desendi.

Üzerinde zarif duruyordu.

"Beğendin mi?"

İki parmağıyla dokundu ve sonra bana hafif bir öpücük verdi. "Evet."

Tekrar el ele tutuşarak, bana Güney Kaliforniya'yı ve Santa Monica'daki iskeleyi hatırlatan bir tahta kaldırım alanına doğru ilerledik. Bir nevi. Ama Roma başka bir otele doğru saptı. Kaslarımı çattığımda beni biraz çekti.

"Güven bana."

Tabii ki ona güvendim. Sürgülü kapılardan geçmemize öncülük etti ve Arabesk İspanyol Misyonu'nun kırmızı kiremitli lobisinden geçip büyük bir yüzme havuzuna açılan uzun bir geçit boyunca ilerledik. Havuzdan çok bir lagün gibiydi. Büyüklüğü gerçekten de ona bir lagün hissi veriyordu. Hoparlörlerden gerçek müzik geliyordu ve çok sayıda havuz sandalyesi ve masası vardı.

Çoğu boştu. Buranın çok daha kalabalık olmasını beklerdim ama havuz alanında sadece birkaç kişi dolaşıyordu ve onlar da personel gibi görünüyordu. Roma, polo tişörtlü ve beyaz şortlu bir adamın bizi beklediği lagün benzeri havuzun bir tarafına doğru yöneldi.

Ve evet, kesinlikle bizi bekliyordu. "Bay Cleary?"

"Evet," dedi Roma ve ona bir kart uzattı.

Adam bize bir sırtış fırlattı, sonra da suyu işaret etti. "Hazırsanız burada deneme yapmaya hazırız."

Deneme ne?

"Rahat ettiğinizde körfeze doğru yola çıkabiliriz."

"Teşekkür ederim." Rome elimi bir kez sıkı, sonra suyun yanında duran tahtaya doğru ilerledi. Çizmelerini giydi ve klipslerini taktı. Bana baktı. "İzleyecek misin?"

"Her zaman," diye söz verdim.

"Sadece birkaç adım geri çekilin, bayan." Beyaz şortlu adam Roma'nın etrafında dönerek bir aletin yanına gitti ve aleti çalıştırdı. Birkaç metre geri çekildim ve su fişkırmaya başladı-

Oh.

Bu bir flyboard'du. Bunun bir videosunu görmüştüm ve Rome yerdeyken yükselmeye başlamıştı. Suyun sürekli akışı onu kaldırdı ve uçan tahtaya bağlı bir hortum vardı ama suyun üzerinde ilerledi. Sonra döndü, döndü ve...

Suyun üzerinde dans ediyordu ve birkaç takla atmasını izlerken ellerimi ağzıma bastırdım. Ben antrenman yaparken o da bunun provasını mı yapıyordu? Yavaşça kenara doğru alçalırken yanaklarında bir kızarıklık ve dudaklarında bir gülümseme vardı. Bunu beklerken bile, elini bana uzattığında kalbim kaburgalarıma küçük bir yumruk attı.

Hiç tereddüt etmeden ayaklarının arasındaki tabağa doğru ilerledim ve sonra başımı kaldırıp ona baktım. Görebiliyordum

Kendi vahŖi sırtıŖım onun gneŖ gözlüklerine yansıyordu. Bir kolunu belime doladı, ben sol elimi omzuna koyarken o da sağ elimi tuttu.

Gecikmeli olarak müziğin deėiŖtiėini fark ettim ve sonra havada yükselip sallanmaya baŖladık. Uçarken yepyeni bir dans türü.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

ROMA

S Tarling'in kahkahası havayı kendine has bir müzikle doldurdu. Onlardan çalmalarını istediğim şarkılar onun en sevdiği şarkı listelerinden biriydi.

Kulüp binasına yapılan saldırıdan sonra CD'lerin bir kısmını değiştirmek zorunda kalmıştık. Çok da umurumda değildi, müzik seçimine onu da dahil etmemi sağlıyordu ve artık tüm favorilerini biliyordum.

O zamandan beri koleksiyona eklemeler yaptık. Şu anki parça birkaç ay önce keşfettiği bir parçaydı. Sonrasında grubun tüm şarkılarını indirip dinlemişti. Bunu pek umursamıyordum ama onun bu ilgisi ve ardından mevcut şov için lisans alması Wolfe Pack'e üst sıralarda yer ve daha fazla hayran kazandırmıştı.

Bizi yukarı ve sonra tekrar aşağı döndürürken jet tahtası dönüyordu. Akıntı ayarı bizi havuzun üzerinde yirmi metrenin üzerine çıkarmayacaktı. Su, olası bir düşüşü engelleyecek kadar derindi. Açık suya çıktığımızda daha hızlı gidebilecek olsam da, amacım hız değildi.

Uçmak Starling'in neşesiydi. Bu onun kaçıyordu, sonra hapisanesi oldu - kanatlarının kırıldığı ve onu zincirlemek için jartiyerlerin bağlandığı yaldızlı bir kafes. Artık bunların hepsi geride kalmıştı ve bu tur onun neşesini yeniden yakalamakla ilgiliydi.

Yeniden
yapmak.
Yeniden inşa
etmek.

Ne gerekiyorsa. Bir ya da on yıla ihtiyacı varsa, onu alacak ve ihtiyacı olan her parçayı bulacaktı. O gülerken etrafımızda döndüm ve sonra onu kaldırdım. Değişen ağırlık merkezini dengelemek konsantrasyon gerektiriyordu. Bu hafta her gün pratik yapmışım. O provalarında çok çalışırken ben günde iki saat çalışmışım.

Dikkatinin dağılması yardımcı oldu. Farklı bir şey istiyordu. Beni her şeyden çok memnun eden şey, onu yukarı kaldırdığımda tutuşumda gevşeme şekliydi. Bakışları benimkilere kilitlendiğinde, "Uç." dedim.

Onun gücünü kendi gücümle destekleyerek, kendini neredeyse yatay tutana kadar bacaklarını uzattığında hazırdım. Sonra bir dönüş daha yaptım ve içinden kahkahalar döküldü.

Sarılması her şeydi. Sonra başını arkaya yatırdı ve kendi ipeklerinden biri gibi gevşerken onu dengelemem için bana güvendi.

Kaslarındaki değişim bana hazır olduğunu söyledi ve bir elini omzuma koyarken belini kavrayarak onu destekledim. Diğer koluyla beni serbest bıraktı ve Vaughn'un ona adını verdiği güvercinlerden biri gibi kıvrılmış vücuduyla suyun üzerinde süzüldük.

Sonraki bir saat boyunca oynadık. Sanki ben onun ipeğiymişim gibi etrafımda dönüp durdu ve ben de bizi havada tuttum. Suyun üzerinde yol alırken ondan yükselen kahkahalar içimi derin bir memnuniyetle doldurdu.

İzleyicilerimiz sadece ekipmanlara göz kulak olan bir avuç teknisyen ve insanları havuz alanından uzak tutmak için tutulan bir çift güvenlik görevlisiydi. Bu sürpriz sadece ve sadece onun için yaratılmıştı.

Kollarını tutup havada süzülmesine izin verdiğimde bir kahkaha daha attı ve sonra mesafeyi kapatmak için kollarını tekrar bana doladı.

"Buna bayıldım," diye söz verdi, koyu kahverengi gözlerinde arkadan aydınlatılmış gibi görünen altın bir ışık vardı. Daha da iyisi, gülümsemesi sesine ve sözlerine de yansımıştı. Son birkaç haftadır eksik olan bir coşku vardı.

"Evet mi?" Dönme hareketini yavaşlatıp daha çok havada kaymaya benzeterek onayladım. Bir o yana bir bu yana savruluş bana Liam'ın kaykay üzerindeki halini hatırlattı.

"Kesinlikle." Sözüünü bir öpücükle noktaladı. "Teşekkür ederim."

Bana teşekkür etmesine gerek yoktu ama başımı salladım. Liam bir keresinde bana insanların minnettarlıklarını ifade etmeleri gerektiğini ve onlara izin vermenin önemli olduğunu söylemişti. Bayan Stephanie her zaman görgü kurallarını vurgulardı ve bunlar Jasper için önemliydi.

Bu Starling'le düşünmem gereken bir şey değildi. Bazen kelimeler olmadan da anlıyordu. Diğer zamanlarda, kelimeler onu rahatlatırdı. "Bir şey değil. Seni gülümsetmek istedim."

"Görev tamamlandı." Sesindeki iç çekiş çok farklı anlamlar taşıyabilirdi. Ben sadece onun önceki gülümsemelerine ve sözlerine güvendim. Starling bana yalan söylemezdi. Bana bir şey hakkında konuşmak istemediğini söyleyebilirdi ama yalan söylemezdi.

"Güzel."

"Yine de bunu nasıl yapacağımı öğrenmek istiyorum," dedi ve botlarının içindeki ayaklarına baktı. "Ders aldığına inanamıyorum."

"Hoşuna gittiğini söylemiştin." Videoyu pek çok kez izlemişti. "Farklı olurdu."

"Bu farklı bir şey, suyun üzerinde uçmak gibi ve ben buna bayılıyorum. İkimizin de tahtada olduğunu hayal edebiliyor musunuz?"

Bu fikri kafamda evirip çevirdim. "Evet," dedim sonunda. "Ama seni bu şekilde tutamazdım."

"Bu kesinlikle bir dezavantaj," diye kabul etti. "Ama aynı zamanda kovalamaca ve oyun oynayabileceğimizi de hayal ediyorum... tıpkı o gün sen ve Liam beni ileri geri savururken ve ben tekrar uçmaya çalışırken olduğu gibi."

Kendine güvenmediği zamanlarda bile bize güvenirdi. Yani bu fikrin bir değeri vardı.

"Belki ikisini de yaparız," dedim ona. "Sen de jet board yapmayı öğrenirsin. O zaman her iki türü de yapabiliriz."

"Oh!" Yüz ifadesi aydınlandı. "Evet. Zamanımızı alabilir."

"Zamanımız var," diye söz verdim. "Biz de zaman yaratacağız."

"Suyun üzerinde vals yapabilir miyiz?"

"Evet." İsteddiği her şeyi yapabilirdik. Bizi denetleyen teknisyene doğru döndüm. "İkinci çalma listesi."

Sol elini sağ elime alıp sol elimi kalçasına yerleştirdiğimde bana baş parmağıyla onay verdi. Bana gülümsedi ve sonra müzik değişti. Gösterisi için düşündüğü başka bir enstrümandı ve Torched filminden çok sevdiği bir şarkıya dayanıyordu.

Müziğin ritmini takip ederek suyun üzerinde bir ileri bir geri döndüm. Bir dönüş yaptığımda, bacaklarını tekmeledi ve yüzdü

mükemmel bir şekilde yerine inmeden önce.

Birden fazla kez, sanki dönüp gitmesine izin verecekmişim gibi onu döndürdüm. İkimiz de kaslarımızı kontrol etmek zorunda kaldık ama o hiç tereddüt etmedi. Suda bir saat daha geçirdik ve pek çok dans denedik. Çoğu eğlenceliydi, ama diğerleri onun düşünceli görünmesine neden oldu.

"Belki," dedi biz yere döndükten ve ben botlarımı çıkardıktan sonra. Etrafındaki hava kesinlikle elektrikliydi. "Belki gelecekteki bir gösteri için bazı elemental numaraları bir araya getirmeyi düşünüyoruz? Bizden başka hiç kimse için çalmasak bile?"

Botları çıkardıktan sonra onu inceledim. "Onları çalmak mı istiyorsun yoksa sadece oynamak mı?"

"Oyun önemlidir."

Başımı salladım. Öyleydi. Teknisyen sinekliği almak için geldiğinde durakladı. Ayrıca bana bir kart uzattı. "Gelecekteki dersler için. Ya da kurulum için." Bir kez daha başımı salladım ve elini sıktıktan sonra Starling'e elimi uzattım.

Benimkini kolayca kavradı ve içeri dönerken adımlarında bir sıçrama vardı. Lagünü yakında diğer konuklara açacaklardı.

"Her şeyin performansla ilgili olması gerekmiyor," diye itiraf etti otele ve lobiye doğru ilerlerken. Vaughn ve Freddie'nin dönmesine daha birkaç saat vardı.

Gününü bitirmek için pizza, bira ve film gecesi idi. Kurulumu ve denetimi bitirmiş olacaktı. Son kostümlü provalar önümüzdeki birkaç gün içinde yapılacak ve ardından açılış yapılacaktı.

"Bunu biliyorum," diye devam etti tekrar güneş ışığına çıkarken. Biz suyun üzerinde dans ederken şapkası aşağı kaymıştı. Tekrar başına takmak için durakladım. "Yani, bunu burada biliyorum." Başının yan tarafına vurdu. "Ama kalbim hâlâ her şeyin performansla ilgili olması gerektiğini hissediyor."

Henüz sorunu göremediğim için onu tahta kaldırıma doğru yönlendirdim. Arabalardan birine odaklandığında, bakışını takip ettim ve ardından onu dondurma satıcısına doğru yönlendirdim. İkramlardan almasına izin verildi.

Oraya vardığımızda küçük mutlu sıçrayışı bana bunun doğru seçim olduğunu söyledi. İkramları incelemesine izin verdim. "Çikolatalı ve çilekli bir külahta çift kepçe alabilir miyim?" Bana baktığında başımı salladım ve satıcıya iki parmağımı kaldırdım.

Önce onunkini, sonra benimkini aldı. Parasını ödedim ve külahı ona uzattım. Kendi külahını bana uzattığında kaşlarımı çattım.

"Dondurmalı tost," diye bilgilendirdi beni. "Sadece kepçelerimizi birbirine vuracağız."

Benimkini onunkine dokundurdum ve o yine sırtıttı. Sonra dondurmanın tadını çıkarırken el ele otelimize doğru geri döndük. O kendi dondurmasını yemeye odaklanmış görünüyordu ama ben onun tamamen dondurmayı düşündüğünü sanmıyordum.

"Her neyse," dedi diliyle çikolatadan eriyen bir damla çileği kovalarken. "Dediğim gibi, kafamda her şeyin performansla ilgili olmadığını biliyorum. Bu turne harikaydı ama bir şeyler eksikti..."

Onun çözmesini bekledim.

"Önceden turneler hep Fuckbucket Amca'dan uzaklaşmak ve eve gitmemekle ilgiliydi. Beni yanlış anlamayın, sahne almayı seviyordum ama onun etrafında olmak istemiyordum."

"Bir daha asla olmak zorunda değilsin."

Bana b a k a r k e n bir başka hızlı gülümseme gözlerindeki gölgeleri kovaladı. "Biliyorum. Buna sevindim."

Ben de öyleydim. Belki de daha fazla acı çektirmeliydik. Yine de gitmesini istedim. Onu Starling'in hayatından tamamen silmek istedim.

"Ama artık evden kaçmak istemiyorum," dedi. "Evim hepinizin yanı ve sahneye çıkmayı seviyorum - ya da belki de olduğumdan daha çok sevmeliyim." Kaşlarını çattı. "Biraz karmakarışık."

"Bu yüzden mi yeni setler öğrenmek istedin?"

"Evet," dedi, sonra başını salladı. "Ve hayır. Üzgünüm." Yüzünü buruşturdu. "Sanırım durumu olduğundan daha karmaşık hale getiriyorum. Oyunculluğu seviyorum ama *sadece* sevmeme ve umutsuzca ihtiyaç duymama izin verildi mi bilmiyorum."

Bunu anlayabilirim. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Sully'yi aradım çünkü daha zorlayıcı rutinlere ihtiyacım olduğunu düşündüm. Eskilerinde ustalaşmam biraz zaman aldı ama ben-"

Sözünü kestiğinde bekledim ve dondurmamla uğraştım. Otele doğru yavaş yavaş yürüyorduk. Sudan gelen esinti sıcak güneşi serinletiyordu ama hava pek de serin değildi. Parlaklık her yerde canlı renkler yaratıyordu ama limanda olduğu gibi göze çarpmıyorlardı.

Daha fazla sanat eserinin yanından geçtik ama Starling dondurma külahını incelediği kadar onlara bakmıyordu. Bazı eserlerle ilgili sorun da buydu. Parlak renklerdi ama burada karışıyorlardı. Çok fazla ışık boyayı doyuruyor ve etkisini kaybediyordu. Sahil duvarının bir kenarı boyunca sade siyah beyaz bir karikatür vardı.

Bu ilgimi çekti çünkü göze çarpıyordu.

"Kendimi zorlamak istiyorum," dedi ve sonra bana baktı. "Danslarda daha fazla risk almak istiyorum."

"O zaman daha fazla risk alırsınız." Dondurmamı burnunun ucuna dokundurdum. Bir çilek lekesi bıraktı ve parmağımınla sildim. Elimini yakaladı ve parmaklarımdaki dondurmaya yaladı. "Ama bunu güvenli bir şekilde yapıyoruz."

"Evet, yoksa Vaughn kızacak." Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Ama bunu zorlamak demek, sınırları zorlamak ve risk almak demek, yeni becerilerde ustalaşmak için düşme riskini göze almak demek."

Kızılmaktan çok daha fazlasını yapardı. "Ben onunla konuşurum." Hâlâ güvende olabiliriz.

"Sakıncası yok mu?"

"Neden umursayayım ki?" Onun mutlu olmasını istedim. Uçarken kendini göremiyordu. Ben görebiliyordum. Uçmak onu bildiğinden daha mutlu ediyordu ama henüz buna güvenmiyordu.

Bize güveniyordu ve bu yeterliydi. Kendine güvenmesi gerekiyordu ve bunu yapmayı öğreniyordu.

"Çünkü işleri karmaşık hale getiriyorum," dedi ve başımı öne eğdim.

"Hayır," dedim. "Yapamazsın. Geçmiş her şeyi karmaşıktır. Vaughn çözülebilir hale getiriyor. Sen onu güzelleştiriyorsun."

"Teşekkür ederim."

Bu sefer, "Ne için?" diye sordum.

"Sen olduğun için. Sen beni her şeyin mümkün olduğuna inandırırıyorsun."

"Kendim olmayı seviyorum," dedim. "Liam bu konuda berbat, ama ben kendim olmakta fena değilim. onu."

Bir an için bana baktığını hissettim ve gülümsediğimde kahkahayı bastı.

BÖLÜM 8

EMERSYN

I Duvardaki saate bakmadan önce aynada sahne makyajımı kontrol ettim. Bu gece yoldaki son hafta sonumuzdu. Sekiz hafta boyunca turneyi tamamlayacak, ara verecek ve eve dönecektik.

Heyecandan karnıma ağrılar girdi. Braxton Limanı'na ve kulüp binasına dönmek için sabırsızlanıyordum. Beklenti damarlarımda kabarırken bile nefesimi düzene sokmaya zorladım. Çok yaklaşmıştık, ama hâlâ atlatmamız gereken son üç gösteri vardı.

Freddie soyunma odamın diğer tarafındaki bir sandalyeye uzanmıştı. Başı arkada, gözleri uyukluyormuş gibi yarı aralıktı. Ona bir bakış attım.

"Endişelenmeyi bırak, Boo-Boo," dedi pozisyonunu değiştirmeden. "Kötü bir gece geçirdim. Olur böyle şeyler."

Dilimi ona doğru uzattım. "Sana sadece seksi ve tatlı olduğun için bakıyor olabilirim."

"Tatlı mı?" Bu bana gerçek bir homurtu kazandırdı ama ağzının köşeleri kıvrıldı. Eliyle nazik bir yuvarlanma hareketi yaptı. "Bana istediğin kadar bakmaya devam edebilirsin."

Gözlerimi devirmemek her şeyi aldı çünkü astara dokunuyordum. Dramatik olması gerekiyordu ve ilk setten sonra eriyip gitmesini istemiyordum.

Yine de gülümseyebilirdim. "Bu konuda konuşmak ister misin?"

İkimiz de kötü rüyalar hakkında konuşmak istemedik. Ben de hala görüyorum. Kabuslar gelip geçiciydi, geçmişin çürümüş döşeme tahtalarından sızan karanlık anılar. Onları ne kadar sık yırttığımızın bir önemi yoktu, bir şey onları tetikleyebiliyordu.

Bir
koku.
Bir ses.
Bir
dokunuş.

Tüylerim diken diken oldu ve kendimi hafifçe salladım. Hayır, ben asla bu konuda konuşmak istiyordu. Ancak ihtiyaç, sinir bozucu küçük bir canavardı.

Freddie iç geçirerek doğruldu ve ellerini gevşekçe birbirine kenetledi. Sarı saçları turnede daha da uzamıştı. Eski filmlerdeki şairler gibi dalga dalga dökülüyordu ve bana hep Rönesans tablolarını hatırlatırdı.

Bana bakmak yerine ellerine bakıyordu, ben de doğrulurken ve görünüşümü incelerken onu rahat bıraktım. Vücut kıyafeti sipariş ettiğimiz yeni kostümlerden biriydi ve koroda göze çarpacaktı. Sully ile geçirdiğim son birkaç hafta bazı rutinlerimi değiştirmeme neden olmuştu.

Bu gece şirket çapında bir gösteri yapacaktık çünkü son üç gösterinin hepsi hayır içindi. Liam'a ulaşmışlar, o da bana getirdi. Organizasyon insan kaçakçılığından kurtulanlar için para ve farkındalık topluyordu.

Gözlerindeki endişeye rağmen Liam seçimi ve çağırımı benim ellerime bıraktı. Cevabım hemen evet oldu ama önce hepsine sordum çünkü bu, durmayı planladığımız zamandan sonra bir hafta daha yolda olmak anlamına geliyordu, çünkü prova zamanına ihtiyacımız vardı.

"Sanırım dün müdürden dinlediğimiz bazı hikâyeler yüzünden," diye itiraf etti Freddie kısık bir sesle. "Benim hakkımda bir şey bilmediğini biliyorum. Nasıl bilebilir ki?" Ellerini iki yana açtı ve uzun bir iç çekti.

Onunla yüzleşmek için dönmek ya da konuşmasına izin vermek arasında gidip geldim. Ancak başını kaldırdığında ve bakışları aynada benimkilere kilitlendiğinde kararımı verdim.

"Aynı zamanda benim çocukluğumun bir kısmını da anlatıyor olabilirdi. En azından hatırladığım kısımları." Yüzünü buruşturdu ama onunla yüzleştiğimde gözlerini benden kaçırmadı. "Çoğu gölgeler ve canavarlar. Acı. Acı ve tahammül. Katlanmaktan başka yapacak bir şey yoktu çünkü şikayet etmek ve hıçkırmak sadece daha fazla acı veriyordu. Sonra ilaçlar geldi."

Şimdi tekrar ellerine baktı. Onları düzleştirdi, parmakları kaya gibi sağlandı. Bu iyiye işaretti.

"İyi olduğumu sanıyordum," diye devam etti. "Bahsettiği insanlar ben değildim ve onlar için bundan nefret ediyordum. Onlara zarar vermekle ilgili herkesi neşeyle keserdim. Kimse çocuklara ya da bir başkasına bunu yapamaz. Kimse yapmamalı."

Anlaştık.

"Öfkeliydim. Öfke iyidir. Öfke sağlıklıdır." Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi, ilkel bir düzeyde anladığım bir gülümsemeydi bu. "Öfke kucaklayabileceğim bir duygu, çünkü... üzüntü, umutsuzluk ya da ezici bir suçluluk duygusu değil."

Etrafını sarıp onu dünyanın geri kalanından koruma arzusu içimi yakıp kavuruyordu ama kendimi tutmam gerekiyordu. Dokunmak şu anda Freddie'yi tetikleyebilirdi, özellikle de o bu kadar savunmasızken.

"Onlar için berbat bir şey diye düşündüm ve bunun bir parçası olmaktan, onlara yardım etmekten gurur duyuyordum." Şimdi arkasına yaslandı, dirseğini sandalyenin koluna dayadı ve iki parmağını başının yan tarafına dayayarak bana baktı. "Sonra uyumaya gittim."

Yüzünde beliren mücadele o kadar gerçektir ki. Onu acı çekerken görmek acı veriyordu.

"Anlattığı farklı hikayelerde kendimi mi hayal ediyordum yoksa o şeyler benim de başıma mı geldi bilmiyorum. Yani, olmuş olabilirler. Çok şey olduğunu biliyorum. İlaçlar hepsini uzak tutuyordu."

Hayır, yapmadılar.

"Ugh," diye homurdandı. "Hayır, gerçekten uzak tutmadılar ama beni uyuşturdular, biliyor musun? Bazen hiç hissetmemek daha iyi, ama hissetmezsem seninle Boo-Boo ve çocuklarla olan şeyleri kaçıyorum. Şimdi kafam çok dolu ve bütün gün bunun acısını çekiyorum."

Ayağa kalkarken öfkesi yüzünden okunuyordu.

"Lanet olsun, bunu senin üzerine yıkmayacaktım."

"Affedersiniz," dedim parmağımla onu işaret ederek. "Ben *senin* Boo-Boo'num ve sen de *benim* Freddie'msin. *Terk* etmek yok. Bana ihtiyacın varsa, buradayım. Beni istiyorsan, buradayım. Sen beni dinlersen, ben de seni dinlerim. Söylediğin pek çok şeyi kabul edebilirim Freddie, seni asla duymamazlıktan gelmeyeceğim. Ama bu yorumları ait olduğu yere, kışına sokabilirsin."

Gözlerini kırptırdı, şaşkınlık öfke ve endişe arasında dalgalandı. Fırtınada dans eden şimşek gibi, dudakları bastırılmış bir kahkahayla titredi.

"Patronluk tasladığında korkutucu olduğunu söyleyen oldu mu hiç?"

"Duyduğum kadarıyla hayır," dedim başımı eğerek. "Gerçi Liam bana Hellspawn diyor." Bana *prenses* dediği için burnuna yumruk attıktan sonra bu ismi hak etmişim.

"Doğru," diye onayladı Freddie ve sonra gerçek bir kahkaha attı. Sessizdi, kenarları biraz pürüzlüydü ve gözyaşlarına batmıştı ama bu bir kahkahaydı. Ses yavaş yavaş yükseldi ve sonra kollarını açtı. Odanın öbür ucuna uçtum ve beni kaldırırken bile ona sarıldım.

Yüzünü boğazıma gömdü ve parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Tenime değen nem beni gözyaşları konusunda uyarıyordu ama erimeyecektim.

"Her zaman senin için buradayım," diye söz verdim. "Her zaman." "Düşmek istemiyorum," diye fısıldadı.

"Biliyorum," diye yanıtladım aynı yumuşak tonda. "Senin bilmediğini biliyorum. Eğer ihtiyacın olursa, bana tutun. Roma'ya tutun. Çocuklara. Hiçbirimiz düşmene izin vermeyeceğiz Freddie."

Bunu onun için *düzeltemezdik*. Bağımlılığını ya da en başta bu duruma düşmesinin nedenini silemezdik. Ama uzanmaya istekli olduğu sürece, onu her zaman yakalayabilirdik.

Açıkçası, öyle olmasa bile, yine de onu terk etmeyecekti.

Kapı hızlıca vuruldu. "Beş dakika!" Teknisyenler bizi çağırıyordu. Yeni açılış numarası benim de onlarla birlikte orada olmamı gerektiriyordu. Bu çocuklar için de sürpriz oldu.

Freddie ıslak bir kahkaha attı. "Gitmen gerek."

"Hayır, burada olmam gerekiyor," dedim ona. "Numarayı bensiz de yapabilirler."

"Kesinlikle hayır," dedi ve bana bakmak için geri çekildi. Dikkatli parmaklarımla yanaklarındaki gözyaşlarını sildim. "Bütün hafta bunun üzerinde çalıştın, ne kadar harika görüldüğünü görmek istiyorum."

Mavi gözlerini aradım, sonra çenesine bir öpücük kondurdum. Tam olarak temas etmedim çünkü zaten kendini çok zorluyordu. Ayrıca çenesinde ruj lekesi bırakmak istemedim.

"Söz veriyorum," diye devam etti ayıltıcı bir tonda. "Ayağım kaymayacak ve kafayı bulmayacağım. Sahnenin hemen yanında olacağım. Ön sırada oturmak istiyorum."

"Bunun için endişelenmiyorum." Şaşkınlığı kalbimi sızlatsa da gerçekten endişelenmiyordum. "Hayallerimin peşinden koşmanın seni incitmesini asla istemem."

"Bana zarar vermiyorlar," dedi bana. "Bu boku şişelemek mi? Bu acıtıyor. Daha iyi biliyorum ve sana her şeyi anlatabileceğimi biliyorum." Bir parmağını dudaklarıma bastırdı. "Sana söz veriyorum, sana her şeyi anlatabileceğimi *biliyorum*. Bu her zaman işleri kolaylaştırmıyor."

"Gerçek bu." Bakışlarını duvardaki saate çevirdiğinde parmak ucunu öptüm.

"Üç dakika, Boo-Boo. Hadi gidip bu yeni rutinle dünyayı şaşırtalım."

"Bu akşam pizza istiyorum," dedim bırakıp birkaç adım geri çekilirken. Freddie normallik istiyordu. Ona hayır diyemezdin.

"Tamamdır. Roma'ya söylerim, otele dönerken alırız." Mesaj atarken telefonu çoktan eline almıştı. Duvarlarını tekrar yükseltmesi için ona zaman verdim.

Aynaya bir kez daha baktım ve sonra kıyafetime baktım. Üzerine giydiğim takım elbise ceketini kaptım ve melon şapkayı aldım.

İki dakika sonra Freddie ve ben koridordan sahneye doğru adım atıyorduk. Diğer dansçılar önden gidiyordu. Perdeler inmiş, seyircilerin uğultusu kulisi istila etmişti.

Freddie ondan uzaklaşıp sahneye çıkmadan önce elimi bir kez sıktığında hava elektriklenmişti. Perdeler inmiş ve ışıklar azalmışken, hafızamdaki işareti aldım.

Diğer dansçılar etrafıma dizildi. Beklentinin sessizliği içimize işledi.

Bir teknisyen geri sayımı başlatırken sahnenin sağından "Altmış saniye," diye bir fısıltı geldi. Işıklar her yerde kararıyordu. Perdenin ötesi bile.

Gözlerim kapalı, çenemi indirdim. Karanlıkta önümüzde perdeler yükseldi. Açılış numarası altı dakika uzunluğundaydı ve prodüksiyondaki her bir dansçıyı içeriyordu. Erkekler. Kadınlar. Ben. İlk üç dakika boyunca aralarına karışacaktım çünkü birleşmiştik.

Işıklar aniden açıldığında müzik başladı. David Garrett'in Beethoven Scherzo'sunun keskin notaları hep bir ağızdan işaretlerimizi vurmamızı gerektiriyordu. Bir bütün olarak dans ettik. İki gruba ayrılana kadar herkes senkronize hareket etti, sonra birbirimizin içinde ve etrafında dans ettik.

Üç dakika süren bu coşku dolu parça, öyle bir müzik dehasına sahip bir adam tarafından icra edildi ki, parçayı dinlerken duygulanmamak mümkün değildi.

oynuyorduk. Yer değiştirirken renkler bizi aydınlattı, birbirimizin arasında dans ettik, sonra turlar halinde.

Her vuruş, bir tepinme. Her süpürme, bir burgu. Bu parçanın bitiminde, koronun her üyesi sahneye çıktı, ışık sadece bana doğru daralıırken etrafımda bir daire oluşturdular. Alkışlar seyirciler arasında yuvarlandı.

David Garrett'ın Viva La Vida versiyonu hoparlörlerden dökölüyordu. Güzel dizeler içime doldu ve takım elbisemin ceketı düşerken melon şapkamı uçurdum ve sonra bana doğru düşen siyah ipekleri yakalamak için sıçradım.

Göz ucuyla Freddie'nin geniş sırtışını yakaladım ve bu beni müzikten bile daha yükseklerede çıkardı.

Bu sadece başlangıçtı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9

KELLAN

D Ben çalışma bölmelerini kapatırken Oc kamyonuyla ön tarafa geldi. Yeni dükkân hızlı bir iş getiriyordu. Şu anda iş için üç arabam vardı. İki parça bekliyordu, üçüncüsü de çünkü ertesi güne kadar alınmayacaktı.

Şu anda tüm işleri kendim yapıyordum. Yeni bir ekip getirmem gerekiyordu ama henüz yeni insanlar için hazır değildim. Liam son zamanlarda bana yardım etmek için birkaç kez uğramıştı ve Jasper da şehirde olduğu cumartesi günlerini yardım ederek geçirmeye başlamıştı.

Sparrow bu kadar çok yoldayken, meşgul olmak hoşuma gidiyordu. Son birkaç aydır yerel halkla birlikte çok çalışıyorduk. Daha fazla işyeri açılıyordu ve yerel çocuklardan bazıları boş arazilerin temizlenmesine ve tahrip olmuş binaların yeniden boyanmasına yardımcı olmak için gönüllü oluyordu.

Kimse Roma'nın sanatına dokunmamıştı ama hevesli bir sanatçının yeni boyanmış bazı binaları süslemeye başladığını fark etmiştim. Bununla birlikte, Liam ve ben Roma'nın yeni yaratıcıyı bulmasının ne kadar süreceğine dair iddiaya girdik.

Döndüğünde en fazla üç gün sürer diye düşünmüştüm. Liam, Roma'nın fark etmesinden itibaren yirmi dört saat demişti. İşin komik yanı, döneli iki gün olana kadar fark etmezse ikimiz de kazanmış olacaktık.

"Hey," dedi Doc yanıma gelirken. Tişörtünün ve kot pantolonunun üzerine hafif bir ceket giymişti.

Kliniğinden emekli olduğundan beri giyim tarzı giderek daha da rahatlamıştı. Periyodik olarak, özellikle de ücretsiz aşı günlerinde yardımcı olsa da, zamanının çoğunu şu anda yönettiği güvenli evlere ayırıyordu. Hepimizin desteklediği bir çabaydı bu.

"Hey," diye selamladım onu. "Sakıncası yoksa bana on dakika daha ver. Mustang GT üzerinde çalışırken yakalandım."

Doc, 1985 model siyah ve kırmızı klasik kaslı arabayı incelerken, "Bu eski bir araba," dedi.

"Evet," dedim nefes verirken, tam olarak sırtımdan. "Onu getiren çocuk bir şarkı için aldığını söyledi, ama hala çalışacağından ve büyükbabasının değerlendirmeyi ödeyeceğinden emin olmak istedi."

"Şehvet duyuyorsun, değil mi?" Sözlerinin altındaki yumuşak kahkaha beni en ufak bir şekilde rahatsız etmedi. Şehvet içindeydim.

"Muhtemelen son zamanlarda gördüğüm en seksi ikinci ya da üçüncü kız," dedim ona. Vücut bir klasikti ama beni asıl meşgul eden kaputun altında ne olduğuydu.

Doktor başını sallayarak kıkırdadı ve ben son bölmeyi kapatırken beni içeri kadar takip etti. Ofis alanı daha temizdi, yeni zeminler, yeni mobilyalar ve yeni bir boya vardı. Arka taraftaki mutfak da espresso makinesi de dahil olmak üzere her türlü konforla donatılmıştı.

Sparrow mülkü satın almış ve bir patlamayla yerle bir olduktan sonra geriye kalan binanın yanmış kabuğunu yıkmayı bitirmişti. Yeni dükkân boyut ve tasarım olarak eskisine benziyordu ama hepsi yüzeydeydi.

İç mekan baştan aşağı yenilenmişti. Yeni ekipmanlar, yeni aletler - benimkilerin çoğunu değiştirmemiz gerekti ve kulüp binasından bazı favorilerimi getirmiştim. Açıkçası, dükkân ne kadar yeni olsa da ve hala o "yeni" kokusunu taşısa da, şikayet edemezdim. Eninde sonunda yaşanmış, çalışılmış hissine ulaşacaktık.

Ama o bizimdi. Kimse onu tekrar elimden alamazdı ve ben de bizden olmayan hiç kimse için çalışmıyordum. Hediyelere gelince, bana para harcadığı için hala kıcına kürek çekebilirdim, ama bana o küstah gülümsemesini verdi ve ne yapmak istiyorsa onu yapacağını ve binayla ne istersem yapabileceğimi söyledi.

Haklıydı.

Ben masanın arkasına geçerken Doc bir sandalye çekip oturdu. İncelemem gereken bir avuç iş emri vardı. Çocuktan ve büyükbabasından sadece gerekli parçalar için ücret alıyordum. İşçilik tamamen bana aitti.

Birden Doktor'un tek başına varlığı fark edildi. "Theo'nun bugün seninle olması gerekmiyor muydu?"

Asık suratlı, zor on dört yaşındaki çocuğun gelişi kendi zorluklarını da beraberinde getirmişti. Milo onunla birlikte seyahat etmişti. Çocukla Prag'da kısa bir süre tanışmıştık. Milo, Lainey ve diğerleriyle birlikte Amerika'ya dönmüştü. Ama New York'ta kaldığı süre son derece kısa oldu.

Milo ile yeni keşfedilen küçük kardeş arasındaki mesafe daha net olamazdı. Düşmanlık da öyle. Çocuk *buraya* geldiğinde rahatlamış gibiydi ama Sparrow'un aslında burada değil de yolda olduğunu fark ettiğinde gerginlik yeniden başladı.

Doc'un gelişi onu bir kez daha sakinleştirmişti. O zamandan beri Theo, Doc'a göbekten bağlıydı ve Doc buna aldırıyor gibiydi. Aksine, özellikle Theo'nun kavgacı tavırları baş gösterdiğinde, çocuğa karşı *sert* de olsa eşit huylu davranıyordu.

Milo'ya bu kadar benzemesi ve aynı zamanda ondan bu kadar farklı olması garipti. Yine de tek ortak noktaları sperm donörleriydi, Milo'nun nefret ettiği bir adamdı ve Theo'nun bu adam hakkında ne hissettiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Ayrıca Theo'nun onunla hiç tanıştığını da sanmıyordum.

"Jasper'la birlikte," dedi Doc, ağzının bir köşesi gülümseme imasıyla yukarı doğru seğirerek.

Doğrudum. "Bu iyi bir fikir mi?"

"Eh." Doktor omuz silkti. "Theo biraz 'özgürlük' istedi ya da öyle söyledi ve Jas Pennington'a doğru bir koşu yaptı. Akşam yemeğine kadar dönecek, o yüzden kolay bir koşuydu."

"Umalım da kendini Jas'ın öfkesine karşı test etmeye kalkmasın." Theo hepimizi test ediyordu. Doc çoğumuzdan daha fazla, ama birkaç kez de benim damarıma basmaya çalışmıştı. Daha genç olsaydık, muhtemelen onu birden fazla kez pataklardım.

Jasper kesinlikle yapardı. Ondan hiç rahatsız olmamış gibi görünen tek kişi Doktor'du. Yine de, hepimize ne kadar süre katlanmıştı?

"İyi olacak," dedi Doktor, kıskandığım bir özgüvenle, ama sonra, büyük şemada, pervasız ve meydan okuyan bir on dört yaşındaki

Yaşlı serseri şimdiye kadar uğraşmak zorunda kaldığı en kötü şey değildi ve şimdi kesinlikle o günkünden çok daha fazla sabrı vardı.

"Biliyor musun," dedim, faturaları iki kez kontrol ettim ve envanterin hepsinin sıralandığından emin oldum. Üç parça daha bekliyordum ve son kontrol ettiğimde yoldaydılar ama gelmeleri Pazartesi ya da Salı gününü bulacaktı. "Ben sadece onunla gideceğim. Sparrow ve Milo'ya ona göz kulak olacağımıza söz verdim ve bunu yapıyoruz. Tabii yine de onu okula götürmemiz gerekiyor."

"Yapacağız," dedi Doc. "Liam'ın birkaç haftalığına bir öğretmeni gelecek, böylece onu bir okula bırakmadan önce tam bir değerlendirme yapabilir ve neye ihtiyacı olduğunu görebiliriz. Özel okul istemiyor ama bir süreliğine buna katlanmak zorunda kalabilir."

Paramız yetmeyecek gibi değildi. "Bunu Theo'ya söyleyen oldu mu?" Bu konuşma uzadıkça, tüm bunlar beni daha da eğlendiriyordu.

"Hayır. Her seferinde bir savaş." Yarım iç çekişi başımı sallamama neden oldu. "Şu anda bir itme ve çekme durumu var, eninde sonunda bundan kurtulacaktır."

"Bundan emin misin?" Çünkü ben değildim. Onun geçmişi bizimkiyle aynı değildi. Freddie'ninkine daha yakın olabilirdi... Bu, üzerinde daha fazla düşünmek ya da araştırmak istemediğim bir düşünceydi. Sadece her ne olduysa *o kadar* kötü olmamasını umabilirdik. Freddie'nin geçmişi bugüne kadar peşini bırakmamıştı ve Theo bir serseri olabilirdi ama kimse bu deneyimleri hak etmiyordu.

Hiç kimse.

"Siz yaptınız." Doktor omuz silkti ve saatine baktı. "Toparlanmayı bitirin."

"Acelen mi var?" Ben sırtımadım ama o bana donuk bir bakış attı. Gün o kadar da geç değildi. Daha sonra gelecek bir müşterim olmadığı sürece dört civarında kapatmayı severdim. Ertesi gün üzerinde çalışmam için geceden araba bırakanlar için bir bırakma kutusu vardı.

"Açım," diye şakacı bir yanıt verdi. "Theo Jasper'la meşgul olduğu için bugün öğle yemeğine ara vermedim, olabildiğince çok sığınak ve güvenli evi ziyaret etmek istedim."

Mantıklı, biz hala kendi geçmişini çözmeye çalışırken Theo'yu bu tür durumlara sokmak konusunda pek rahat değildi. Bayan Stephanie'nin terapi önerdiğini *duyar gibiydim* ama hiçbirimiz bu fikrin peşinden gitmemiştik.

Bir şeyleri çözmem gerektiğinde adamlarımla konuşurdum, onlar da öyle yapardı. Bazen Freddie için endişeleniyordum ama o birkaç kez

Terapiye "zorlanmak" hiç de iyi gitmemiştir. Pinetree hakkında ne kadar az şey söylenirse o kadar iyi. Yani, hayır, biz almayalım, teşekkürler.

En azından şimdilik.

"Tamam," dedim ve son kâğıtları da dosyalarına yerleştirdim. Tek çalışmam olabiliyordum ama geceyi kapatmadan önce her şeyin yerli yerinde olmasını istiyordum. Telefonları kapattım, böylece genel mesaj ve müşterilerin mesaj kaydedebileceği bir yer olacaktı ve sonra hazırdım. "Hadi gidelim. Pizza dışında bir şeyler yiyebilirim."

Doktor ayağa kalkarken kıkırdadı. "Çocuğun hoşuna gitti."

"Eskiden severdim," diye itiraf ettim. "Ama başka yiyecekleri de seviyorum."

Doc kamyonetine yönelirken ben de arabama doğru yöneldim. "Beni takip et," dedi omzunun üzerinden. "İyi bir yer biliyorum."

Bir plana benziyor. Jasper ve Theo için dışarıdan yemek getirebilirdik. Liam kendi programına göre gelip giderdi. Aile işini yürütmek çok fazla zaman ve enerji gerektiriyordu. Tabii bu aynı zamanda seyahat anlamına da geliyordu ve Sparrow'u mümkün olduğunca sık görmek için zaman ayırıyordu.

Ben de gidip onu görmek istiyordum ama bu birkaç gün sonra onu terk etmek anlamına geliyordu ve bundan, eve gelmesini beklemekten daha çok nefret ediyordum. Bazen hepimizin biraz fazla berbat durumda olmasından endişeleniyordum.

Ama Sparrow ve adamlarım için her türlü zorluğu göze alırdım. Doc arabadan inmeden önce benim Charger'ı çalıştırmamı bekledi, ben de hemen arkasıdaydım. Kulüp binasına ya da ellinci caddedeki sevdiğimiz yerlerden birine gitmek yerine bizi şehir merkezine götürdü.

Burada beğendiğim birkaç restoran vardı. Çoğu küçük porsiyonlar ve boğucu servisle aşırı pahalıydı, ama yemekler buna değerdı - *bazen*. Şu anda sadece bar yemeği yiyebilirdim, direksiyona geçtiğim anda midem guruldamaya başlamıştı.

Bugün fazla yemek yemeyen tek kişi Doc değildi. Çalışırken bunu görmezden geldim. O yerlerin hiçbirinde durmadık. Aslında, bizi Doğu Körfezi Yolu'na sokan bir dönüş yaptı ve köprüye doğru ilerledi.

Dükkanından neredeyse kırk beş dakika uzaktaydı ama o noktada açılan Hearthfire Grill çok sık düşündüğüm bir yer değildi. Yıllar boyunca burada birkaç kez yemek yemiştik, çoğunlukla Milo hukuk fakültesine kabul edildiğinde olduğu gibi özel günlerde.

Buraya son gelişimiz miydi? Doktor'un harika bir fikri vardı, kesinlikle bunu değiştirmenin zamanı gelmişti. Güneş uzakta yavaş yavaş alçalıyordu, alçaldığında deniz feneri kendi ışıltısını yükseltecek ve

Restoran, aşığıdaki kayalık kıyıya ve kanaldan gelen çalkantılı sulara bakıyordu.

Kanalın karşısında, kendi kayalık çıkıntısının üzerinde bir deniz feneri vardı. Aslında bir keresinde oraya kürekli botla gitmiştik. Çılgınlık bunu karşılamaya başlamadı, ama hepimiz kaç yaşındaydık? On beş mi?

Belki en fazla on altı.

Tatil köyündeki işleri de aynı yıl almıştık. Hiçbir risk alınamayacak kadar büyük ve hiçbir cesaret denenemeyecek kadar çılgın değildi. O günleri düşündükçe, Theo'yu biraz rahat bırakmam gerektiğini daha çok düşündüm.

Otopark dolu değildi, ki bu iyiydi. Saat henüz beş bile değildi, yani mutlu saatler bile sayılmazdı. Sakin bir bira, biraz yiyecek ve mükemmel bir manzara bana yeterdi. Doc's'un hemen yanında bir yere kaydım ve dışarı çıktım.

Merdivenlerden binanın önüne doğru ilerledi. Kıyı New England cazibesi ve Viktorya dönemi estetiğinin bir kombinasyonuydu ama bu sadece dış görünüşüydü. Mekânın lüks yapısına rağmen içerisi neredeyse sıcacıktı.

Doktor kapıyı çekip açtı ve beni içeri buyur etti. Bir "sürpriz" çığığı yükselmeden önce üç adım bile gidememiştım ve Milo ve Lainey'den Jasper ve Theo-kaçışları için çok fazla- Freddie, Vaughn, Rome ve Liam'a kadar pek çok tanıdık yüz vardı. Neredeydi...

Ben daha soruyu oluşturmaya bitirmeden açık alanda zıplamaya başladı ve kendini bana doğru atarken onu yakaladım.

"Mutlu Yıllar, Kel!"

BÖLÜM 10

EMERSYN

T Parti gecenin ilerleyen saatlerine kadar sürmüştü, Kellan'ın restorana vardığında yüzündeki saf şaşkınlık, sürpriz parti için zamanında şehre dönmemizle ilgili tüm gizliliğe değmişti.

Mickey, Kellan'ı almaya gitmeden önce orada olduğumuzu söyleyene kadar beklemişti.

"Hey," dedi Kellan, sesi kısık ve uykunun verdiği boğuklukla bir kolunu ortama dolayıp beni kendine doğru çekerken.

Kulüp binasına döndüğümüzde geç olmuştu ve ben esnemekten önümü göremez hale gelene kadar kutlama yapmıştık. Sonra Kellan beni kucakladı ve doğum günü ayrıcalığı dedi ve odasına gittik. O bana sarılmışken kıvrılıp yatmak ilahi bir şeydi. Onları çok özlemiştim.

"Nereye gidiyorsun?" Beni tekrar kendine çekerken boğazıma bir öpücük kondurdu.

"Çişim geldi," dedim, o beni daha sıkı sararken bile bir esneme kahkahamı bastırdı.

"Bekleyebilir." Sesindeki uyuklu notalar sevimliydi, hatta daha da fazlası, yalınlığın ipucu.

"Keşke olabilseydi," diye fısıldadım ön kolunu okşayarak. "Hemen geri geleceğim, söz veriyorum."

Boğazıma hafif bir kelebek öpücüğü daha kondurdu ve oflayarak şikayet etti. "Hmm..." Sonra başını kaldırdı ve gözlerini kısarak kapısına doğru bakıyor gibiydi. "Doğru, kilitledim. Tamam. Sen git. Git, işe ve hemen geri gel."

Son cümlesini kıcıma bir şaplak atarak söyledi ve yataktan yuvarlanırken kıkırdamama engel olamadım. Kellan her zaman çok kontrollü, çok sakin ve direktti. Talepkâr huysuzluğu ferahlatıcı derecede tatlıydı.

Aceleyle banyoya girdim, işedim, sonra dişlerimi fırçalamadan önce ellerimi ve yüzümü yıkadım. Sonra da yanımda götürmek için bir bardak su aldım. Kellan sırt üstü yatmış, bir kolunu yastık gibi başının arkasına koymuştu. Çarşafın örtüsü sabah odununu gizlemek için hiçbir şey yapmadı.

Üstsüzdü ama ben de onun gömleklerinden birini giyiyordum ve dün gece buraya döndüğümüzde külot giyme zahmetine girmemiştım. Hal böyleyken, yarı açık göz kapaklarının arasından beni incelemesi hoşuma gitti.

"Çok uzaktasın, Serçe," dedi uykudan ve belki de kahkahadan hâlâ pürüzlü olan sesiyle. Bir önceki gece inanılmazdı. Liam bütün restoranın bize kalmasını ayarlamıştı.

Lainey ve Milo da oradaydı. Ezra ve Adam biraz sonra geldiler ve gelemeyen tek kişi Bodhi'ydi ama Lainey onun da kardeşiyle birlikte olduğunu söyledi. Andrea da peşlerine takılmıştı ve bu Theo'yu mutlu etmişti. Andrea ayrılmak zorunda kalana kadar bütün gece aralarından su sızmadı.

"Seni özledim," dedim ona, elinde bardakla yatağa geçmek için banyo kapısını terk ederek. Dizlerimin üzerinde yatağa doğru yürüdüm ve ona doğru ilerledim.

Kalçalarına sarıldığımda bir elini kalçama attı, ben de ona uzatmadan önce bir bardak sudan bir yudum daha aldım. Ayağa kalktı ve uzun bir yudum içmeden önce bardağı aldı. Sonra bardak komodine gitti ve bakışları tekrar bana döndü.

"Ben de seni özledim," dedi parmaklarını yanağımda gezdirerek. "Seni Prag'da görmek neredeyse çok fazlaydı ve yeterli değildi."

Bizi oraya götüren sebeplere rağmen onu orada görmek harikaydı. "Katılıyorum," dedim ve yanağımı onun eline yaslarırken iç geçirdim. "Sizinle daha fazla zaman geçirmek istedim... hepinizle. Çok fazla şey oluyordu ve sonra ayrılıyorduk ve Theo vardı..."

Theo her şeye çok daha yeni bir boyut kattı.

"Onun için teşekkür ettim mi?" Mavi gözlerine bakarken elini yanağıma götürdüm. Loş ışıktaki gözleri parlıyor gibiydi. Yine de son birkaç yıldır onunla ilgili her şeyi ezberlemiştim. Hepsiyle ilgili her şeyi.

"Theo için mi?" Kellan ellerini gömleğimin altından çıplak kalçalarımın doğru kaydırırken kaşlarını kaldırdı. "Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok, Sparrow. O aileden biri."

Sesindeki ve tonundaki kolay kabullenme iç çekmeme neden oldu. "Benim hakkımda ne düşüneceğini bildiğini sanmıyorum."

"Senin onun ablası olduğunu ve onu ve diğer çocukları kurtarmak için tüm gösterini Prag'a getirdiğini biliyor." Sakin kesinliğine rağmen yine de kaşlarımı çattım. "Şu anda... Pek çok şeyle mücadele ediyor. Yetiştirilme tarzından kimliğine ve kime güvenebileceğine kadar. Bir zamanlar on dört yaşında bir çocuk olan biri olarak, senin gibi bir ablam olsaydı, onunla geçirdiğim her anın kıymetini bilirdim."

"Gerçi beni tanımıyor."

"O sizi tanımak istiyor. Bu da en az onun kadar önemli. Sizinle zaman geçirmeyi talep etmiyor ya da dikkat çekmek için her gün tutuklanmaya çalışmıyor."

Bu tanım karşısında yüzümü buruşturdum ama Kellan kıkırdadı.

"İnanın bana, hepimiz o yollardan geçtik. Ben de. Vaughn. Jasper ve Freddie bile." Freddie'den bahsedince bir kez daha iç çektim.

"O bizden biri, Sparrow. Bilse de bilmese de. Bunu duymaya hazır olsun ya da olmasın, o bir Vandal. Onu güvende tutacağız."

Bunu biliyordum. En başından beri biliyordum. Aşağı doğru uzanarak burnumu onunkine değdirdim. "Özür dilerim..."

"Endişelendiğin şeyi bana getirdiğin için benden özür dilersen ve bunu ele almama izin verirsen, o muhteşem kıçına parlak ve kırmızı olana kadar şaplak atacağım."

Bu açıklama karşısında kalçalarımınla birlikte amım da sıkıştı. "Teknik olarak bunun için özür dilemeyecektim."

"Uh huh." Sesine eğlence karışmıştı. "O zaman ne için özür diliyordun?"

Yakalandım. Yine de Kellan'ın bana yapmak istediği hiçbir şey umurumda değildi. Adam kalbimi ve ruhumu elinde tutuyordu ve diğer tüm Vandallarla birlikte bedenimi ve zihnimi geri kazanmama yardımcı olmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. "Senden uzaklaşıp uykuya geri döndüğüm için."

Homurdanması şakacı alayına değdi. Beni öne doğru çekti, sonra bir elini enseme doladı. "Seni beş dakikadır, beş gündür, beş aydır ya da beş yıldır görmüyor olmam umurumda değil -ama eğer beş yılsa, inan bana seninle bu konuda çok konuşacağız- benimle herhangi bir konuda konuşmaya ihtiyacın olursa, Sparrow, senin için buradayım."

Benden gerçek bir kıkırdama kaçtı. "Beş yıl olmasına asla izin vermem. Beş haftadan fazlasını bile sevmiyorum."

Şahsen, en uzun yaptığımız altı haftaydı, sonra bir hafta ara verdik, sonra tekrar yola çıktık.

"Tur iki kez uzatıldı ama bu daha uzun bir mola." Bir gece önce bunu tartışacak vaktimiz olmamıştı. "Ekip hak ettiği bir molayı veriyor. Dansçıları bir aylığına serbest bıraktım, bu arada kendi molalarını verebilirler ya da başka işler yapabilirler, sonra bir sonraki ayak için antrenman yapmak üzere burada, Braxton Limanı'nda buluşacağız."

"Dört hafta mı?" Kellan'ın gülümsemesi derinleşti. "Bu tam bir ay demek, Sparrow. Kendine güvenin hoşuma gitti ve herkesin burada olmasına sevindim ama umarım çok uyumayı planlamıyorsundur."

Bu beni daha çok güldürdü. Çocuklar her zaman benim bakımımı kendilerinininkinden çok daha önde tutarlardı. Endişelenmedim. "Hepiniz için iyi olan şey, performansımın zirvesine geri dönmüş olmam, çok fazla enerjim olduğu anlamına geliyor."

"Evet," dedi yavaşça, elini kığıma doğru indirdi. Gömleğim yukarı kaymıştı ve önce bir yanağımlı sonra diğerini ovmağ için zaman ayırdı. Daha derin masaj yapan sıkımlarla serpiştirilmiş nazik bir okşamaydı bu. Bir zamanlar bunun iması bile beni tetiklerdi.

Şu anda yapmak istediğim tek şey bir kedi gibi uzanmaktı. Özellikle de çarşaf hala bizi ayırıyor olsa da, siki kalçalarımın arasına sıkıca yerleşmişken.

"Turundan gerçekten keyif alıyor musun, Sparrow?" Bu sessiz soru aklımı şimdiki zamana ve bana dokunduğı yerden yukarıya getirdi.

"Öyleyim," dedim yavaşça. "Sana değışiklik yapmaktan bahsetmiştim, değil mi?"

"Evet," dedi. "Siz buradayken bunlar hakkında daha fazla şey duymak istiyorum. Bu sadece ipeklerle ilgili değil, sahne çalışmasıyla da ilgili ve siz daha fazla zorluk ekliyorsunuz."

Gülümsedim. Evet, her kelimeyi her zaman dinlerdi. Kendimden şüphe duyduğum zamanlar için saklamak üzere bu itirafı içime çektim. "Evet, Roma benimle sahneye çıkacak. Tekrar daha fazla partner işi yapmak istiyorum, bunlardan bazılarını tek başıma da yapabilirim ve bunda iyi olacağım."

Ukala mı? Belki, ama kendi sınırlarımı zorluyordum ve herkesin duraksamasına neden olacak birkaç tane geliyordu. Gerçekten bekleyemedim.

"Yine de konfor alanımın dışına itilmeye ihtiyacım var," diye itiraf ettim. "Bu seksle ilgili değil, yatak odasının dışında güvenmekle, sahnede ve havada güvenmekle ilgili."

"Roma seni asla incitmeyecek," dedi Kellan, güvenceye ihtiyacım olduğundan değil.

"Yapmayacağını biliyorum. Ayrıca rutinlerimi bazen benden daha iyi biliyor. İlk gönüllü olduğunda, sadece ortak olacak birini istediğim için teklif ettiğinden endişelendim."

"Ama artık tek nedenin bu olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" Ben çenemi ön kollarıma dayarken o kalçalarıma daireler çiziyordu. Onu en sevdiği battaniye gibi örtüyordum. Bu şekilde birlikte olmanın muhteşem bir yanı vardı.

"Hayır, öyle olmadığını *biliyorum*. Bence o da kendini zorlamak istiyor. Ve benimle birlikte performans sergilemek *istediğini* hissediyorum."

"Güzel," diye nefes verdi Kellan. "O sonsuza dek senin en büyük hayranın oldu. Her bir kaydını izlediğini, piyasaya sürüldüklerinde diskleri aldığını ve bir kereden fazla, eğer seni performansını izleyebildiyse, kendisi kaydettiğini biliyorum. Seni hareket ederken izlemeyi çok seviyor."

Bunu biliyordum. "Ben de onunla dans etmeyi seviyorum. Provaları dört gözle bekliyorum. Sadece çok fazla olmadığından emin olmak istiyorum, anlıyor musun?"

"Onu dinleyeceksin," dedi Kellan, saçımın bir telini yüzümden uzaklaştırıp kulağımın arkasına sıkıştırarak. "O sana nasıl bakıyorsa sen de ona öyle bakacaksın. İkinizin kendi dili var."

Yaptık mı? Kaşlarımı çattım.

"Liam ve Rome gibi, ikizler her zaman birbirlerini anlıyorlar. Rome'u çoğu zaman anlıyorum ve anlamadığım zamanlarda bile onu olduğu gibi kabul etmeyi öğrendim. Ama söylemediği her şeyi duyuyorsunuz."

"Ben de seni duyuyorum..." İstemediğimi düşünmesini istemedim.

"Sus," dedi Kellan, parmağını dudaklarıma bastırarak. "Senin Rome'u ya da diğer erkeklerden herhangi birini sevmen benden hiçbir şey götürmez. Hiçbir zaman da olmadı ve olmayacak. Her biriyle eşsiz ve hayati bir bağ paylaşıyorsun. Tıpkı benimle paylaştığın şeyin onlarla değil bizimle ilgili olması gibi."

Derin bir nefes verdim. "Hepiniz benim için önemlisiniz."

"Biliyorum," dedi ve eğilip dudaklarına bir öpücük kondurmadan önce bana güvence verdi. "Şimdi bana seni endişelendiren başka ne olduğunu söyle, çünkü bunun etrafında dans ediyorsun Sparrow ve bana ne olduğunu söylemezsen bunu düzeltemem."

Bu tanımı kafamda evirip çevirdim. Gerçekten etrafında dans ediyordum? Ancak o bunu belirtir belirtmez, duygularımdaki gerçeği gördüm. "Freddie benden ona dans etmeyi öğretmemi istedi."

Her biri hakkında diğerlerine asla itiraf etmeyecekleri şeyler vardı. Bana açtıkları sırlar korunmalıydı. Onlar zaten biliyor olsalar bile, tıpkı beni aynı şekilde korudukları gibi. Birbirimize güvenmemiz gerekiyordu.

"Tamam," dedi Kellan. "Bu iyi, değil mi?"

"Evet," dedim hızlıca ve sonra ekledim, "Ama kendine zarar vermesini istemiyorum. Beni azarlamadan ve kendi kararlarını vermesi için onu desteklemem gerektiğini söylemeden önce, kesinlikle bunu planlıyorum... ama derslerinin biz burada tatildeyken başlamasını istiyorum. Kendini güvende ve emniyette hisseceği bir yerde."

"Ah," dedi Kellan ve sonra başını sallamaya başladı. "Sana çocuklarla zaman kazandırmamı ister misin?"

"Kesinlikle hepinizle vakit geçirmek istiyorum. Hepimizin buna ihtiyacı var." Aile zamanı çok önemliydi. "Theo ile biraz zaman geçirmem gerekiyor ama bir süreliğine Freddie'ye odaklanırsam kimsenin kendini ihmal edilmiş hissetmesini istemiyorum."

"Özellikle de Freddie seninle birlikte yolda olduğu için." Kellan tekrar başını salladı. "Anlıyorum, Sparrow. İcabına bakacağım."

İçime yayılan rahatlama, beni düğümlediğini bile fark etmediğim gerginliği hafifletti. "Hepinizi çok sevdiğimi biliyorsunuz."

"Evet," dedi ve bana bir öpücük daha verdi. "Ben de seviyorum, diğer herkes de seviyor. Freddie'yi biz de seviyoruz ve eğer o senden ihtiyacı olan şeyi istiyorsa, Sparrow ve sen de bana ihtiyacın olan şeyi söylüyorsan, o zaman bunu halledeceğiz."

Bana söylemeden önce bu güvenceye ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum ve onu öptüm. Dudaklarımın onun dudaklarına yaptığı baskı tutku ya da arzudan çok aramızdaki bağın şiddetli bir ilanı gibiydi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Benim için zevk olacak," dedi ve sonra bizi çevirdi, böylece ben altta kaldım ve çarşaf kaydı. "Ve senin." Başını kaldırıp beni incelemek için duraklamadan önce bir öpücük daha kondurdu. "Düzeltememi istediğin başka bir şey yoksa tabii?"

"Daha sonra hamburger alabilir miyiz?"

Kahkahası kendi ödölüydü. "İstediğın her şeyi alabiliriz." Sonra ağzı benimkiyle birleşti ve kollarımı boynuna doladım. İhtiyacım olan ya da olmak istediğım başka bir yer yoktu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 11

JASPER

"W "Bu adamla konuşmak zorunda mıyım?" Theo boyunun ölçüsünü alarak bana ters ters baktı.

Kahveye dönmeden önce burnumun kenarını kaşıdım. ve kendime büyük bir fincan doldurdum. Arada bir espresso içmeyi sevsem de, sabahları ilk iş olarak saf endüstriyel demleme hissinin yerini hiçbir şey tutamazdı.

Elimde kahve fincanıyla arkamı döndüğümde Theo'nun hâlâ tüm o kendini beğenmiş öfkesiyle orada dikildiğini gördüm. Gözleri parlıyor ve ağzı sıkışıyordu. Şeftali tüylü bir çocuğun bana dik dik bakmaya çalışmasında hiç de etkileyici olmayan bir şeyler vardı.

"Ee?" diye sordu, huysuzluktan çok öfke içeren bir sesle, ama huysuzluk hâlâ oradaydı. Lanet olsun, ne küçük bir pislik. "Bana cevap verecek misin?"

Kahveden bir yudum aldım. Çok güçlü demleme sistemimi parçaladı ve tüm boruları temizleyeceğine söz verdi. Tam da ihtiyacım olan şeydi. Bardağı indirirken Theo'nun sinirli bakışlarıyla karşılaştım. "Hayır."

Elimde kahve, buzdolabına yöneldim ve açtım. Artan yemekler orada saklanmıştı, ayrıca bu akşam için mükemmel olan çörekler de

Mikrodalga. Biraz Pop Tarts almayı düşündüm, ama Doktor şu anda beni korkutmaya çalışan pislik için daha sağlıklı örnekler oluşturmamız gerektiğini vurguladı.

Danish'lerde meyve vardı, değil mi?

İçinde elma olan kutuyu aldım. Bir yudum kahve daha içtim ve mikrodalga fırına doğru yola koyuldum. Danishlerden ikisini kâğıt bir tabağa koyup mikrodalgaya attım. Diğerleri tezgâhın üzerinde durup ısınmaya başlayabilirdi.

"Ne demek 'hayır'?" Theo tersledi. Doğru ya, hâlâ buradaydı. "Evlat, yorgunum ve daha ilk fincan kahvemi içiyorum. Otur, çeneni kapa ve ben en azından ilk fincanı bitirene kadar dırdır etmeyi kes." Bu bardağın yarısını çoktan içmiş olduğumu düşündüm. "Belki de bekle ikincisini bitirene kadar."

Bir gece önce Hearthfire'daki parti nedeniyle çok geç saatlere kadar ayakta kalmıştık, sonra da buraya bardo oynamaya gelmiştik. Herkesin bir süreliğine burada olması güzeldi. Lainey, Milo ve diğerleri Andrea'yı da yanlarına alıp gidene kadar Theo gayet iyiydi. Sonra yine somurtkan ve sinirli bir genç olmuş, Milo'yla benim odamızın olduğu yerde kendi odasına çekilmişti.

Bütün gençler bu kadar dramatik miydi?

"Sadece neden Reynolds denen adamla konuşmak zorunda olduğumu bilmek istiyorum."

Reynolds... Reynolds da kimdi? Mikrodalga bip sesi çıkardığında hâlâ uykulu beynimde bu bilgiyi arıyordum. "Oh, öğrenme merkezindeki adam."

"Evet, öğrenme merkezindeki adam. Saçları dökülmüş yaşlı bir adam ve kötü şeker gibi kokuyor."

Bunun için çok daha fazla kahveye ihtiyacım vardı. Isıtılmış danimarkaları çıkarıp Theo'ya uzatmadan önce fincanın geri kalanını mideye indirdim. Önce kâğıt tabağa, sonra bana baktı.

"Bak, onları al ya da açlıktan öl. Şu anda hangisi olduğu umurumda değil." Biraz akşamdan kalmaydım, uykusuzdum ve Kellan'ın odasına girip kızımızla vakit geçirmek için duyduğum arzuyla savaşıyordum. Sabırlı *olabilirdim* ama bu hoşuma gitmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

Theo nefesini tuttu ama tabağı aldı ve masaya gidip oturdu. Bunun için şükürler olsun. Biraz daha kahve zamanı. İki çöreği daha ısıtmaya koydum ve fincanımı ağzına kadar kahveyle doldurdum. Sonra bir fincan daha demlemeye başladım.

İkinci fincanı da yarılamıştım ki, onu ve danishlerimi masaya taşıdım. "Değerlendirme testlerine ihtiyacınız var." Aslında randevuları ne için aldığımızı hatırlamam o kadar uzun sürmüştü. Liam, Doktor'un tavsiyesi üzerine ayarlamaları yapmıştı.

"Neden?" Hecede düşmanlık titreşiyordu.

"Çünkü en son ne zaman bir okula gittiğini hatırlamıyorsun. İngilizceyi oldukça iyi konuşuyorsun ama çok iyi *okuyamıyorsun*. Kafadaki rakamlarda iyisin, ama kamyondaki ağırlıklar için kağıt üzerinde bir şeyler sayarken, onlarla ne yapacağını bilmiyordun."

Yüz ifadesi isyankârdı.

"Senin de okula gitmen gerekiyor, eğitim *almalısın* ama ihtiyacın olan eğitimi almalısın. Seni bir okula göndermeden önce, hangi konularda çalışman gerektiğini ve nerelerde daha fazla yardıma ihtiyacın olduğunu bilmemiz gerekiyor." Kahveden bir yudum daha aldıktan sonra fincanı yere bıraktım ve danishlerimden ilkinе uzandım.

"Kimse bana bunu sorma zahmetine bile girmedi," diye tersledi Theo. "Ya yapmak istemiyorsam?"

"Şansın tükenecek." *Çünkü ben öyle dedim* kartını oynayabilirdim. Ama bunu söyleyen ben değildim. Aslına bakarsanız, ben numaralardan bahsettikten sonra Liam'la konuşanın Doc olduğundan oldukça emindim. "Eğitim almayı sevmek zorunda değilsin ama buna ihtiyacın var."

"Bir iş için buna ihtiyacım yok ki," diye hırladı. "Ağabeyim ve kız kardeşim açıkça zengin. Babam da öyleydi, eğer onlara inanılacaksa, o zaman bana neden okula gitmem gerektiğini tekrar söyleyin?"

Oh, bu çocuk. Bir an için Milo'yu arayıp Theo'yu bize gönderdiği için bir pislik olduğunu söylemeyi düşündüm. Okuldan nefret ediyordum. Saatlerinden nefret ediyordum. Kısıtlamalardan nefret ediyordum. Öğretmenlerin çoğundan gerçekten nefret ediyordum. Her fırsatta okulu kırdım ve diplomamı alıp dışarı çıkabildiğim an, gitmiştim.

Okula dönmem için bana para veremezsin. CDL ehliyetimi aldım ve iş için bazı gece kurslarına katıldım. Bu sadece pratik uygulamaydı.

Theo'ya "Benimle bu tartışmayı yapmak istemezsin," dedim. Belki o anlamamıştı ama ben anlamıştım. "Daha önce de söylediğim gibi, bundan hoşlanmak zorunda değilsin. Ama hayatının kontrolünü elinde tutmak istiyorsun. Kendi haline bırakılacak kadar bilgili değilsin. Bu da demek oluyor ki, oraya varana kadar işleri bizim yöntemimizle yapacaksın."

"New York'a geri döneceğim." İçi boş tehdit orada öylece sallanıp duruyordu.

"Çıkarken kapının kışına çarpmasına izin verme," dedim ona. "Sen de orada okula gideceksin."

Theo kendini sandalyeye geri atarken, "Bu tam bir saçmalık," diye küfretti. Öfke etrafındaki havada parıldıyordu. Sanki benim kirli bir aynadaki yansımama bakıyor gibiydi. Küçük bir serseriydim.

Gözümün arkasında bir baş ağrısı zonkladı ve sonraki yorumlarımı kendime saklamak için danish'in geri kalanını ağızma tıktım.

"Gidebilirim."

"Evet," dedi Freddie içeri girerken. "Biz akşamdan kalmayken böyle bağırmaya devam edersen, birilerinin er ya da geç defolup gitmene yardım edeceğini söyleyeceğim."

Pek sendelemiyordu. Akşamdan kalma da değildi. Ancak mavi gözlü bakışlarındaki netlik bana değil, Theo'ya odaklanmıştı.

Söz konusu küçük pislik kaşlarını çatı. Muhtemelen tartışmanın bu yöne döneceğini düşünmemişti. Destek için minnettarım, danish'in geri kalanını biraz kahveyle yıkadım ve fincanımı yeniden doldurmak için ayağa kalktım.

"Ne hakkında tartıştığımızı bile bilmiyorsun," dedi Theo sonunda yeni bir savaş rotasına karar verdi. Bayan Stephanie'ye o kadar çok özür borçluydum ki. Ona karşı hiç bu kadar kötü davranmamış olmayı umuyordum.

"Ve umurumda da değil," dedi Freddie. "Bir şey yapmak istemiyorsun. Bu yüzden burada oturmuş küçük bir sürtük gibi sızlanıyorsun ve başkasının düzeltilmesini istiyorsun çünkü senden başka kimsenin sorumlu olmaması gerektiğini düşünüyorsun."

"Yani?" Doğru, Freddie'yi kızdırmanın zamanı gelmişti anlaşılan. Bir adım atmayı düşündüm ama Freddie kızgın görünmüyordu. Hatta özellikle sinirlenmiş bile görünmüyordu. Theo'nun talebine cevap vermek yerine buzdolabını açtı ve portakal suyunu çıkardı.

"Yani," dedi Freddie. "İnsanların senin yerine seçim yapmasını istemiyorsan, senin sorunlarını da çözmelerini talep etmeyi bırak. Eğer yardıma ihtiyacın yoksa, olmadığını kanıtla ve yoluna devam et. Ya da işte bir fikir... *kapa çeneni.*"

Theo'nun ağız bir karış açık kaldı ve yüzündeki şaşkın ifadeye gülmemek için kendimi zor tuttum. Theo bir yanıt ararken ben de dolaptan bir kupa daha çıkardım.

"Kahve ister misin, Freddie?"

"Henüz değil," dedi. "Boo-Boo'nun kalkmasını bekleyeceğim ve sonra latte içeceğiz. Yine de yiyebilirim."

"O r a d a daha çok danış var," dedim ona. "Henüz çörek almadım. Bunu yarın yaparız diye düşündüm."

Bardağımı masaya geri götürdüm, Theo hâlâ portakal suyu sürahisinin kapağını açıp üçte birini içen Freddie'ye bakıyordu. Orada sadece ben ve Theo olduğumuz için hiçbir şey söylemedim.

Freddie birkaç soğuk çörek çıkardıktan sonra onları ve meyve suyunu masaya taşıdı. "Sence kalktıklarında Kel için de kahvaltı hazırlamalı mıyız?"

"Sadece sen gönüllü olursan," dedim kendi lokmamdan bir ısırık daha almadan önce. Kel yemek yapmayı seviyordu ve kızımız için yemek yapmayı gerçekten seviyordu, bu yüzden bunu elimden alamazdım.

Freddie sonunda Theo'ya odaklanmadan önce "Doğru," dedi "Yani çeneni kapama yoluna mı gidiyorsun?"

Çocuk kaşlarını çatı. "Değerlendirilmek istemiyorum."

"Kimse bilmiyor." Freddie omuz silkti. "Ama aptal ya da çaresiz olmak da istemezsin. O yüzden değerlendir, zayıf noktalarını bul, sonra da onları güçlendir."

"Harika, şimdi de aptal mı oldum?" Theo'nun sesindeki acı mıydı? "Aptal olduğunu mu söyledim?"

"Az önce aptal ve çaresiz olmak istemediğimi söyledin. Ben *çaresiz değilim*."

Ben de aptal *değilim*."

"Tamam," dedi Freddie, neredeyse fazlasıyla kabullenmiş bir şekilde. "Peki, kiminle buluşacağından neden bu kadar korkuyorsun?"

Bu yavan konuşmaya neredeyse kahkaha atacaktım. "Bölge öğrenme merkezinden eğitim değerlendirmesi."

Freddie yüzünü buruşturarak, "Ah," dedi. "Doğru. Burada mı? Yoksa onlara mı gitmesi gerekiyor?"

"Onu oraya götürmeye karar verdiğimizden oldukça eminim, ama bunun nedeni burada takılan başka birine ihtiyacımız olmaması. Ona mümkün olduğunca temiz ve güvenli bir fırsat vermek istiyoruz." Omuz silktim. "Liam ayarlamaları yaptı."

"Ürkütücü yaşlı bir adam," diye itiraf etti Theo. "Onu geçen hafta Doc test seçeneklerini konuşmak için öğrenim merkezine uğradığında gördüm. O zaman ona bunu yapmak istemediğimi söyledim."

"Doktor ne dedi?" Benim de kendi fikirlerim vardı ama artık Doc'a güvenmiyordum. Bu dersi öğrenmiştim.

"Sadece değerlendirmelerin geçmek ya da kalmaktan ibaret olmadığını söylediler. Bu konuda endişelenmemeliydim ve yalnız olmayacaktım."

"Demek Doktor burayı sevmediğini anladı." Freddie çenesini kaşıdı. Bu bir soru değildi. "Bir kadın değil de bir erkek olduğu için mi?"

Hiçbir şey söylemedim, sadece kahvemi yudumladım ve Theo'ya kenarından baktım.

Theo kollarını neredeyse savunmaya geçercesine kavuşturdu ve omuz silkti. "Sadece bunu yapmak istemiyorum."

"Anlıyorum," dedi Freddie. "Her yıl sınava girmem gerekiyordu ama işe yaradı. Doğru sınıflara girdiğim anlamına geliyordu. Yine de Bayan Stephanie her zaman benimle geldi, değerlendirmelere katıldı. Bana destek olacağına söz vermişti ve hep öyle oldu."

Freddie yabancılarla yalnız kalmaktan nefret ederdi. Belki Theo da öyleydi.

"Yani," diye devam etti Freddie. "Eğer istersen, değerlendirmelerin için gidip takılırım ve senin yedeğin olurum. Kopya çekmene falan yardım edemem, çünkü notlarım zaten hiç iyi değildi." Entelektüel kapasitesi yokmuş gibi elinin tersiyle itti. Freddie görüldüğünden çok daha zekiymiş ama yapabileceklerini kendine saklamayı severdi.

Buna saygı duydum.

"Testi yapması için başka birini istesem kızarlar mı sence?"

Theo'nun ses tonundaki neredeyse işbirlikçi uysallık beni neredeyse bir tüyle devirecekti. Öfkesi ve kavgacılığı kaybolmuştu ve şimdi sesi sadece yorgun geliyordu.

"Hayır," dedim. "Hemen Liam'ı arayıp değiştirmesini isteyeceğim." Sonra çocuk konuştuğu için, "Öğrenme merkezine gidip diğer danışmanlar ve adaylarla tanışmak ister misin, bakalım kimlerle anlaşacaksın?" dedim.

Theo alt dudağını ovuşturdu, kaşlarına derin bir çatıklık yerleşti. "Bilmiyorum. Ben... Ben onların hiçbirini tanımıyorum."

Güzel.

"Bu yüzden destek alıyorsun," dedi Freddie. "Benim peşime takılmakla ilgili bir sorunum yok. Kimin orada olduğunu ve kimin iyi görüldüğünü kontrol edeceğiz ve eğer hepsi berbat, Liam başka bir yol bulabilir."

Rahatsızlık Theo'nun gözlerine yansdı. "Öylece mi?" İnançsızlık kelimelerin altını çizdi.

"Evlat," dedim. "Sana Vandal olmanın ne anlama geldiğini söyleyeyim; bu, hiçbir şeyi tek başına yapmak zorunda olmadığın anlamına geliyor. Yolun her adımında arkayı kollayacağımız anlamına geliyor. Yolun temizlenmesi gerekiyorsa, biz temizleriz. Yardıma ihtiyacınız olursa, yardım ederiz."

"Bu aynı zamanda kışına bir tekme yemek istersen onu da yiyebileceğin anlamına geliyor," dedi Freddie, kendini küçümseyen bir sırıtışla.

"Ama ben bir Vandal değilim." Bu ifadedeki boşluk beni kesti.

"Elbette öylesin," dedi Freddie kolayca. "Sen ailedensin. Bu da seni bir Vandal yapar."

Freddie'nin açıklaması karşısında Theo'nun gözlerindeki aç bakış aklımdaki son soruyu da cevapladı. Theo burada olduğumuzu ve onu terk etmeyeceğimizi kanıtlamak için bizimle savaşıyordu. Burada olmak istiyordu. İster kabul etsin ister etmesin, kardeşini ve kız kardeşini istiyordu ve bir şeyin parçası olmak istiyordu.

"O ne dediyse," dedim ona. "Ayrıca, ihtiyacın olduğunda kışına girecek olan bot benim. Şimdi yemeğini ye. Liam'ı arayacağım."

"Ben de..." Theo ayağa kalkmaya başladı ama onu sandalyesine geri gönderdim.

"Emersyn birazdan aşağıda olacak ve sanırım onu görmek istediniz."

İlgisini gizlemeye çalıştı ama tam olarak saklayamadı. "O da seni görmek isteyecektir," dedi Freddie, ona bir çıkış yolu göstererek Ayağa kalkarken Freddie'nin omzuna yumruğumla vurdum. Döndüğümde göz göze geldik ve çenesini kaldırdı.

Onda bu

vardı.

Güzelmiş.

Liam'la bir araya gelip kafa kafaya verirdik. Theo ile çalışabilecek ama onu tehdit etmeyecek birine ihtiyacımız vardı. Freddie'yle çalışması için ona güvenilebileceğimiz birini bulacaktık.

BÖLÜM 12

EMERSYN

Eve her geldiğimizde yeniden alışmam birkaç günümü aldı. Seyahat etmeyi, antrenman yapmayı ve performans sergilemeyi seviyordum. Sürekli bir enerji akışı vardı. Günlerimiz planlı ve programlıydı. Uyanabilirdik

Bir şehirde yatıp başka bir şehirde kalkıyordum ama bu rutinde özlemini çektiğim bir aşinalık vardı.

Eve dönmek tamamen farklı bir rutin anlamına geliyordu. Çocuklarla vakit geçirmek, dinlenmek, günlük performans ve antrenman yoğunluğuna biraz ara vermek. Çok fazla ara vermek değil çünkü istediğim son şey özensizleşmek ya da daha kötüsü formdan düşmektir.

Bu Theo'yla birlikte verdiğim ilk molaydı. Kel'in doğum günü partisinde hazır bulunmuştu ve Lainey Andrea'yla gelmeden önce ondan sessiz bir merhaba ve birkaç kelime almıştım. Ondan sonra hem beni hem de Milo'yu görmezden geldi.

Milo bunu umursamamıştı ama sabırlı olmamız gerektiğini kabul etmişti. Ne de olsa bana karşı sabırlı davranmıştı. Tanımlama sırasında homurdanması oldukça eğlenceliydi.

"Hey," diye hatırlattım ona dirseğimi hafifçe vurarak. "Ben buna değdim ve sen de değdin." Bu bana başımın tepesine bir öpücük kazandırdı. Theo bir

çetin ceviz. Mickey, Jasper ve Kel bana onun yavaş yavaş kendine geleceğini ve onlarla konuşacağına dair söz vermeselerdi, daha çok endişelenirdim.

Şimdilik onların bu konudaki düşüncelerine güveniyordum. Merdivenlerden indiğimde Roma beni bekliyordu. Mickey yatağımdayken uyumuştum ama uyandığımda gitmişti. Asla bütün gece kalmazdı, her zaman kötü rüyalar görmekten ve kontrolü kaybetmekten korkardı.

"Merhaba," dedim, beni merdivenlerden kaldırırken Roma'yı selamladım ve kollarımı boynuna doladım.

"Bugün dışarı çıkıyorum. Ama gitmeden önce sana söyleyebilmek için bekledim." Bu Roma için çok önemliydi. Biz evdeyken kendi programını yapıyordu. Bir şey boyamayalı uzun zaman olmuştu.

"Tamam," dedim, dudaklarına bir öpücük kondurmadan önce parmaklarımı saçlarında gezdirdim. "Bütün gün Kulüp Evi'nde olacağım. Jasper yolda ama ona bu gece bir randevu sözü verdim."

Roma başını salladı. "Liam yarın dönecek."

İçimi çektim.

"İyi misin?" Sorusunun altında sessiz bir yoğunluk vardı.

"Evet," dedim. "Söz veriyorum. Evde olmayı seviyorum ama hepimiz çok meşgulüz. Hepimizin burada olması, gürültülü ve kaotik olması hoşuma gidiyor."

"Jasper ve Liam da birbirlerine vurmayı seviyor," dedi Rome ve ben de sııttım. Kaosla kastettiğim tam olarak bu değildi ama uyuyordu. "Onlara aile yemeği istediğinizi söyleyin."

Hep birlikte olduğumuz aile yemeği. Alt dudağımı çiğnedim. Theo'nun burada olması için ayarlamalar yapacaktık ama belki herkes burada olursa daha rahatlayacaktı.

Bana her zaman neye ihtiyacım olduğunu ya da ne istediğimi soruyorlardı. Ben de onlar için aynısını yapmaya çalıştım. "Kellan'a söyleyeceğim, ama sanırım Vaughn'la birlikte yeni dövme yeri için olası yerlere bakmaya gidiyor."

Henüz bitmiş bir anlaşma değildi. Uzun süre evde kalana kadar herhangi bir karar vermek istemiyordu. Bununla birlikte, benimle birlikte yolda olmasını ne kadar sevsem de, benim çıkarlarım için kendi çıkarlarından vazgeçmesini istemiyordum.

"Sığırcık," dedi Roma, dikkatimi yeniden toplayarak. İfadesi anlayış ve merakı bir arada barındırıyordu.

"Ben iyi olacağım," dedim. "Sadece Vaughn için endişeleniyorum."

"Herkes için endişeleniyorsun." Roma burnuma bir öpücük kondurduktan sonra beni ayağa kaldırdı.

"Sanırım öyle." Yine de hepsi benim için endişeleniyordu. "Yaptığımız şey bu."

"Evet," dedi sırt çantasını omuzlamadan önce. "Kalmamı ister misin?"

Bu teklif iç çekmeme neden oldu. Eğer evet dersem, planlarını bir anda değiştirecekti. "Hayır," dedim. "Git güzel bir şey yap ve bittiğinde bana göster?"

"Yapacağım." Bu bir sözdü. Sonra bana bir öpücük daha verdi. "Telefonum yanımda." Bir an için beni inceledi. Gözlerimi kaçırmadan bakışlarına karşılık verdim.

Başını sallayınca gülümsedim. "Sonra görüşür müyüz?"

"Evet." Sonra kapıya yöneldi ve kendini dışarı bıraktı. Alt kat sessizdi ama yine de erken bir saatti. Kahve içmek için gelmişim ama onun yerine stüdyoma yöneldim. Yapmam gereken şey kafamı dağıtmaktı, bu da biraz esnemek ve dans etmek anlamına geliyordu.

Duş aldıktan sonra burada bulunan herkesi benimle birlikte kahvaltı etmeye çağırırdım. Stüdyo aynen bıraktığım gibiydi, belki biraz daha temizdi. Tozlanmasına izin vermemişlerdi ve bunu takdir ettim. Birisi tüm CD'leri de düzenlemişti.

Ayak parmağımdaki ayakkabıların kutularını açmam ve ardından esnemem birkaç dakikamı aldı. Hazır olduğumda, bir çalma listesi hazırladım ve stüdyonun ortasına geçtim. Otuz dakikalık bir setti. Isınmak ve aşırıya kaçmadan egzersiz yapmak için fazlasıyla yeterliydi.

Gözlerimi kapattım, pozisyonumu aldım ve ilk nota hoparlörlerden çıktığında hazırdım.

BEN YATAKTAN ÇIKTIĞIMDA FREDDIE YATAĞIMIN AYAK UCUNDA OTURUYORDU. Banyo. Havlumu aldıktan sonra atletimi ve külotumu giydim ama losyonu da yanımda götürdüm.

"Selam," dedim, yatağın kenarına oturup bacaklarıma losyon sürerken ona gülümseyerek. "Günaydın."

"Hey, Boo-Boo," dedi Freddie. Saçları gevşek bir at kuyruğu şeklinde yüzünden geriye doğru toplanmıştı. Kot pantolon ve tişört giymiş, rahatlamış görünüyordu. "Bir planın var mı?"

"Bu geceye kadar olmaz." Nemlendiriciyi kollarıma ve sonra boynuma sürdüm. Saçlarım hâlâ nemliydi ama tarakla taradığımda düz çizgiler halinde dökülüyordu. Eninde sonunda kuruyacaktı. "Jasper ve ben dışarı çıkıyoruz."

"Bana söyledi," dedi Freddie, ağzının bir köşesi yukarı kalkarak. "Ama o zamana kadar boşsun, değil mi?"

"Liam çok pahalı olduğumu söylüyor, özellikle de şovda sürekli değişiklikler yaptığımda." Sesinde kızgınlık olduğu kadar kahkaha da vardı. "Tabii para harcamadığım zaman da şikayet ediyor, yani..." Kollarımı açtım. "Ne yapacaksın?"

Freddie kıkırdarak, "Onunla dalga geçin," dedi.

Burnumu kırıştırdım ama kendi gülümsememi de gizleyemedim. "Bu adil." Çekmeceye gittim ve açtım. Bugün sahneye çıkmayacağım ya da daha sonra dışarı çıkacağım için rahat kıyafetler giyebilirdim.

"Az önce dans ettiğini biliyorum..."

Omzumun üzerinden baktım ve onu etrafında parıldayan gergin bir havayla bana bakarken buldum. "Evet."

Gözlerini kırıştırdı. "Sana henüz bir şey sormadım."

Bir çift tayt çıkardım ve ardından ikinci bir çekmeceyi açarak daha kısa bir egzersiz eteği çıkardım. "Cevabım hala evet, ama siz soruyu sorana kadar bunu saklı tutacağım."

Elimde giysiler, yüzümü ona döndüm ve şifonyere yaslandım. Freddie'nin ağzının kenarları yukarı doğru kıvrılıp sevimli bir sırıtışa dönüştü. "Yapacaksın, ha?"

"Senin için hemen hemen her şeyi yapabilirim," dedim ve bir anda yüz ifadesi yumuşadı.

"Benim için de aynı olduğunu biliyorsun... ve geri kalanı üzerinde çalışıyorum." "Sen olduğun gibi mükemmelsin."

Homurdandı. "Ben pek çok şeyim Boo-Boo, ama mükemmel değilim." Omuz silktim. "Sen benim için mükemmelsin."

Freddie beni ve hasarımı diğerlerinden çok daha önce gördü. Benimle rezonansa girmiş gibiydi ve beni gerçekten anlayacak birine ihtiyaç duyduğumda hemen yanımdaydı. Eğer ona dünyada bir şey verebilecek olsaydım, bu başına gelenlerden kurtulması olurdu. Bunu yapamayacağıma göre, onun beni anlamasına değer verir ve her adımında yanında olurdum.

Yanaklarına bir kızarıklık dokundu ve kulakları biraz kızardı. Çenesini eğdiğinde, kendi gülümsememi bastırmak zorunda kaldım. Bunu yapmak istememiştim.

Onu utandırdım ama onu ne kadar takdir ettiğimi duymayı hak ediyordu.

Çok daha fazlasını hak ediyordu.

"Sana tapıyorum," diye hatırlattım ona. "İstediğin her şeyden kurtulabilirsin ama senin hakkında kötü konuşamazsın. Bu konuda seninle savaşıcağım."

Bir kakhaha attı. "Seninle ne yapacağım ben, Boo- Boo?"

"Dediğim gibi, ne istersen. Şimdi sorunuza sorun ki ben de evet diyebileyim ve ne giydiğime karar vereyim."

Bu bana bir kıkırdama daha kazandırdı. "Çok nazıksınız."

"Terbiyeliyimdir," dedim, neredeyse ilkel bir tavırla. "Jasper'ın bende sevdiği şeylerden biri de buydu."

Gerçek bir kakhaha atması beni gıdıkladı. "Şeylerden biri..." Gözlerinde parlayan mizah, yanaklarındaki kızarıklık soğurken bile gölgeleri kovdu. "Boo-Boo, beni asla bırakma."

"Kalbimin üzerine çarpı atıp ölmeyi umuyorum," dedim mimik yaparak. "Kötü bir adamın gözüne binlerce iğne batır."

Dudaklarını büzdü, doğruldu ve kaşlarını kaldırdı.

"Ne?" dedim. Ellerimi açarak söyledim. "Hiçbirimizin gözüne iğne batırmak istemiyorum."

"Biliyorsun," dedi. "Hadi devam edelim."

Gülümsedim ve yanına geçmeden önce yataktan kalktı. "Bugün bana dans dersi vermeye hazır mısınız?"

"Kesinlikle," dedim ona. "Önce bir şeyler yiyebilir miyiz?"

"İstediğimiz her şeyi yapabiliriz." Elimdeki eteğe baktı. "Ama eğer bunu giyiyorsan, gidip biraz daha bıçak almam gerek." Bununla birlikte burnumun ucuna bir öpücük bıraktı. "Aşağıda buluşalım mı?"

"Kesinlikle," dedim ve o gitmek için döndüğünde küçük bir ıslık çaldım. "Ben de silahlı olduğumdan emin olmalıyım."

Kapıdan bana doğru bir bakış attı. "Bariz olanın dışında, neden?"

"Çünkü bu kotlar sana çok yakışıyor."

Yüzündeki kızarıklık geri döndü ve bana tekrar bakmadan önce alnını açık kapının kenarına bastırdı. "O zaman adımlarıma biraz çeki düzen versem iyi olacak."

"Şikayet ettiğimi duymayacaksın." Sonra göz kırptım. Renk cümbüşü derinleşti ama kakhahası da öyle. Üzerimi değiştirmem uzun sürmedi.

Eteği beğendiği için ben de onunla gittim ve ayaklarımı baldırımın ortasına kadar gelen kalın botların içine soktum. Çelik burunları vardı ve kesinlikle

Birini tekmelemem gerekirse işaret koyardım. Ayrıca içinde bıçak için bir kılıf vardı. Kılıfla birlikte çapraz askılı çantayı çıkardım ve silahımı yerleştirdim.

Sonra banyoya girdim ve kendime eleştirel bir bakış attım. Saçlarım hala ıslaktı, bu yüzden sadece arkaya ördüm. Kozmetik ürünlerini atladım, çünkü eğlenmek, yemek yemek ve dans etmek için dışarı çıkacaktık.

Hazır olduğumda odadan çıktım ve süitimizin kapısının yanındaki beyaz tahtaya bir not karaladım. Çocuklara dışarı çıkacağımı, telefonumun yanımda olduğunu ve kiminle olduğumu yazdım.

Alt katta, son üç basamağı atladığımda Freddie doğruldu. "Hazır," dedim ona ve sırtıttı. Elini uzattığında ben de onunkini sıktım ve sonra yola koyulduk.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 13

EMERSYN

W Depoda çalışan fareleri atlayarak Kulüp Binası'ndan el ele çıktık. Diğer adamlardan hiçbirini görmedim ama bu etrafta olmadıkları anlamına gelmiyordu. Muhtemelen iyi bir şeydi, Çünkü Freddie'nin utangaç gülümsemesinde ve kızarmış yanaklarında bile bir huzursuzluk vardı.

Ara sokağa açılan dış kapıyı iterek açtı. Yukarıdaki tombul, kabarık beyaz bulutlar sanki sadece canlı mavi gökyüzünü süslemek için oradaymış gibi görünüyordu. Sokak neredeyse her zaman gölgede olmasına rağmen, güneş ışığının kendisi şaftlar halinde aşağıya doğru eğiliyordu.

Hava serin ve biraz nemliydi. Islak kaldırım ve su birikintileri önceki yağmurun kanıtıydı. Yine de hepsi uçup gitmişti. Freddie kaşlarını çatarak bana ve eteğime baktı. "Üşüyor musun?"

"Hayır," diye söz verdim. Burası daha mı serindi? Evet. Hava da daha tazeydi ve esinti sıcak hamur, kahve ve... "Sence huni kek arabası geri dönmüş müdür?" kokularını taşıyordu.

Geçen yıl birkaç haftalığına ortaya çıkmıştı. Her fırsatta bir tane kapmak için koşturmaktan herhalde beş kilo almışım.

Freddie neredeyse şakacı bir tavırla, "Geleceğimizde bir şeker patlaması seziyorum," diye mırıldandı.

"Aradığımız karbonhidratlar bunlar." Yüzümü buruşturdum ve dilimi ona doğru uzattım.

Gölüşü tam da istediğim şeydi. Bununla birlikte, başı dönüyordu ve sürekli önümüzü ve arkamızı kontrol ediyordu. Eli benimkinin üzerindeydi ve beni kendine yakın tutuyordu. Hiç umursadığımdan değil.

"Kahve," dedim. "Eğer varsa kek. Sonra gidip herkes için çörek alabiliriz."

"Bunların hiçbirisi protein değil," diye hatırlattı bana.

Elimi göğsüme koydum. "Mickey gibi konuşuyorsun." Bir süre düşündükten sonra sııttım. "Ve Jasper."

Homurdandı. "Birinin yolda yüksek proteinli bir diyetle beslendiğini düşünüyorum, bu yüzden karbonhidratlara fazla düşkün olmanı ve daha sonra bunun için kendini dövmeni istemiyorum."

Bu pragmatizm çok ferahlatıcıydı. "Biraz daha uzun bir yürüyüşün sakıncası yoksa, biz huni kek yiyip kahve içerken, 70. Cadde ile Carpenter'a doğru yol alabiliriz."

"Kore barbeküsü mü?" Mırıldanarak, caddeye açılan sokağın sonuna geldiğimizde yavaşladı. Güneş ışığı, farklı aralıklarla yerleştirilmiş seyrek ağaç koleksiyonu sayesinde kaldırımlara vuruyordu.

Yaya trafiğı o kadar yoğun değildi ama sabahın geç saatleriydi. Caddede daha yoğun bir trafik vardı. Yiyecek arabaları kesinlikle açtı. Sevdiğim kahve mekânı bir blok ötedeydi ve huni kek yiyecek arabası da *hemen oradaydı*.

Adamı öpebilirim.

Freddie bana bakarak, "Yürümek benim için sorun değil," dedi. "Çubukta biftek yemek ister misin?"

İçimden kahkahalar yükseldi. Biraz zıpladım ve yanağına bir öpücük kondurdum. Bu sefer utançtan kızarmak yerine gülümsemesi daha da arttı. Şaşkın bakışları karşısında göz kırptım. "Sadece teşekkür etmek istedim."

"Uh huh."

"Ve şimdi, huni kek istiyorum."

"Bu daha iyi." Alay etmesine rağmen benimle birlikte hareket etti ve ben arabaya doğru ilerlerken aramıza fazla mesafe girmesine izin vermedi. Buruşuk yüzü ve rahat gülümsemesiyle yaşlı beyefendi bizi karşıladı.

"İki tane lütfen," dedim, iki parmağımı kaldırarak. "Büyük olanlardan."

"Pudra şekeri?" Hamuru kızgın yağın içine sıkmaya başlamıştı bile. Taze ve sıcak huni kek *en iyisiydi*. Yerimde zıpladım.

"Evet, lütfen. İkimiz için de." Freddie'ye baktım ve o başını sallayınca sııttım. "İstemiyor musun?"

"Hayır, pudra şekerinde sorun yok, Boo-Boo. Sadece seninle eğleniyorum."

"Peki, o zaman, elbette. Keyfinize bakın." Cüzdanıma uzandığımda Freddie olumsuz bir ses çıkardı ve her şeyi ödemek için faturaları çoktan çıkarmıştı. Çok geçmeden pudra şekeriyle yıkanmış sıcak çıtır çıtır güzellikleri yedik.

Orada üç ısırıkta öldüm ve cennete gittim. Huni kekleri elimizde, caddede ilerlemeye devam ettik. Freddie adımlarını kısalttı, böylece onun her adımına karşılık iki adım atmak zorunda kalmıyordum.

Huni kekler kafeye kadar hayatta kaldı. Üstümde ve parmaklarımda pudra şekeri vardı. Freddie beni temizledi ve sipariş vermek için içeri girmeden önce ona yardım ettim. Kahvenin parasını ödeyebilmek için onu yendim.

"Öğle yemeği ısmarlayabilirsin," diye teklif ettim ve kıkırdaması hoşuma gitti. Kısa sürede elimizde sıcak kahvemizle tekrar sokağa çıkmış ve aşağıya doğru yürümeye başlamıştık.

Kendimi bölgeyi incelerken buldum. Güneş ışığına boğulmuş, kaldırım kafeleri açılmış, çok güzeldi. Kabul etmek gerekir ki, bu rota bizi limana yakın daha endüstriyel bölgelerden şehrin derinliklerine götürdü.

Oldukça az sayıda pencerede tadilat ve yakında açılacak tabelaları görölüyordu. 75. Cadde'nin köşesinde, bir kitapçının açılacağını gururla duyuran yeni bir tabela vardı. Ayrıca iki haftadan kısa bir süre içinde büyük açılış için bir tarih de vardı.

Yine de burada olacaktık.

Vitrinin fotoğrafını çekmek için durakladığımda Freddie, "Mutlusun," dedi. Unutmadığımdan emin olmak istedim. Ayrıca Kel'e de göstermek istedim. Vandallar hâlâ bölgeye göz kulak olmayı seviyordu ve bu da mahalleye harika bir katkı olacaktı.

"Öyleyim," dedim, telefonumu bir kenara koymadan önce görüntüyü kontrol ettim. "Evde olmak güzel. Buradaki tüm değişiklikleri görmek güzel." Sonra başımı yukarı kaldırıp ona baktım. Güneş gözlüğü getirmemiştim, bu yüzden boştaki elimi gözlerimi korumak için kullandım. "Burada seninle olmaktan keyif alıyorum ve birazdan seninle dans etmek için sabırsızlanıyorum. Yani evet, kesinlikle mutluyum."

"Kek ve kahve mi konuşuyor?" Gözlerindeki alaycı ışık kelimelerin acısını aldı. Bu konuda hiç iyi değildi.

İltifatlar.

"Belki yüzde on?" Gerçekten düşünmem gerekiyormuş gibi burnumu kıvrarak söyledim.

"Bifteğinizi bir çubuğa geçirdiğimizde, muhtemelen daha da yükselecek, ha?" İç çekişlerin en çekingen olanını yaptı. "Eh, bir erkek yapması gerekeni yapmalı."

Aptalca ve biraz da saçmaydı ama umurumda değildi. Dediğim gibi, eğleniyordum. Ortasında fıskiye'nin bulunduğu devasa meydanın etrafına kurduğu Kore barbekü arabasına ulaşmamız uzun sürmedi. Öğle yemeği kalabalığı için merdivenlerde ya da çeşmenin etrafındaki duvarda bir şeyler atıştırmak ve yemek için harika bir yerdi.

Ben boş kahve fincanlarımızı atarken Freddie'nin biftek kuyruğuna girmesiyle kısa süreliğine ayrıldık. Derimin altındaki hoş vızıltı beni ona doğru sıçrattı.

"Merhaba." Freddie'yi görmemi engelleyen bir adam yoluma çıktı. Takım elbise giymişti, özel değildi ve kravatında hardal lekesi vardı. O kadar da kötü görünmüyordu ama...

"İlgilenmiyorum," dedim etraftan dolanırken. Elinin çevremdeki hareketi kolumu tutmak üzere olduğu konusunda beni uyardı ve başparmağını tuttum, kavrayışını sıyırdım ve rahatsız edici bir şekilde büküm.

"Siktir," diye küfretti.

"Yine," dedim. "İlgilenmiyorum. Dokunma bana."

"Orospu," diye küfretti ve ben bunu o kadar da umursamadım. Başparmağını kırmak ne kadar cazip gelse de gitmesine izin verdim.

Onu arkamda bırakarak arkamdan hançer gibi bakan Freddie'ye doğru yöneldim. Sıradaki yerini terk etmiş, bana doğru geliyordu. Elini tutarken ona "Sorun değil," dedim. İstedğim son şey onun sinirlenmesi ya da rastgele bir pisliğin günümüzü mahvetmesiydi.

"Seni yakaladı," dedi Freddie, sesi alçak, karanlık ve tehlikeliydi.

"Beni tutmaya çalıştı," diye düzelttim. "Ona izin vermedim. Başparmak kilidi işe yaradı."

"Sana ne söyledi?" Freddie bakışlarını üzerimde gezdirmekle yanımdan geçip gitmek arasında gidip geliyordu. O adamın hayatını kurtarmak için belki birkaç saniyem vardı çünkü Freddie'nin öfkesi çoktan alevlenmişti.

"Hey' dedi," dedim. "Sonra ona 'ilgilenmiyorum' dedim. Başparmağını geriye doğru bükükten sonra pek bir şey söylemedi."

Kaltak kelimesi gerçekten çok fazla değildi ve onun ne düşündüğü umurumda değildi.

Freddie kaşlarını çattı ve ben de elini sıktım.

"Ben *iyiyim*," diye son heceyi vurguladım. "Hâlâ eğleniyoruz, değil mi?"

Uzun bir nefes verdi ve dikkatini tekrar bana çevirdi. "Kimsenin seni yakalamasından hoşlanmıyorum."

"O zaman onun için iyi olan şey, beni yakalamasına izin vermememdi. Bu konuda oldukça sert davrandım." Çenemi kaldırarak iltifata davetiye çıkardım ve yüz ifadesindeki öfkenin bir kısmı uçup gitti.

"Sen her zaman baş belasısın, Boo-Boo." Elimini tutuşunu değiştirdi ve sonra bizi arabaya doğru geri çevirdi. Bir kadın bize el sallayarak yerine geri götürdü. Görünüşe göre her şeyi görmüştü ve bize dostça bir gülümseme verdi.

Freddie yine de beni diğer tarafına koydu ve onu düzenli olarak meydanı kontrol ederken yakaladım. O adamı aradığından hiç şüphem yoktu ama umarım çoktan gitmiştir. Sonra sıra bize geldi ve benim için üç, Freddie için iki büyük çubukta biftek aldık. Ayrıca bize biraz tatlı ve yapışkan soya soslu patates aldı.

Hazineler elimizde, merdivenlerde gölgelik bir yer bulduk ve yemek için yerleştik. Etrafımızda hayat uğulduyordu. Dışarıda bebek arabalarıyla yürüyen anneler vardı. İş adamları ve kadınlar sanki randevuları varmış gibi binalar arasında koşuşturuyorlardı -adil olmak gerekirse, muhtemelen öyleydiler.

Kitap okuyan ya da ders çalışan öğrenciler vardı. Tıpkı bizim gibi diğerleri de, fiskeye ortadaki tek spreyle kenarlardaki çok sayıda küçük spreyle arasında geçiş yaparken güneşte ve gölgede rahat bir yer kapmışlardı.

Tek ihtiyaçları olan şey... Ben daha düşüncemi tamamlayamadan, müzisyenin bir keman çıkardığını ve çantasını ayaklarının dibine bıraktığını gördüm.

"Müzik," dedim Freddie'ye. "Mükemmel."

Ben bifeğimden bir ısıruk alırken o kıkırdadı. Neyse ki, yemeğimizi yıkamak için birkaç şişe su getirmişti. Kemancı klasik müzikle başladı ama orada kalmadı. Daha modern şarkılara geçtiğinde çok etkilendim.

Karnım doyduktan sonra başımı Freddie'nin omzuna yasladım. "Bu iyi mi?"

"Evet," dedi ve sesinde herhangi bir stres olmaması bana gerçekten iyi olduğunu vaat etti. Gitarı olan biri kemancıya katılmak için dışarı çıkmıştı ve saksafonu olan başka biri daha vardı. İster çalsınlar

ya da ilk kez bir araya geldiklerinde bize harika bir doğaçlama konser verdiler.

Neredeyse bir saat boyunca orada oyalandık, atmosferi ve müziği içimize çektik. Müzisyenler toplanmaya başladığında biz de toplandık. Çöplerimizi attıktan sonra müzisyenlerin yanına uğradık ve performansları için onlara biraz para verdik.

Bir kez daha el ele, geri dönmeye başladık. "Biliyor musun, gençken sokak sanatçısı olmanın çok havalı olacağını düşünürdüm."

"Dans etmek mi yoksa numaralar yapmak mı?"

"Muhtemelen numaralar yapıyorumdur. Dans edebilirim ama burada bunu pek görmedim. Müzisyenler evet, şarkıcılar ve ressamlar... bazen de bir ressam. Belki de piyasayı ele geçirmiş olabilirim. İstedğin şeyi istediğin zaman yapmanın özgürleştirici bir yanı var."

"Evet, bu özgürlük aynı zamanda kısıtlı bir bütçe ve çok fazla yiyecek olmamasını da beraberinde getiriyor."

"Pratikliğinle fantezimin üzerine yağmur yağdırma."

Homurdandı. "Ben o kadar pratik değilim. Unutma, bakkaldan kapıcılığa, restoranda bulaşıkçılığa kadar pek çok farklı işte çalıştım. İşlerin hepsi berbattı ama para kazandırıyordu. Adamlar her zaman yeteri kadar olduğundan emin oluyorlardı ama benim de üzerime düşeni yapmam gerekiyordu."

"Hiç özel bir şey yapmak istedin mi?"

"Milo'nun avukat olmak istemesi ya da Jasper'ın sadece kendisi için çalışmak istemesi gibi mi?"

Omuz silktim. "Onun gibi bir şey. Kel dükkânını çok seviyor ve Vaughn da eskiden dövme yapmayı çok severdi."

Freddie beni yatıştırarak, "Yine olacak," dedi. "Sadece zaman alacak."

Olurdu. Travma hepimizi farklı şekillerde mahvetti. "Evet." İçimi çektim. "Ama evet, onlar gibi. Hiç olmak istediğin bir şey oldu mu?"

Freddie hemen cevap vermedi, sessizlik içinde birkaç blok geçtikten sonra sonunda, "Bilmiyorum. Gelecek hafta, gelecek ay ya da gelecek yıl bir yana, yarını bile hiç düşünmedim."

Bu göğsümü acıttı.

"Kendimi bu konuda düşünmeye bıraktığımda pek bir geleceğim olacağını sanmıyordum. Kafayı bulmak bu konuda yardımcı oldu, kafayı bulduğumda her şey bir anda uçup gidiyordu." Bana küçük bir gülümseme verdi. "Temiz olmak çok daha zor, ama her şey her seferinde bir gün."

Bir blok daha sessiz geçti, sonra elimi sıktı.

"Üzgünüm, pek iyi bir av değilim, Boo-Boo."

Boştaki elimle koluna vurdum. "Kapa çeneni. Sen harikası."

Gözlerini kırıştırdı. "Gelecek planlamasını falan kastetmiştim."

"Freddie, yarın burada olmayı planlıyor musun?"

"Evet."

"Gelecek hafta mı?"

Uzun bir nefes verdi. "Evet."

"Gelecek ay mı?"

"Anladım..."

"Ah," diye bir parmak salladım ona. "Bana sadece evet de, gelecek ay ve gelecek yıl burada olmayı planlıyorsun. Duymam gereken tek şey bu. *Her şeyi* halledebiliriz ama burada olmana ihtiyacım var. Vazgeçmeyeceğini bilmem gerek. İşler zorlaşsa ya da yardıma ihtiyacın olsa bile burada ve benimle olmak istediğini bilmeliyim."

Durakladı ve dönüp bana baktı. "Evet, Boo-Boo, olmak istediğim yer burası ve tam burada seninle olmak istiyorum. Bugün. Yarın da. Gelecek hafta. Gelecek ay. Gelecek yıl. Söz veriyorum."

Bu kalbimdeki yükün bir kısmını kaldırdı. "Bu planı sevdim."

"Sanırım bu bir plan," dedi gülerek.

"Evet." Kalçamla ona vurdum. "Şimdi geri dönelim ve ilk dans dersini yapalım. En sevdiğin şarkıyı çalacağız ve birlikte dans edeceğiz."

"Umarım berbat değilimdir," diye mırıldandı.

"Berbat etmeyeceksin," dedim ona. "Benimle dans ediyorsun. Seni yakaladım."

BÖLÜM 14

EMERSYN

Once Clubhouse'a döndük ve doğruca stüdyoya gittik. Kel'e bundan bahsetmemin nedenleri arasında, diğerlerinin dışlanmış hissetmeden bize zaman ayırmasına ihtiyacım olması ve Freddie'nin ilgiyi hak ediyordu. Onu asla hor görmezlerdi ama o da özel zamana ihtiyacı olduğunu söylemeye daha az meyilli olurdu ya da bizi "rahatsız etmemek" için kaçmak isterdi.

Bu cümle beni daha çok *rahatsız etti*. Freddie kimseyi rahatsız etmezdi. Kendini en sona koyardı ve çok uzun zamandır da öyle yapmıştı. Bunu diğerleri de görüyordu, ben de görüyordum ama *bir şey* istediğinde cevabının evet olmasının nedeni de buydu. Stüdyonun içine girdiğimizde, kapının yanında ayakkabılarımı çıkardım ve kapıyı kilitledim. Beni odanın ortasına kadar takip etmeden önce o da kendi ayakkabılarını çıkardı. Önce çoraplarına, sonra da bana baktı ama ben şimdilik çoraplarını çıkarmamasını işaret ettim.

Genelde kimsenin beni izlemeye ya da prova yapmaya gelmesini umursamazdım. Ama bugün benimle ilgili değildi. Elimde kahve fincanı, bir yudum daha içtim ve omzumun üzerinden ona bir bakış attım.

Daha en sevdiğim dükkâna dönmeden ilk fincanı bitirdiğim için, Freddie bize yeni fincanlar getirmek için içeri kayarak beni şımarttı. Yer değiştirdi

bir elini ensesine götürdü. Sinir enerjisi etrafındaki havada titreşiyordu.

Şu anda zorlamadan müzik sistemine yöneldim ve çocukların benim için topladıkları CD'lerin yanı sıra son birkaç aydır eklediklerime göz attım. En üstte turdan birkaç çalma listesi vardı. Onları bir kenara bıraktım. Tamamen başka bir şey istiyordum.

"En sevdiğim şarkıya karar veremedim," diye itiraf etti Freddie ve aynada beni izlediğini görmek için başımı kaldırdım.

Sırıttım. "Zamanımız var." Bakışlarını tutarak CD'lerden birini kaldırdım. "Başlamamız için bir çift seçmem konusunda bana güvenir misin?"

"Sana her konuda güveniyorum," dedi kolayca. Neredeyse fazla kolay. Omuzları çökerken gözlerinin berrak maviliğinde bir bulut dolaştı. "Sana daha fazla güvenmeliyim."

"Bunu yapmayın." Bu bir emirden çok bir yalvarış gibiydi. "Ama, Boo-Boo..."

"Aması yok. Kendinle ilgili hiçbir şeyi küçümseme. Kendini korumalısın ve bu benim de ilk tercihim olduğu için seni korumanı istiyorum. Bana olabildiğince güveniyorsun ve bana daha fazla güvenmek için çalışıyorsun." CD kutusunu elimde döndürerek ruhumdaki yara dokusunu gerdim. "Bu yolculuğun her adımında yanımda oldun, hatta yanımda olmanın sana itiraf etmek istediğinden daha pahalıya mal olduğu zamanlarda bile."

Pinetree ikimize de mal oldu.

"Seni zorlayan seçimlerim için beni suçlayabilirdin. Beni orada bırakabilirdin." İfadesi otomatik bir itirazla doldu ve itirazlarını engellemek için elimi kaldırdım. "Yapamayacağını biliyorum. Benim seni benzer bir yerde bırakabileceğimden daha fazla değil. Sen gelmeden önce..."

Eski yaralar iyileşirken genellikle hassas olurlardı. Ancak zaman ve sabır, dokunun sertleşmesine yardımcı olabilirdi. Kafamdaki sert izler de kollarımdakilere çok benziyordu, sadece başkaları tarafından görülemiyordu. Sanat ön kollarımı süsleyebilirdi ama onları silemezdi. Hiçbir şey onları silemezdi.

Garip bir şekilde, artık onları çıkarma ya da silme ihtiyacı hissetmiyordum. İzlere dokunabiliyor ve onlardan nefret etmiyordum. Evet, geçmişimdeki karanlık bir anın izleriydiler ama aynı zamanda o andan sağ çıkmanın da izleriydiler. Amcam için birden fazla açıdan gerçek bir sonun başlangıcını müjdeliyorlardı. Beni bir daha incitemeyeceği bir son. Hayatım üzerindeki etkisinin ve kontrolünün sonu. Ve nihayet, onun sonu.

"Amcam her zaman insanları bana yardım edemedi öldürüyor gibiydi. Doktorlar, öğretmenler, hatta diğer dansçılar... Yardım edebilecek olanlar öldü ya da ortadan kayboldu. Sen Pinetree'ye gelmeden önce, benim için tekrar tekrar gelen tek kişi Lainey'di." En iyi arkadaşım. Benim için büyük riskler aldı.

"O zaman da senin için gelmişti," diye hatırlattı Freddie. "Mesajlarımıza cevap verdi. Nerede olduğun konusunda bizi uyarmaya geldi."

"Öyle yaptığını biliyorum. Asla istemediğim halde kendini riske attı."

Freddie gözlerinde zerre kadar şüphe olmadan, "Sen de aynısını yapardın," dedi.

Dudaklarımın kenarlarına bir gülümseme dokundu. "Yapardım. Ben de sizin için yapardım. Bunu biliyorsunuz, değil mi?"

"Biliyorum, Boo-Boo," dedi, bana doğru birkaç adım atarken sesi gergin ama sertti. "Senin kadar değerli olduğumu sanmıyorum ama başım belada olsa gelip beni alacağını biliyorum." Gülümsemesi biraz hüzne dönüştü. "O gece Jasper ve çocuklarla gelmiştin."

Arzuladığı gece. Kendini kurtarmak için öldürdüğü gece.

"O kadar da kötü değiliz, biliyorsun." Diski oynatıcıya yerleştirdim ve açtım.

"Siz en iyisisiniz," diye karşılık verdi elini gür sarı saçlarında gezdirmeden önce. "Zayıf olduğumu ve yanlış kararlar verdiğim zamanlar olduğunu biliyorum ama Jasper her zaman beni bulmaya geldi... Diğerleri. Şimdi de sen... Bodhi... Çok fazla insan var. Tüm bunlara değer miyim bilmiyorum, Boo-Boo."

Müziği açtım ve yavaşça ona doğru yürüdüm. "Biliyorum. 'O kadar da kötü değiliz' dediğimde Freddie. Sen ve beni kastetmiştim."

Gözlerindeki şaşkınlık beni asla etkilemezdi. Kendine inanmadığını biliyordum. Benim inandığım gibi değil.

"Ben..."

Shawn Mendes'in In My Blood şarkısının ilk notaları çalmaya başladığında ona elimi uzatarak "Sorun değil," dedim. "Sen oraya ulaşana kadar sana inanabilirim. Tıpkı senin benim için yaptığın gibi."

İç çekişinde büyük bir özlem vardı, ancak tüm bunların altında sakatlayıcı bir şüphe unsuru vardı. Şu anda *burada* olmak için pek çok savaş vermişti. Demek onunla burada buluşacaktım. Tüm bu süre boyunca elimi ona doğru uzattım çünkü son adımlar onundu.

Belirgin tereddüt bizi donmuş bir tablo gibi orada bırakarak uzadı. İhtiyacı olsa sonsuza kadar burada beklerdim, içimizdeki tüm o yara dokusunu nasıl gererse gersin. Sonunda avucunu benimkine dayadığında, ağlamak istemekle neşelenmek arasında kaldım. Temas elektrik gibiydi ve etrafındaki havayı dalgalandıran gerilimi neredeyse hissedebiliyordum.

"Göster bana?" Parmaklarını parmaklarımın etrafında birleştirirken bu basit istek beni canlandırdı.

"Evet." Cevap bu kadar basitti. Elinin altındaki kavrayışımı değiştirdim ve diğer eline uzandım. Bu sefer tereddütü çok daha kısaydı. Boştaki elini belime koymama izin verdiğinde In Your Blood'ın yarısına gelmiştik.

"Vals yapmak kolaydır," dedim ve yüzündeki şaşkınlık ifadesi beni neredeyse güldürecekti. "Bu bir kutu hareketi, dört adım ve sen öndesin, yani ben de senin adımlarını takip ediyorum."

"Ama adımlarımın ne olması gerektiğini bilmiyorum?" Kaşlarını çatı ve ayaklarımıza baktı.

"Yaptığın her şeyi takip edebilirim, o yüzden sana göstereceğim, sen de bana hareket hareket karşılık vereceksin." Mendes şarkısı başka bir şarkıya geçti ama ikimiz de dinlemiyorduk. CD'de şarkıların performans için tasarlanmış birçok enstrümantal versiyonu vardı. Bunların en sevdiğim yanı daha sessiz olmaları ve dikkati dağıtacak sözlerden yoksun olmalarıydı.

"Tamam," dedi Freddie elimi aniden bırakıp elini belimden çekerek. Heyecandan kurtulmaya ihtiyacı varmış gibi ikisini de salladı. Bu kez bana uzandığında öne doğru süzüldüm ve hızlı gülümsemesi başlı başına bir ödül oldu. "Kutu adımı mı?"

"Kutu adımı."

Dört sayılık adım düzenini sözel olarak ifade etmedim, sadece hareket ettim. Freddie dikkatini ayaklarım ve yüzüm arasında paylaştırdı. Birkaç deneme yaptı ama benimle birlikte hareket ediyordu. Ayakları benimkilerle eşleşiyordu.

Odanın içinde tur atmaya devam ederken kolunu oynattım. Kutu adımı kolay bir adımdı ve onu acele ettirmeyecektim. "Çerçeveyi sıkılaştır. Sert olmana gerek yok ama hareketi kontrol etmek istiyorsun."

"Dirty Dancing," diye yorum yaptı ve kaşlarını çatı. "Bunların hiçbiri kirli değil."

Freddie adımının ortasında durdu, ağzı açık bir şekilde bana baktı. "Ne?"

"Dirty Dancing," diye tekrarladı. "Hani şu film var ya?"

Kaşlarını kaldırdım. "İzlediğimi sanmıyorum. Yani, birkaç yıl önce çıktığını biliyorum..."

"Hayır," dedi Freddie inleyerek. "Büyük olan. Bak..." Bıraktı ve sanki benimle dans ediyormuş gibi kollarını havaya kaldırdı ve elini önündeki havayı döndürmek için kullanmadan önce geriye doğru hoş bir kutu adımı yaptı. "Burası benim dans alanım. Bu da senin dans alanın. Ben kendi alanımda kalırım, sen de kendi alanında."

"Evet. Yani, ben olsam bu şekilde ifade etmezdim ama basit bir valsın işleyişi aşağı yukarı böyle."

Gülümsemesi harikaydı ve hiç ikna etmeden geri döndü. Bu sefer, öğrenene kadar adımları takip ettik. Sonra onu sol ve sağ ayağını değiştirerek hareket ettirdim. "Bunların çoğu işin basit mekaniği. Vals yapmanın bir formalitesi var - flört etmek gibi bir şey, sadece hareket halinde."

"Flört etmeyi severim."

Sesindeki rahatlık içimdeki gerginliği gevşetmişti. Göbeğimdeki düğüm gevşedi ve sonra odanın içinde büyük hareketlerle dans etmeye başladık. Neredeyse keşke etek getirseydim de sallansaydı diyecektim. Kolunu uzatırken dönüp belimi serbest bıraktığında, hareketi takip ettim ve beni geri çekmeden önce küçük bir dönüş yaptım.

Dört şarkı daha söyledikten sonra su içmek için kısa bir mola verdik. Freddie suyun kapağını açtı ve başını salladı. "Çocuklara vals yapmayı öğrendiğimi söylemeyin."

"Sırların benimle güvende. Ama vals sadece bir başlangıç." Sonra, tüm kontrolün onda olmasını istediğim için, "Nasılsın? Devam etmek ister misin yoksa burada bitirelim mi?"

Gözlerini kırptırdı. "Ben iyiyim. Yorgun musun? Yani, senin molandayız." "İyiden de öteyim." İçimde bir sevinç kabarcığı oluştu.

"İstemiyorum çok fazla zorlama."

Başını eğdiğinde ağzını daha geniş bir sırtış kapladı ve bir anlığına yanakları kıpkırmızı oldu. "İkınmanı istiyorum."

"Emin misin?" Başını kaldırmasını ve bakışlarının benimkilere kilitlenmesini bekledim.

"Eminim."

Müzik setine çekildim ve CD'leri değiştirdim. Daha yavaş şarkıları daha hızlı olanlarla karıştıran bir tane vardı. Hala tam sözleri yok. Henüz değil. Caz hissi

ve enstrümanlar yeterli olurdu.

Ona doğru yürüdüğümde hazırды ve dokunuşu hafif ama mükemmeldi. Her adım bizi daha da yakınlaştırıyor gibiydi. Elimi omzuna attığımda hiç gerilmedi. Bir gezinti yolundan geçtik ve sonra aşamalı bir değişim yaptık. Sonunda, sanki bir hayır balosuna gidiyormuşuz gibi ipleri değiştiriyorduk.

Bir sonraki molamızdan sonra, değiştirdim. Valsde ustalaşmıştı. Kendini adamasına ve odaklanmasına bayılmıştı. Dokunmamızı ve hareket etmemizi sağlıyordu ama şimdi biraz daha farklı bir şey yapmak istiyordum. Ama önce... "İtmek hâlâ iyi mi?"

Başını sallamadan önce su şişesinin kalanını boşalttı. "İtmek hâlâ iyi."

Burası sıcaktı ve sürekli hareket etmek terden dolayı etrafımızda ince bir nem tabakası oluşturunuyordu. O bana doğru geldiğinde, yüzümü ondan yana çevirdim. Aynadaki bakışlarıyla karşılaşınca, ona işaret parmağımı kıvırdım.

Yine tereddüt etti ama yüz ifadesini ele geçiren sırıtiş bana güç verdi. "Kıçına sürünmemi mi istiyorsun, Boo-Boo? Çünkü gerçekten güzel bir kıçın var."

"İstersen eziyet edebilirsin ama şu anda beni gölgeleyeceksin ve müzik eşliğinde dans edeceğiz."

Uzaktan kumandayı aldım ve müziğı açtım. Latin ritmiydi. Hoşuma gidiyordu çünkü insanı hareket ettiriyordu ve bolca kalça sallanıyordu. Başımı arkaya eğerek Freddie'nin bakışlarıyla tekrar karşılaştım.

"Ellerini kalçalarımaya koy ve beni takip et" dedim.

"Peki efendim."

BÖLÜM 15

EMERSYN

Ö İlk dans dersimiz benzersiz bir başarıydı. Birkaç saat boyunca aralıklarla dans ettik. İkimiz de terden sıırıslıklam olana dek birlikte hareket ettik. Neredeyse tamamı boyunca Freddie ellerini Beni. Kalçalarımı kavradı, benimle birlikte hareket etti, göğsü sırtıma "yakındı" ama değmiyordu.

Neredeyse göğüs göğüse gelecek şekilde yer değıştirdiğimde geri çekilmedi. Aksine, dansa daha fazla eğilmiş görünüyordu. Formsuz, disiplinsiz ve beklentisiz bir şekilde sadece dans edene kadar pek çok şarkıdan geçtik. Dans ettik ve eğlendik.

Sonra, Freddie'nin bir molaya ihtiyacı vardı. Aşırı uyarılma diye bir şey vardı. Daha önce de başıma gelmişti. Çok fazla dokunuş yapmıştık. Çoğunu onun kontrol etmesine izin versem de, yine de kontrolü ele aldığım ve ellerini üzerimde gezdirdiğim ya da benimkileri onunkilerin üzerine koyduğum anlar oluyordu. En güzeli de beni merdivenlerden yukarı kadar takip etmesi ve duş almak için odasına girmeden önce dudaklarıma bir öpücük kondurmasıydı.

Bu... bu *epikti*.

O heyecanla, duş almak ve üstümü değıştirmek için kendi odama geçtim. Jasper hâlâ dönmemişti ama Mickey'den bir mesaj vardı. O

öğleden sonra döneceğini söyledi ve Tayland restoranından en sevdiklerimizi almak için gönüllü oldu. Adamların siparişlerinin ekranda işaretlenmesi sadece güldürdü.

Çok *normaldi*. Bizim normalimiz ve ben her anını sevdim. Bu anları içime çekmek istedim. Şakalar. Alaycı yorumlar. Tüm yemek siparişleri. Jasper kendi Tayland siparişini bile göndermiş, bu da beni aynısını yapmaya teşvik etmişti. Eğer randevumuzu tekrar ertelemek zorunda kalırsak, bunu telafi edecektik. Hep öyle yaptık.

Yine de, duşa girmeden önce isteklerimi eklediğimde beni gülümsetti. Temizlenip saçlarımı kuruttuktan sonra rahat kıyafetlerimi giydim. Dans kaprisi ve büyük boy bir tişört idealdi.

Çoraplar alt kattaki pürüzlü zemin için benim imtiyazımdı. Dışarı çıkmak gibi bir planım yoktu. Oturma odasından geçip kapıdan çıktığımda salon boştu.

Üst katta başka değişiklikler de oluyordu. Milo'nun eski odasını dönüştürdük ve daha fazla alan ekledik, böylece Lainey ve diğer çocuklarla birlikte geldiğinde kendilerine ait bir alanları olacaktı. Theo'nun da kendine ait bir alana ihtiyacı vardı ama çocuklar Theo kalmaya gelmeden önce bunu tamamlamışlardı. Son oda kilitli ve şifreli bir depo ve cephanelikti.

Her değişiklik burayı bir eve dönüştürdü. Liam'ın hâlâ dairesi vardı. Birkaç mülkü vardı. Benim de vardı ama onları o kadar da önemsemyordum. Mickey'nin bir dizi güvenli evi ve istismara uğramış kadın ve çocukları güvenli bir yere taşıırken kullanabileceği cıvata delikleri vardı.

Ama kulüp binası gerçek evimiz olmuştu. Merdivenlerden inip mutfığa doğru ilerlerken bu sıcak düşünceleri aklımdan geçiriyordum. Yiyecek bir şeylere ihtiyacım vardı ve akşam yemeğine daha birkaç saat vardı. Eğer donmuş pizzalarımız varsa, onlardan birini fırına koyabilirdim. Çocuklar benimle dalga geçerdi ama dondurulmuş pizzalara olan düşkünlüğümü keşfettiğinden beri her zaman stokta bulunurlardı.

Yaşam alanını geçerken Theo ayağa kalktı ve ben yavaşladım. Elinde bir oyun kumandası vardı ve bir çift kulaklık takmıştı. "Hey, o burada, bu yüzden biraz ara vereceğim." Bir an durakladı, sonra homurdandı. "Birazdan dönerim, bensiz başlamayın." Sonra kulaklığı çıkardı.

"Levi?" Bu bir tahmindir ama o ve Bodhi'nin küçük kardeşi biz onları bulmadan çok önce bir bağ kurmuşlardı. Oyun sistemi, Bodhi'nin çocuklar için kurduğu hesaplara ilişkin talimatlarla birlikte gelmişti. Çok eğlenmişlerdi.

Benim de kendimize ait bir oyun sistemimiz vardı ama çocuklar Theo için bunu kurmakta hiç vakit kaybetmemişlerdi ve o da olabildiğince sık bu sistemin önündeydi.

"Evet," dedi, ağzı gerildi ve çenesi kalktı. Onu azarlamamı ya da başka bir şey yapmamı bekliyordu.

"Harika," dedim ve mutfağı işaret ettim. "Ben gidip öğle yemeği alacağım. Aç mısın?"

Onu terbiye etmeyecektim. Benden istediğı bu değildi. Dürüst olmak gerekirse, henüz neye ihtiyacı olduğundan ya da bu konuda ne yaptığımdan emin değildim. O benim kardeşimdi. Küçük olan. Benim gibi, o da babamız da dahil olmak üzere başka hiç kimsenin varlığından haberdar edilmemişti. Tanımaması çok daha iyi olan ve hiç tanışmamış olmayı dilediğim bir adam.

"Yemek yiyebilirim," dedi Theo beni takip ederken. Milo gibi Theo da uzun boyluydu. Böyle giderse Vaughn kadar uzun olacakmış gibi bir his vardı içimde. Zaten Freddie'den bir buçuk santim daha uzundu. Bazen onun sadece on dört yaşında olduğunu hatırlamak zor oluyordu. O da ancak on dört yaşındaydı.

Mutfağı girdiğimde dondurucuyu karıştırdım ve en sevdiklerimden oluşan güzel bir zula buldum. "Pepperoni olur mu? Yoksa Hamburger mi istersin? Ya da sosis?" Kutuların her birini teker teker elime aldım. "Ayrıca her şeyden biraz var, ki bu benim favorim."

"Pepperoni," dedi Theo bir süre sonra. "Ayrıca, pizza siparişi veremiyor musunuz?"

"Evet. Ama aynı şey değil." İki kutuyu ocağın yanına götürdüm ve önceden ısıtmak için ocağı çalıştırdım.

"Evet," dedi Theo yavaşça. "Anlayabiliyorum. Bunlar düz ve bir tür disk gibi ve diğer şeyler gibi sıcak, buharlı ve kabarık değiller." Her kelimenin altında yatan alaycılığı fark etmemek imkânsızdı.

"Bir tanesini yemek zorunda değilsin," dedim benimkini plastikten çıkarıp kurabiye tepsisine koyarken.

"İstemediğimi söylemedim, ama bu... sadece bir tane sipariş etmek varken bunu yemek garip."

"Onları sevdim." Onunkini de plastikten çıkardım ve kurdum. Şimdi tek yapmam gereken fırının ön ısıtmanın bittiğine dair bip sesi çıkarmasını beklemektir. Bu benim en sevdiğim kısımlardan biriydi. Kellan bana yemek yapmayı öğretiyordu ama bu konuda ustalaşmışım ve onları kendim hazırlayabilmek hoşuma gidiyordu.

Ona baktığımda yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. Sanki aniden dikkatimi çektiğinin farkına varmış gibi kollarını kavuşturdu. "Özür dilerim."

"Ne için?" Tekrar Theo'ya odaklanmadan önce fırının sıcaklığına baktım. "İçin-" Tereddüt etti. "Bilmiyorum. Sanırım sesim kaba geldi. O yüzden özür dilerim." "Tamam," dedim.

"Tamam mı?" Theo tekrarladı.

"Evet," dedim ona. "Tamam. Kaba olduğunu düşündün, özür diledin ve benim için sorun yok. Hepsi iyi."

Fırından bip sesi geldi ve ben mutlu bir şekilde dönerek pizzaları ısıtmak için içeri kaydardım ve sonra zamanlayıcıyı ayarladım. Bu benim için aptalca bir başarıydı ama bunu yapabiliyor olmak hoşuma gitmişti. Theo beni anlayamamış gibi kaşlarını çatarak izledi. Masaya doğru yürümek yerine zıplayarak tezgâhın üzerine oturdum. Beni incelemesi biraz rahatsız edici olabilirdi ama daha önceki şaşkınlığı gibi bu da beni rahatsız etmedi.

Ama biraz uzun süren bir sessizlikten sonra başımı eğdim. "Bir sorun mu var?" Çünkü Levi dışarıda maçını bekliyordu ve o burada öylece duruyordu.

"Hayır," dedi çabucak. Neredeyse çok hızlı. Sonra kaşlarını çatı. "Seninle konuşmak neden bu kadar zor?"

"Konuşması zor biri olduğumu bilmiyordum." Omuz silktim. "Hâlâ beni tanımaya çalışıyorsun, bu yüzden olabilir."

"Ama sen benim kız kardeşimsin." Sanki heceleri inceliyor, ne anlama geldiklerini anlamaya çalışıyormuş gibi bir çift hece oluşturdu.

"Milo bizim kardeşimiz," diye belirttim ve ağzının etrafındaki çizgiler gerildi. "Şu anda ondan hoşlanmıyorsan sorun değil, bir yetişkin olarak onunla ilk karşılaştığımda ben de ondan pek hoşlanmamıştım."

Hızlı öfke eriyip gitti. "Bekle... onunla ilk tanıştığın zaman mı? Birlikte büyümediniz mi?"

"Hayır. Annemiz öldü ve bizi koruyucu aileye verdiler. Sonra ben bebek olduğum için evlat edinildim ve o bensiz koruyucu ailede kaldı. Birkaç yıl öncesine kadar onun varlığından bile haberim yoktu." Omuz silktim. "Bu koca canavarın bana ne yapacağını, kiminle arkadaş olup kiminle olamayacağını söylemeye çalışması ve bu kadar otoriter olması beni çok kızdırdı."

Sevgi içimde dönüp duruyordu.

"Tam bir pislikti ama... beni severdi. Alışmak biraz zaman aldı ve çok uzun zamandır tek çocuktum. Aile... aile benim için zordu. Milo'yla işleri yoluna koymamız biraz zaman aldı. Ama o en iyisiydi ve ben

Ona bayılıyorum. Değer verdiği insanlar için yapmayacağı şey yoktur. Hoşunuza gitsin ya da gitmesin, artık siz de o kategoridesiniz."

Sert bir iç çekti, sonra masaya yaslandı. "Bilmiyorum."

"Henüz bilmek zorunda değilsin. Burada olmaktan çok memnunsun. Sen ailedensin. Benim küçük kardeşim." Bu tanımlama karşısında yüzünü buruşturması beni güldürdü. Daha çok hoşuma gitti. "Vandallar zaten seni kendilerinden biri olarak görüyor."

"Sence katılmama izin verirler mi?" "Katılmak mı?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Gerçek bir Vandal olun, iş yapın falan. Yaptığınız her şeyin yasal olmadığını biliyorum. Ya da belki de öyle ama sanki değilmiş gibi geliyor. Sanırım bu işte iyi olabilirim."

Dudaklarımı büzerek onu inceledim. "Çalışmak için biraz gençsin. Okulu bitirmen gerekiyor. Tadını çıkarmak için zaman ayır. Levi ile oyun oyna. Andrea'ya mesaj at. Omzunun üzerinden bakmak zorunda kalmadan büyü."

İrkilmesini tam olarak bastıramadı. Ben de bu konuda bir şeyler biliyordum. "Neden herkes okula bu kadar yatırım yapıyor?"

"Çünkü eğitim önemlidir. Ben hiç bitiremedim. Diplomamı aldım ama bunun nedeni sürekli yollarda olmam, sürekli gösteri yapmamdı. Ben bir akrobat ve dansçıyım. Dans etmeyi seviyorum. Uçmayı seviyorum. Okula gidebilirim ve belki bir gün giderim. Okuyabileceğim pek çok şey var."

Ellerini yüzünde ovuşturarak sessizleşti. Üzerindeki tedirginliğin titreşen dalgalar halinde yayıldığını hissedebiliyordum. "Başka insanlarla birlikte yaşamak zorunda kalacağım bir özel okula gitmek istemiyorum." Bu sözler o kadar sert çıkmıştı ki, her hece sanki iradesi dışında sürüklenmişti.

Tek başına bu bile beni kararlı kıldı. "Zorunda değilsin." Gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Özel okula ya da yatılı okula gitmek zorunda değilsin. Burada devlet okuluna gidebilirsin ya da evde eğitim konusuna bakabiliriz, gerçi onlarla uğraşmak zorunda kaldığım zamanlarda özel öğretmenlerimden nefret ederdim. İş için istediğimiz kişiyle görüşmeye kesinlikle gücümüz yeter."

Yüzündeki ve gözlerindeki rahatlama pek de yapmacık değildi. Öte yandan, bakışlarına sinen şüphe de öyle. "Neden?"

"Çünkü sana nerede tutulduğunu hatırlatan bir yere gitmek istemediğini söylemiştin." Ürkmesini görmezden gelebilir ya da beklemesini bekleyebilirdim. İkincisini seçtim ve sonunda tekrar bakışlarımla buluştuğunda başımı salladım. "Bana neye ihtiyacın olduğunu ve ne istediğini söyledin. Bu r a s ı hapishane değil, Theo. Biz sadece

ama seni asla acı çekmene neden olacak bir şey yapmaya zorlamayacağım."

Bakışlarını kaçırdı, rahatsızlığı üzerine yayılıyordu.

"Yine de eğitim almış olmanız gerekiyor. Sözleşmeleri nasıl idare edeceğini, insanlarla nasıl başa çıkacağını, iş yapmayı ve sadece günü nasıl geçireceğini bilmelisin. İstersen hayatının sonuna kadar burada bizimle kalabilirsin ama ne yapmak istediğini *bulamazsan* çok sıkılırsın. Bir de Levi ve Andrea var."

Bu onun dikkatini tekrar bana çekti. "Peki ya onlar?"

"Okula gidecekler. Belki yatılı bir okula, belki de değil. Yatılı okullar benim ve Lainey'nin ailesi gibi aileler için oldukça normal. Onları özleyeceksiniz ama geride kaldığınızı da hissetmek istemezsiniz."

Bakışları beni sıkıyordu ve kızgın mı, üzgün mü, korkmuş mu ya da belki de üçü birden mi olduğunu gerçekten anlayamıyordum. Çok mu ileri gitmişim? Mümkün olduğunca dürüst olmak istedim. Milo ve benim için işe yaramıştı. Konular rahatsız edici olsa bile. Ben kendimi tutmadım, o da tutmadı.

Lainey ile nasıl seks yapacağından bahsettiğinde bile. Ugh. Onlar adına mutluydum ama ayrıntılara ihtiyacım *yoktu*. Fırının zamanlayıcısı çaldı ve ben sıçradım. Neyse ki ani sese tepki veren tek kişi ben değildim. Aynı anda pizzanın kokusu da burnuma geldi ve midem guruldadı.

Pizzaları hazırladıktan sonra pizza kesicinin peşine düştüm. Kendi pizzamı pişirmenin en sevdiğim ikinci kısmı.

"Ben de onların o okullara gitmesini istemiyorum," diye itiraf etti uzun süren sessizlikten sonra. "Başlarına bir şey gelmesini istemiyorum."

"Bana güvenin, o okullar incelenecek ve Lainey'i tanıyorsam, kampüste onlar için güvenlik olacak. Tedbirli ama mevcut. En azından Andrea'nın bir daha asla kaybolmayacağından emin olana kadar."

Theo kaşlarını çatı. "Benimle birlikte güvenliği de mi göndereceksiniz?"

"Belki." Önce onun pizzasını, sonra benimkini kestim. "Duruma göre değişir. Biz kendimizinkileri koruruz, Theo. Sen bizimsin."

Patlarcasına iç çekişi kalbimin onun için acımasına neden oldu. Onu bulmadan önce hayatının nasıl olduğuna dair bazı fikirlerim vardı. Bu da kalbimin onun için acımasına neden oldu. Aynı zamanda aramızdaki uçurumların üzerine köprüler kurmaya çalışıyorduk. Birbirimiz için kim olmamız gerektiğinin ana kayasındaki çatlaklar.

Milo ya da benimle birlikte olsaydı, onu korumak için elimizden gelen her şeyi yapardık. O zaman orada değildik. Şimdi oradaydık.

"Gidip Levi'ye seninle öğle yemeği yiyeceğimi söyleyeceğim." Tereddüt etti. "Sorun olur mu?"

"Sorun değil ama isterseniz pizzayı alıp sizi izleyebilirim. Oyun hakkında pek bir şey bilmem ama oyunculara tezahürat yapmakta çok iyiyimdir."

Theo güldü. İlk başta paslı bir sesteki ama sonunda biraz daha sıcak bir ses çıktı. "Sadece öğle yemeği yemek umurumda değil ama bugün yeni seviyeler çıktı ve yepyeni bir alan açıldı..." Animasyon onun içine akıyordu. Fırtınalı bir günde güneşin doğuşunu izlemek gibiydi. "Oldukça kötü, öğrenmek istersen sana nasıl oynanacağını gösterebilirim."

"Belki bir dahaki sefere." Pizzalarımızı tabaklara doldurdum. "Biraz soda alın ve şu maçı izlemeye gidelim."

Bana bakarken animasyon devam etti. Sanki ciddi olup olmadığıma karar vermeye çalışıyor gibiydi ve sonunda sırtıttı. Onda ilk kez gerçek bir gülümseme gördüğüme yemin edebilirim. Babamıza benzese de Theo'ya baktığımda gördüğüm Kral değildi. Ben de asla görmeyecektim.

"Teşekkürler, Em-" Bir tereddüt daha. "Sana Ivy de diyebilir miyim? Milo'nun sana öyle seslendiğini biliyorum."

"Bana ne istersen diyebilirsin," dedim.

"Em'i severim," diye teklif etti. "Ama Ivy daha kişisel hissettiriyor."

Aynı fikirde değildim. "Bir düşün, şu anda hiçbir şeye karar vermek zorunda değiliz." Dışarı çıkmadan önce mutfakın dışında bir hareketlilik sezmiştim. Tahmin yürütecek olursam, Freddie bizi kontrol ediyor ama konuşmamız için bizi yalnız bırakıyordu. Bir sorun sezmediği sürece araya girmezdi. Şimdi hayalet gibi dışarı çıkmış, kendi bildiği gibi bizimle ilgileniyordu.

On dakika sonra, Theo ve Levi zombi ordularını yok ederken ben oturma odasındaki kanepeye uzanmış pizzamı yiyordum. Kanlıydı, vahşiydi ve biraz grafikten daha fazlasıydı.

Erkeklerin birbirleriyle saçma sapan konuşmaları da komikti. Sanırım en çok o kısmı sevdim.

BÖLÜM 16

LIAM

T Planı çılgınlığın bu tarafındaydı, ama aynı zamanda çok seksiydi. İlk teklif ettiği andan itibaren, bunu nasıl başaracağını çok merak ediyordum. Yapıp yapamayacağını değil, *nasıl* yapacağını. Kellan ayağa kalktı

Benden üç adım ötede, kollarını kavuşturmuş ve yüzünde endişeli bir maske vardı.

"Pratik yapıyordu," diye hatırlattım ona. Hedefi için sabit bir arka plan oluşturmak ve hata yapmasına izin vermek için depoyu ayırmıştık. Ayrıca o pratik yaparken gözlerini ondan uzak tutmak için seansları sırasında tüm fareleri yasaklamıştık. Özellikle de antrenmanlarının çoğunda bol bol tenini gösteren mayolar giydiği için.

Kendisine bakmaları umurunda olmasa da, performans sergilemeye alışkındı, kurt ıslığı veya başka bir davranışta bulunmamaları geri kalanımız ve farelerin sağlığı için daha iyiydi. Hellspawn muhteşemdi ve her geçen gün daha da güzelleşiyordu. Tüm doğru yerlerde tüm doğru kıvrımlara sahipti. Kaslarının belirginliği geri gelmişti ve bazı kadınların on bin dolarlık elmas bir kolyeyi taktığı gibi bir gülümseme takınıyordu.

Mükemmellik.

"Anlıyorum. Onun antrenmanlarını bile izledim." Kellan'ın kullandığı eşit ton, antrenman turları hakkındaki görüşüne ihanet etmedi.

"Daha iyi oldu." İlk birkaç raunt... Acı verici ve eğlendirici, birbiriyle bağlantılı olması gereken iki kelime değil. Birden fazla kez irkildim ve pek çok kez neredeyse gülüyordum.

"O başka bir şey," diye itiraf etti Kellan ve yüksek sesle söylemediği her "başka bir şey" tanımını duydum. Hepsine katılıyordum. Bir nefes verdi. "Bunu yapamayacağını düşündüğümünden değil. *Yapabileceğini* biliyorum, ister bugün ister yarın olsun. *Yapacaktır.*"

"Bunu yapmak daha fazla zorluğun kapısını mı açıyor?" Yoldaki performanslarında bunun olacağını görmüştüm. Bu konuda yalnız değildim. Vaughn, Freddie ve Rome turne başladığından beri aynı şeyin farklı versiyonlarını söylemişlerdi. Rome'un onunla birlikte bir partner olarak sahneye çıkmasını bekliyordum ve bu da bir sonraki gösteride gerçekleşecekti.

Buna fazlasıyla hazırdı ama onun da hazır olmasını beklemişti. Geçtiğimiz yıl Hellspawn için birbiri ardına gelen zorluklarla geçmişti. Bradley Sharpe'in işini bitirmekten, King'le başa çıkma konusunda Milo ve Prag'daki diğerlerine destek olmaya kadar - dünya o iki adam olmadan çok daha iyiydi - kendine geldi ve hepimiz arasındaki bağları sağlamlaştırdı. Kendisine yardım etmemize izin verdiği kadar bize yardım etmişti, bazen daha fazla yardım ettiğini düşünüyordum.

Turne mi? Turne onun kendi hayatının bir parçasını daha geri kazanması, iz bırakmasıydı. Bu onun zamanını, terini ve çabasını almıştı, ama içindeki neşenin geri dönüşünü izlemiştim. Sahneyi geri almak, ondan çalmaya çalıştıkları bir parçayı daha geri almasını sağladı. İsteddiği her parçayı ve daha fazlasını geri alıyordu.

Kellan soruya yanıt vermeyince, "O halledebilir," dedim. Vaughn hedefleri tekrar kontrol ederken Hellspawn yayı ve okları kuruyordu. Freddie kasalardan birinin üzerine oturmuş, Jasper ise kollarını kavuşturmuş, etrafında bir bulut gibi titreşen gergin bir ifadeyle orada duruyordu.

Roma son derece rahat görünüyordu. Yine de diğer yarımı pek endişelendirmiyordu, özellikle de tam karşımızdayken. Ayrıcalık tanımadığımız hiçbir şey ona dokunamazdı ve herhangi bir şeye ihtiyaç duyması halinde bir kol mesafesindeydi.

Kellan telefonunu cebinden çıkardıktan sonra, "Doktor yolda," dedi.

"Bugün yeni gelenler varmış," dedim, sormaktan çok belirttim ama onaylaması için Kel'e baktım. Güvenli evler istismara uğramış kadınlara, gençlere ve çocuklara barınak ve koruma sağlıyordu. Doc'u meşgul ediyorlardı ve o da bir şeyler yapabilmek için çabalıyordu. "Theo'yu da yanında götürüyor mu?"

Kellan başını salladı. Doc'un programı yüzünden Theo her zaman Doc'la istediği sıklıkta takılamıyordu. Bu aynı zamanda ona zaman ayırdığımız anlamına da geliyordu. Doc'un işine saygı duymamın bir başka nedeni de, bu işe olan bağlılığının hiçbirimizden, ne Theo'dan, ne Hellspawn'dan, ne de Freddie'den hiçbir şey götürmemesiydi. Ayrıca bu yüzden yatırım yapmaktan çok mutluydum. Muhasebecilerime Doc'un istediği zaman erişebilmesi için bir nakit akışı ayarlattım bile. Herkes onun yaptığı işi yapamazdı. Bu yüzden her şeye sahip olduğundan emin olmak daha iyiydi.

elindeki kaynaklar.

"Burada olacak," dedim, sonra kollarımı kavuşturarak Hellspawn'ın yanına gitme ve onu gece için çalma dürtüsüyle savaştım. Hepimiz ona ve Freddie'ye yaptıkları dans için çok fazla yer veriyorduk. Bu benim de onunla vakit geçirmek *istemediğim* anlamına gelmiyordu ama sabırlı olabilirdim. Freddie'nin onun ilgisine *ihtiyacı vardı* ve ben de bunun onlar için işe yaramasını istiyordum.

"Evet," dedi Kellan telefonu bir kenara koyarak. Jasper, Kel'in diğer tarafında durmak üzere yana kaydı.

"Bunu tarif ettiğini biliyorum ama şu anda biraz gergin hisseden tek kişi ben miyim?"

"Hayır," dedim Kellan'la aynı anda. Önümüzde, Hellspawn bir el sehпасındaydı ve *ayaklarını* kullanarak yayı, çentik atmak için hazırladığı okla birlikte kaldırıyordu.

Her kontrollü hareket bacaklarını uzatıyor ve kaslarının belirginliğini ortaya çıkarıyordu. Dahası, ellerinin üzerinde manevra yaparken kollarının hatları keskin bir şekilde ortaya çıkıyordu. Sorun açınsındaydı. Atışını nasıl görecekti ki?

Onun hareketlerini izlemek için başını eğen tek kişi ben değildim. "Pratik yapıyor," diye tekrarlardım önceki cümleyi, onlardan çok kendime hatırlatmak için.

"Evet," dedi Jasper, tepkisini gizlemek istercesine bir elini ağzına götürerek. "Bu beni şu anda pek de iyi hissettirmiyor."

"Hayır," dedi Kellan yavaşça. Hellspawn yayı ve oku hedefe doğrultmuştu.

"Temiz," dedi Vaughn uzaklaşırken. Okunu yerleştirmişti ama ipi geri çekmiyordu.

"Bunu neden tekrar yapıyor?" Nedense ter enseme toplaniyor ve omurgamdan aşığıya doğru kayıyordu. Tüm nedenleri biliyordum, kolayca işaretleyebilirdim. Aynı zamanda...

"Zorluklar," diye cevap verdi
Kellan. "Kendini zorluyor," diye
ekledi Jasper.

"Çok iyi," dedi Freddie ve kız pozisyonunu alırken onun da bize katılmak için yanımıza geldiğini fark etmemiştim bile. Çocuklar bir şey söylemiyordu, ben de bunun sürecin bir parçası olduğunu düşündüm. Aslında hedefe nişan aldıysa artık düzeltmesi gerekmiyor muydu?

Bu kadar gergin olmak için hiçbir neden yoktu. Hellspawn bunu yapabilirdi. Aklına koyduğu her şeyi yapabilirdi. Zihinsel iğneleme beni sadece bir yere kadar götürdü, ipi geri çektiğinde hala nefesimi tutuyordum.

Tereddüt etmeden ateş etti ve ok hedefe çarptı, ancak halkanın dışına çıktı ve yere sekti.

"Kahretsin," diye yemin etti.

"Üç derece sola," dedi Rome ona bir başka oku yerine yerleştirmek için geçerken. Tüm bu süre boyunca baş aşığı, ellerinin üzerinde, sırtı kavisli ve bacakları yayı ve oku kavrayabilecek şekilde açılı pozisyonunu korudu.

"Anladım," diye mırıldandı, sesindeki yumuşaklık konsantrasyonunun altını çiziyordu. Pozisyonunu değıştirdi ve bu sadece kademeli bir değışimdi. Sola doğru üç derece.

"Temiz," diye tekrarladı Vaughn.

İyi plan. Yanlışlıkla bizden birini vurmayaacağını bildiğinden emin olmak için. Sonraki beş saniye, ipi geri çekerken neredeyse hiç durmadan geçti ve sonra ok uçtu.

Bu sefer hedefi vurdu, hem de ringin içinde. Jasper ıslık çalarken bile tezahüratta yalnız değıldim.

Roma'nın tek söylediğı "İki derece daha," oldu ve ben başımı salladım. Bu açıdan bir molaya ihtiyacı vardı ama bir sonraki oku aldı ve k u r d u .

Vaughn temiz dedi ve ok uçtu. Bu seferki iç halkaya isabet etti, tam üzerine ama yine de içerideydi.

Vaughn "Başardım," diye seslendi ve kadın yayı yavaşça indirdi, yolun geri kalanını yuvarlanıp ayağı kalkmadan önce yere bıraktı.

Jasper onu kaldırdı ve etrafında döndürdü. "Bu inanılmazdı. Sen de kesinlikle delisin."

Kahkahası mükemmel bir cevaptı. Ter yüzünü ıslatmış ve saçlarını nemli bırakmıştı. Jasper'a sarıldı ve omzunun üzerinden benimle bakışlarını kilitledi.

"İyi görünüyorsun, Hellspawn." Bu iltifat sadece gülümsemesinin genişlemesine neden oldu.

"Su molası," dedi Vaughn. "Sonra yeniden başlayacağız."

Jasper bize katılırken Kellan, "Kolları kopacak," diye mırıldandı. Bundan o kadar emin değildim, şu anda Hellspawn bir şişe suyu yumrukluyordu ve en ufak bir titreme belirtisi bile göstermiyordu.

"Üstesinden gelebilir," dedi Freddie, her kelimenin altını çizen mutlak bir güvenle. "Onunla turneye çıkmak bana çok şey öğretti."

Hepimizin dikkatini çekmişti.

"Pes etmiyor ve günlerce dayanıklılığı var. Bir şey ne kadar zorsa, o da o kadar zorlar. Ne zaman çok fazla olduğunu düşünsem, bana öyle olmadığını kanıtlıyor." Omuz silkti. "Bu çılgınca."

Açıkçası, buna itiraz edemezdim. "Kendini savunma eğitimine başladığımızda, o da buna çok benziyordu." Çekingenliğini bir kenara bırakırsak çok inatçıydı.

"Herhangi birimizin buna neden şaşırdığını anlamıyorum," dedi Jasper, sesi yargılayıcı olmaktan çok kendini küçümseyen bir tonda çıkmıştı. "Eğer bu kadar inatçı olmasaydı, hayatta kalamazdı."

"İyi misiniz çocuklar?" diye seslendi kollarını sallayıp biraz esnetirken ve işaretinin etrafında volta atarken. Yerde bir noktaya dokundu ve Roma tebeşirle küçük bir X işareti eklemek için harekete geçti.

"Gayet iyiyiz, Sparrow," dedi Kellan ona. "Manzaranın tadını çıkarıyoruz." Kadın sırttı.

"Kolay dinleyicileri severim."

"Devam et, Hellspawn," diye takıldım ve bir kahkaha daha attım. Rome ona bir şey söyledi ve o da ona döndü.

"Size bir şey sorabilir miyim?" Freddie, Hellspawn yerine bizimle yüzleşmek için kayarak konuştu.

"Ne var ne yok?" Jasper, Freddie'ye karşı her zaman yaptığı gibi noktayı koyarak sordu. İkili arasındaki bağ, Freddie'nin başı sıkıştığında Jasper'ın ona ulaşmasını her zaman doğal bir hale getirmişti.

Freddie hemen cevap vermek yerine omzunun üzerinden Hellspawn'ın hedefiyle arasındaki adımları saydığı yere baktı.

"Ben... Sadece, Boo-Boo ve benim çıktığımızı biliyor musun?"

"Evet," dedi Jasper kolayca. Freddie Kellan'la bana baktığında ikimiz de başımızı salladık. Buluşmaları biraz daha resmi bir hal almıştı ama birlikte özel zaman geçiriyorlardı.

Freddie sorusunu başka bir şeyle desteklemedi. Endişe pençelerini karnımda gezdirdi. Son birkaç ay Freddie için iyi geçmişti. Yoldayken daha iyi uyuyordu. Kullanmıyordu, ayıklığını sürdürmek işe yarıyor gibiydi ve daha mutlu görünüyordu.

Öyleydi, değil mi?

"Tekrar yapıyorum," diye seslendi Hellspawn. "İlk atışta çivileyeceğim."

Freddie hemen, "Yapabilirsin," diye cevap verdi. "Bunu yapabilirsin, Boo-Boo. Ya da striptiz atışı yapabilir, isabet etmeyen her ok için bir parça giysi kaybedebilirsin."

Homurdandım. Jasper inledi ama Kellan sadece başını salladı.

Amuda kalkmadan önce tek söylediği "Sen bilirsin," oldu. Vücudunun ne kadar farkında olduğu ve ne kadar kontrol sergileyebildiği konusunda son derece seksi bir şey vardı.

"Boo-Boo'yla çıkmaktan daha fazlasını yapmak istiyorum," dedi Freddie aniden, sesi kısık ve dikkati bizim üzerimizdeydi. "Ben... ben gerçek bir ilişki istiyorum. Sizin sahip olduğunuz gibi. Onunla seks yapabilmek ve korkmamak istiyorum."

"Çıldırдың mı?" Çıldırıldığını sanmıyordum ama yine de sormak istedim.

Freddie kaşlarını çatı. "Hayır, ama istediğim kadar çok şey de yapmadık... Yani..."

Hiçbirimiz onu yönlendirmedik. Çözmesine izin verdik. Bu, ne kadar uzun sürerse sürsün, endişelenmesi gereken bir konuşma değildi.

"Temiz!" Vaughn, dikkati bizimle Em arasında bölünmüş olsa da, "Temiz," dedi. Freddie'nin bu konuşmayı onlarla daha önce yapıp yapmadığını merak ediyordum.

Bu mümkündü.

"Bana dans etmeyi öğretiyor." Freddie bize bakmıyordu. "Yani o bana dokunuyor, ben de ona dokunuyorum."

Mantıklı.

"Nasıl gidiyor?" Kahretsin, bazen Jasper'ın ne kadar kolay ve nazik olabileceğini unutuyordum.

"İyi, sanırım." Freddie durakladı, sonra başını salladı. "Hayır, iyi olduğunu biliyorum. Bazen göğsüm patlayacakmış gibi oluyor ama o her zaman anlıyor ve geri çekiliyor."

Muhtemelen biliyordu. Kıcıyla ilk kez oynadığımda verdiği tepki. Evet, kendi tetikleyicileri vardı. İyileşmesi gereken kendi yaraları.

"Onun bilmesinden nefret ediyorum ve aynı zamanda..." Freddie bir nefes verdi. "Onun için çok minnettarım."

"Katılıyorum," diye Kellan ve Jasper ile aynı düşünceyi tekrarladım. Sonra Hellspawn ateş etti ve ok ikinci halkanın içine düştü ama hedefe düzgün bir şekilde çarptı.

İki parmağımı dudaklarıma götürdüm ve kurt ıslığı çaldım. Güldü ama Roma çoktan ona bir ok daha getirmişti.

"Nereden bilebilirim ki?" Freddie aniden yüzünü bize dönerek konuştu. "Mesela dans etmek harika. Ona dokunmak harika ama dokunmanın ve çıplaklığın bana ne zaman iyi geleceğini nereden bileceğim?"

Hiçbirimiz buna cevap veremezdik. Hiçbirimiz Freddie'nin deneyimlerine sahip değildik. Biz onu tanımadan çok önce başına gelmiş olması, başına gelenlerden daha az nefret etmemi sağlamadı. Ya da keşke daha önce tanışsaydık.

Bir isim listesi isterdim. Üzerlerini çizmek isterdim.

"Shrike," dedim Kellan ve Jasper acele etmiyor gibi göründüklerinde. "Buna cevap verebilecek tek kişi sensin. Ama sana verebileceğim tek tavsiye ona güvenmen. Ne kadar hızlı ya da yavaş gitmek istersen iste, bırak o senin ortağın olsun. O bunu yapabilir." Sonra, onlar kadar benim de hatırlatmaya ihtiyacım olduğu için, ikinci oku fırlattı ve ok hedefi vurdu. "Göründüğünden çok daha dayanıklıdır."

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi Freddie ıslık çalıp alkışlamadan önce. Ama Hellspawn ara vermek yerine Rome'a bir ok daha getirtti.

Bütün gece burada olacaktık.

İyiymi, başka bir yerde olmayı tercih etmezdim.

BÖLÜM 17

FREDDIE

"A Ciddi misin sen?" Bunu doğru duymuş olamazdım ama Boo-Boo bana sırtıttı.

"Evet, ben ciddiyim. Sana Roma'nın aldığı su jetinden bahsetmiştim. bana." Şu anda, bugün teslim aldığı farklı eşyaları gözden geçiriyordu. Coplar ve botlar vardı. Bazıları kostüm gibi görünüyordu ama...

"Kendini yakmak mı istiyorsun?" Bunu nasıl anlayabilirdim ki?

Boo-Boo dönerek bana baktı. "Evet." Sonra başını yana eğdi ve ekledi: "Ve hayır."

"Bunu benim için açıklığa kavuşturduğun için teşekkürler." Ona bakarken kollarımı kavuşturdum. Bu, o bana bunu açıklayana kadar elindekileri alma isteğime kapılmamı engelledi.

"Ateş dansı yapmak istiyorum," dedi. "Bu kendimi ateşe vermekle ilgili değil, ateşle dans *etmekle* ilgili. Kulağa çok fazla gelse de, düzgün bir şekilde yaparsanız çok güvenlidir."

Gözlerimi kısarak onu inceledim. Şu anda benimle dalga mı geçiyordu? "Yaptığın şeylerin çoğunun düzgün yapılması gerekiyor, ama eğer bir

Ateşle hata yaparsan yanarsın."

"Evet." Yanıt ne küstahçaydı ne de beni görmezden geliyordu. Aramızdaki mesafeyi kapatmadan önce botları ve sopayı bir kenara koydu. "Freddie, eğer bir dönüşü kaçırsam ya da iplere tutunmayı kaybedersem düşebilirim. Bu şekilde ben de yaralanırım."

"Düşmeyi bilmen dışında," dedim, bu fikri o kadar da önemseydiğimden değil. Pratik yaparken ya da performans sergilerken nadiren file kullanırdı. Ne kadar güçlü ve kendinden emin olursa, yeni bir rutini test ederken bile ağ isteme eğilimi o kadar azalıyordu. "Yine de, ne kadar yüksekte olduğuna bağlı olarak..."

"Aynen öyle," dedi ve ellerini bana doğru uzattı. Ellerini kendi ellerimle kavradım. "Freddie, anlıyorum, tüm bu yeni rutinler biraz korkutucu. Ok ve yay hâlâ biraz hantal. Üzerinde çalışmam gerek. Ama ateş dansı? Bu gösterilere biraz sihir katabilir. Bunu içeride yapmak istemem, muhtemelen açık hava gösterileri için ayırmak daha güvenli olur."

"Bunlardan pek yapmıyorsun." Ellerini sıktım. Onun yandığı ya da daha kötüsü gerçekten alev aldığı kabusundan tam olarak kurtulamıyordum. "Diğerleriyle gerçekten konuştun mu? Doktorla?"

Belki de Doc'u oraya atmak biraz belden aşağı vurmaktı.

Hayır, kesinlikle düşük bir darbe.

"Siktir, üzgünüm, Boo-Boo."

"Üzgün olmana gerek yok," dedi ellerimi sıkıca kavrayarak. "Hepsiyle konuşacağım ama önce bunun yapılabilir olup olmadığını bilmem gerekiyor. Sully ile bu konuyu birkaç kez konuştuk ve o da fikir almak için diğer itfaiye dansçılarına ulaştı."

"Bekle, eğer nasıl yapılacağını bilmiyorsan neyin alıştırmasını yapıyoruz?"

"Şey, ateş sopasını ısı için döndürmekle başlamak istedim ve siz bağırmadan önce-" Beni bıraktı ve sabır ister gibi elini kaldırdı. Batonu geri aldıktan sonra havaya kaldırdı. "Önce batonla, sonra kurdelelerle pratik yapmak istiyorum. Bunları öğrendikten sonra ateşi ekleyeceğim."

"Sonra ateşi eklersin." Sesim papağan gibi çıkıyordu ama bir yandan da elimi yüzümde gezdiriyordum. "Boo-Boo, bu ilişkide kırmızı sıcak dağınıklığın ben olduğumu hatırlıyorsun, değil mi?"

Geniş gülümsemesi kalbimi yatıştırmadı, gözlerinin yumuşaması da öyle. "Bana güveniyor musun?"

Adamlar beni öldürecekti. "Ne yapmamı istiyorsun?"

BİR HAFTA SONRA.

"BÜTÜN BLOK MU?" BU SADECE YENİ BİR BLOK EKLEMekten DAHA FAZLASIYDI. gösterilere meydan okuyor. Bir sonraki ayağın provaları sadece birkaç hafta içinde başlayacaktı. Vaughn, Rome ve ben Sully ile yaptığı video görüşmesine katılmıştık. Rutinlerde yapılmasını istediği değişikliklerin uzun listesi karşısında kimin daha çok şaşırdığından emin değildim.

Hayır, düzeltiyorum, Sully kesinlikle en çok şaşıran kişiydi. En azından planladığı ve uyguladığı şeyleri ön sıradan izliyorduk. Ama şimdi? Bütün bu bloğu satın almak mı istiyordu?

"Evet," dedi bana dönerek. "Çok fazla olduğunu biliyorum. Tamam, gerçekten çok fazla. Ama bunu karşılayabileceğime eminim ve bu parayla iyi bir şey yapmak istiyorum."

Ona bakarken önceki itirazlarımın hepsi uçup gitti. "Boo-Boo, sen yanlış bir şey yapmadın."

"Ama Sharpe'lar yaptı. Çok uzun bir süre Sharpe'lık yaptım." Eski acı ve karanlık bu sözleri kapladı. "Bir Hardigan olduğumu ve evlat edinildiğimi biliyorum. Beni kimin yetiştireceği konusunda hiçbir seçeneğim yoktu."

"Seni kim taciz etti?"

İç çekti. "Evet, beni taciz eden kişi. Bunu misilleme korkusu olmadan yüksek sesle söyleyebilmem iyi bir şey ama günün sonunda Emersyn Sharpe olmaktan gurur duymak istedim. Tüm çirkinlikleri sakladığım zamanlarda bile."

"Bu senin hatan değil," diye itiraz ettim. "Boo-Boo, canavar olan senin amcandı. Baban bizden çok daha kötüsünü hak eden zayıf, omurgasız bir adamdı. Annen-" Burada duraksadım. Hikayeyi biliyorduk, onun da *acı çektiğini* biliyorduk. Ama neler yapabileceğini bile bile Boo-Boo'yu o canavarla bırakmıştı.

Belki Boo-Boo onu affedebilir. Ben affetmezdim.

"Ne yaptığını biliyorum," dedi Boo-Boo iç çekerek, kollarını kavuşturup kendine sarılırken. Onu savunmaya geçiren kişi olmaktan nefret ediyordum. "Ama mesele de bu, tüm o para, tüm o holdingler - Liam onları temizliyor, paradan şirketlere, her şeye kadar, ama hiçbir şey nereden geldiğini söylemez."

"İstemiyorsun."

Başını iki yana salladı. "Liam her şeyin kontrolünü eline aldı çünkü bir gün bunu isteyebileceğimi düşündü. Bunu öğrenmemi sağladı çünkü asla kimseye bağımlı olmamı istemiyor. Tıpkı bana dövüşmeyi öğrettiği ya da Kellan'ın bana ateş etmeyi ve araba kullanmayı öğrettiği ve senin bana bıçak kullanmayı öğrettiğin gibi." "Güvende olmanı istiyoruz." Tartışma yok. Her dövüşü kazanamasa bile, bizim oraya varmamıza yetecek kadar uzun süre hayatta kalabilmesini istiyorduk.

zaten değildik.

"Sen de benim güvende *hissetmemi* istiyorsun." Laf kalabalığındaki vurgu duygularımın boğazımı tırmalamasına neden oldu. "Hepiniz bunu benim için yapıyorsunuz. Olmam gereken kişi olarak kendimi güvende hissetmemi sağlıyorsunuz, ister şovumu yola çıkarmak olsun, ister sizi dehşete düşüren gösteriler yapmak olsun-"

Kaşlarımı çattım ama dudaklarının bükülme şekli bunun bir şikâyet olmadığını gösteriyordu.

"Kim olduğumu ya da olabileceğimi anlamaya çalışırken bile kendim olmama izin veriyorsun. Belki de özellikle evrim geçirirken." Dönüp sokağın aşağısına baktı. Binalar eskimişti, eski çöpler, yapraklar ve kırık şişeler olukları dolduruyordu.

Kapılardaki etiketlerin ve kırık camların ötesinde, sadece bir hüznün havası vardı. Sarkan çatılar ve dökülen cephelerin yanı sıra, otların daha da yarmak için mücadele ettiği çatlak kaldırımlar, terk edilmiş bölgenin çöküşünün kanıtlarıydı.

Braxton Limanı'nda yeni bir şey sayılmaz. Ne yazık ki, giderek daha fazlası böyle görünmeye başlıyordu.

Bir kolumu omuzlarına atarak başımı eğdim ve bakışlarıyla buluştum. Bana doğru eğildiğinde, ikimizin de içindeki gerginliğin bir kısmı hafifledi. "Bu özel blokla evrimleşmek mi istiyorsun?"

"Belki," diye cevap verdi, soruyu reddetmedi. Bunun yerine başını omzuma yasladı. "Braxton Limanı benim evim. *Bizim evimiz*. Ona geri vermek istiyorum."

"Tamam... yine de bir blok satın almanın abartılı olabileceğini düşünüyorum."

Omuzlarını silkmek istercesine kaldırdı. "Belki de öyledir. Ama eğer öyle olmasaydı, risk almak olmaz mıydı?"

"Boo-Boo?" Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Bana bir şey söyler misin?" "Herhangi bir şey. Ne bilmek istiyorsun?"

"Dublörler, yeni rutinler, ateşle dans..." Kalbimin bunun düzenli bir gerçeklik haline gelmesine gerçekten hazır olduğundan emin değildim. "Şimdi bu bloğu satın almak... Neden? Neden şimdi? Neden bu kadar çok farklı şey için bu kadar zorluyorsun?"

Anlamak istedim.

"Başka bir sorun mu var?" Uyuşturucu kullanırken biraz deliriyordum ama bunun burada bir sorun olduğunu düşünmüyordum. Benim uyuşturucuyla olan sorunlarım onda yoktu. Gerçi bir ara kullandığını itiraf etmişti ama uzun zamandır kullanmıyordu ve hayatında bir şeylerden kaçması gerektiğini düşünmüyordum.

Ne kaçırmışım ben?

Boo-Boo bana doğru döndü ve bir elini göğsüme bastırdı. Bu yakınlık eskiden ensemden terler akmasına neden olurdu. Hâlâ kalbimi çarptırıyordu ama korkudan değil. Bana karşı hissettiği duyguyu seviyordum. Yumuşaklığı ve kıvrımları. Sanki onunla ilgilenebilirmişim ve düzeltilmeye ihtiyacı olan ben değilmişim gibi bana yaslanmasını daha da çok seviyordum.

"Freddie." Adımı söyleyişinde bir tarz vardı. "Konfor alanının dışına çıkmak için kendini zorluyorsun. Benimle her gün yeni riskler alıyorsun. Öpücükler... Bu arada çok hoşuma gitti.

-"Gülümsemesindeki hızlılık ve gözlerindeki sıcaklık içimde bir sevgi dalgası yarattı. "-dans etmek, sarılmak, hatta birkaç gün önce sırtını ovmama izin vermek."

Sırtım bir şeyden dolayı ağrıyordu, nedenini bile hatırlamıyordum ve o da kanepeye doğru kayarak tam arkama oturmuştu. Omurgamdaki düğümleri rahatlatmaya başladığını ve sahip olduğum her savunmayı geçtiğini fark ettiğimde neredeyse bir su birikintisi oldum.

Bu aklıma geldiği anda gerildim ve o da geri çekildi. Yorum ya da şikâyet yoktu. Uzaklaşacaktı ama sonra bacağına yaslandım ve filmin geri kalanı boyunca orada kaldı.

"Ben olduğum için mi risk alıyorsun?" İçimde bir merak uyandı. "Bunu yapmak zorunda değilsin... Boo-Boo sana ne olduğunu bana anlattığında tüm riskleri aldın. Çocuklardan seni zorlamalarını istediğinde harikaydın... Ben *de* senin gibi olmak istiyorum."

Çenesini eğerken gözlerinde bir utangaçlık belirdi. Daha önce hiç görmediğim bir utangaçlıktı bu. "Ve daha çok senin gibi olmak istiyorum."

BÖLÜM 18

EMERSYN

A Çok geçmeden molamız sona erdi ve tekrar yollardaydık. Turnenin ilk haftalarından farklı olarak, bu yeniden lansman kendi enerjisiyle atıyor gibiydi. Şirketin diğer üyeleri yeni materyallerin tanıtımı için gelmişti.

Coşkuları hemen ortaya çıktı ve

ilk tur provalarımız için ön plandaydı.

Ateş dansı -şimdilik- üzerinde çalışmak ve pratik yapmak için daha fazla zaman istiyordum. Belki turnenin sonuna yakın özel bir şey için. Rome ve ben, gösterinin tam ortasında bana katılabileceği, sonra geri çekileceği ve büyük final için geri geleceği tam bir set üzerinde çalıştık.

Danslarımızdan birinin koreografisini aslında Eric'i düşünerek yapmıştık ama sahnede benimle birlikte düşünebildiğim tek kişi Roma olana kadar değiştirmiştik. Vandallar yeni turnenin ilk gecesi için gelmişlerdi. Hepsi ve Milo da. Theo bile seyircilerin arasındaydı.

Theo sahnenin ışıkları ve seslerinden gerçekten etkilenen tek kişi gibi görünüyordu. Daha çok bu hayatı kavrayamadığı için. Bu ve muhtemelen gösteriden sonra kulise geldiğinde sergilenen tüm göğüsler. Mickey ve Milo onu hareket ettirmeye devam etti.

Sonraki on hafta, eve yapılan iki seyahat de dahil olmak üzere, yoğun bir faaliyet içinde geçti. Biri blok alımları ve tadilatlarla ilgili evrakları imzalamak için. İkincisi Vaughn'un dükkânında ne istediğini müteahhitlerle konuşmasına izin vermek için.

Yeniden bir stüdyo açmaya hazır olması her şeydi. Herkes farklı şekilde ve farklı oranlarda iyileşti. Yine de ailemizin ve arkadaşlarımdan en iyi yanı, hepimizin birbirimizi desteklemeye kararlı olmamızdı.

ALTI AY SONRA.

Braxton Limanı'nda yine bahar gelmiş, soğuk kış havası yerini soğuk ve yağmurlu bir bahara bırakmıştı. Buna bayıldım. Doğum günüm tüm adamlarımla birlikte harika bir kutlama olmuştu. Freddie bile kendini zorladı. İsteddiği kadar ileri gidememiş olsa da yeni yakınlık katmanları keşfetmiştik.

Yine de daha önce başardığımızdan daha uzaktaydı ve kendisi için geri çaldığı her santim bir *kazançtı*. Hava aralıklarla yağmurlu olduğu için dans okuluna yürümek yerine arabayla gittim. İki yeni eğitmen tutmuştum ve önümüzdeki iki hafta içinde başlayacaklardı.

Başka bir turu tartışıyorduk ama çocuklarımı sınıfları olmadan bırakmak istemedim. Jasper, geçmiş kontrolleri ve incelemeye ek olarak, farelerin öğretmenleri normal hayatlarında haftalarca takip etmelerini ve bir şey saklamadıklarından emin olmalarını sağladı.

Dürüst olmak gerekirse, başka bir şeyle ilgili olsaydı, bunun abartılı olduğunu düşünebilirdim. Ancak bu durumda söz konusu olan dansçı çocuklarımdı ve onlara hiçbir şeyin dokunmasını istemiyordum. Okul onlar için güvenli bir alandı ve öyle kalmasını sağlamak niyetindeydim.

İçeri girdiğimde Freddie okulun ön kapısına yaslanmış beni bekliyordu. Saçlarını deri bir kravatla arkaya toplamıştı. Görünüşü hem rahat hem de vahşiydi. Ben arabadan inerken doğruldu.

"Merhaba, iyi görünüyorsun," dedi yavaş bir gülümsemeyle. "Meşgul müsün?"

"Olabilir," dedim ve kapıyı kilitlemeden önce kalçamla kapıya vurarak kapattım. "Ama seni uyarmalıyım ki bir ya da iki erkek arkadaşım var. Erkeklerin beni tavlamaya çalışmasından her zaman hoşlanmazlar."

"Bir mi iki mi?" Alay etti. "Bir ya da iki taneyle başa çıkabilirim." Kıkırdayarak ona doğru yöneldim. "Yediyle başa çıkabilir misin?"

"Seven?" Bir elini göğsüne bastırdı. "Yedi erkek arkadaş mı ihtiyacın var?"

"Kesinlikle," dedim, hafif bir öpücük için başını eğdiğinde onu karşılamak için ayak parmaklarımin üzerinde yükseldim. "İhtiyacım var, tapıyorum ve her gün istiyorum."

Sırıttı. "İyi, iyi. Bir ipucu alabilirim."

Homurdanarak, kapının kilidini açmak için anahtarlarımı kullanırken onu kenara ittim. "Güzel. Çünkü ilk güneşli günümüzde bir dondurma randevusu bekliyorum."

Bir süre düşündükten sonra güldü. "Evet, haklısın. Son bilardo oyununu kaybettim." Beni içeri kadar takip etti. "Ama dondurma üzerine bahse girdiğimizi unutmuşum."

Sistemi devre dışı bırakmak için kodu girerken, "Biz yapmadık," dedim. "Sadece şu anda bana bir randevuda dondurma borçlu olduğuna karar verdim."

Hâlâ kıkırdayarak beni takip etti ve etrafı şöyle bir süzdü. Sinsice dolaşmasına izin verdim. Dans okulu çok büyük değildi. Üç dans odamız, bir soyunma odamız, bir depo alanımız ve bir banyomuz vardı. Ayrıca çocukların derse geldiklerinde eşyalarını koymaları için ön tarafta kilitli dolaplar vardı.

Freddie etrafı süpürürken ben de masanın arkasına yerleştim ve bilgisayar açtım. Yeni öğretmenler gelmeden önce programların çıktısını almak istiyordum. Her şeyi gözden geçirdikten sonra, sınıfların toplanmasını kolaylaştırmak ve çocukları yeni yüzlere alıştırmak için onlarla birlikte burada olacaktım.

Yeni öğretmenleri işe alma konusunda bölünmüştüm, ancak turne yapmaktan da keyif alıyordum ve çocuklar bunu çılgınca destekliyordu. Fon yaratmaya ve yeni dansçı ve sanatçılara ilk fırsatlarını vermeye zaman ayırmak hoşuma gidiyordu.

Freddie ön tarafa geri dönerken, "Her şey yolunda," dedi.

"Kontrol ettiğiniz için teşekkür ederim." Sınıf listeleri ve ders programlarının bulunduğu sayfalar çıktığında ona baktım. "İyi misin?"

Daha önceki şakacılığına rağmen etrafında gergin, bir tür gergin enerji vardı. "Öyleyim," dedi, tezgâha karşı küçük bir davul sesi çıkararak. Kaşlarını kaldırdığımda nefesini dışarı verdi ve sıırıttı. "Gerçekten öyleyim, Boo-Boo, söz veriyorum. Sadece... Bir fikrim var ve bir süredir bu fikre takılıp kalmış durumdayım."

"Tamam," dedim ve ona odaklanmadan önce iki sayfayı ayrı setler halinde zımbaladım. Okuldaki zimba benim zımbamın bir kopyasıydı ve Freddie'nin hediyesiydi. Onu kullandığımı görünce ağzının köşesi yukarı kalktı. "Bu konuda benimle konuşmak ister misin?"

İhtiyaç. İstemek değil. Bazen her şeyi söylemek isteyip yine de kelimeleri çıkaramayabilirdik. Ancak ihtiyaç, bir yol bulmamız gerektiği anlamına geliyordu ve bazen oraya ulaşmak için yardıma ihtiyacımız olabilirdi.

Deri ceketini çıkarmadan önce masadan uzaklaştı ve sonra tekrar geri döndü. Giydiği siyah tişört, benzer şekilde koyu renk kot pantolonundan sıyrılmıştı. Güzel bir vücudu vardı. Son birkaç haftadır kas yaptığını fark etmiştim ama o bu konuyu açmamıştı, ben de kendi haline bırakmışım.

"Turdayken," dedi, adımlarını durdurup bana odaklanarak. "Gol attım."

Midem dibe vurdu.

"Mekânın dışında satış yapan bir adam vardı ve zor bir hafta geçirmişti. Bilirsiniz, o kısım önemli değil. Her gün zor bir gün olabilir, kendime bahane bulmak istemiyorum. Uyuşturucuyu aldım, parasını da kahve ya da çörekten hızlı bir şekerleme istersiniz diye sakladığım küçük kasadan ödedim."

Gülümsemesi biraz hastalıklıydı.

"Bunu planlamamıştım ama karşıma bir fırsat çıktı ve ben de..." Ellerini iki yana açtı ve ne kadar mutsuz görüldüğü için kalbim kırıldı. "O gece gösteri bitmeden önce sifonu çektim."

İçime bir rahatlama yayıldı ve o kesik nefesi vermemek için kendimi zor tuttum. Freddie'nin bana anlatması gerekiyordu, ben de dinlemeliydim.

"Vaughn'a söyledim," dedi ve sonra elini kaldırdı. "Sana söylemediği için ona kızma. Söylememesi için ona yalvardım."

"Buraya döndüğün hafta, Liam gösteride bizimle takılmak için geldiğinde. Jasper'ın sana burada ihtiyacı olduğunu söylemiştin."

Hepsi bu işin içinde miydi? Elbette olacaklardı ve bu iyiydi, onlar onun kardeşleri, arkadaşları ve ailesiydi.

"Evet." Yüzünü buruşturdu. "Doktorla ve Jas'la konuşmaya ihtiyacım vardı ve sadece... Dengelenmeye ihtiyacım vardı çünkü sifonu çekmiş olsam da tekrar düşünmeye başlamıştım ve kaymak istemiyordum, Boo-Boo." Ellerini tezgâhın üzerine koydu ve öne doğru eğildi. "Asla kaymak istemiyorum."

"Biliyorum," dedim, onu sözüyle kabul ederek.

"Neredeyse yapıyordum." Tezgâhı itti ve odanın içinde volta attı. "Çocuklar yıllardır rehabilitasyona gitmemi istiyor ama..."

Yüzümü buruşturdum. Rehabilitasyon Pinetree'ye çok fazla benziyordu. Daha önce ona zarar veren yerlere çok benziyordu.

"Kesinlikle," dedi bakışlarımı karşılayarak. "Doktor harikaydı. Bütün çocuklar öyle. Onlarla konuşmam gerektiğinde tek yapmam gereken telefonu açmak. Doc'un kurtardıklarından bazılarıyla yaptığı destek grubu toplantılarından birkaçına gittim."

Kurtarılmışlar. Bu terimden nefret ediyordum ama aynı zamanda da uyuyordu.

"Her zaman bir şey söylemiyorum, sadece oturup dinliyorum. Hikâyelerini dinliyorum ve... yankılanıyorlar, anlıyor musun?" Ellerini kalçalarına koyarak volta atmayı bıraktı ve ayakkabılarının parmak uçlarına baktı. "Birkaç hafta önce dans sınıfındaki çocuklar hakkında bana geldiğinde, onlarla konuşmak için zaman ayırdım. Sana söylemediğim şey, bunu yapmanın beni çok korkuttuğuydu."

Ağzımı açtım ama Freddie elini kaldırdı.

"Bırak bitireyim ve ne yaparsan yap, kendini suçlama. Sana yardım etmek istedim. Onlara yardım etmek istedim. Ama bir de bana bak, bazı günler kendime zar zor yardım edebiliyormuşum gibi geliyor. Onlara nasıl yardım edebilirdim ki?"

Cevap vermemek ve bana kendi yöntemiyle anlatmasına izin vermek için her şeyimi verdim. Aramızdaki ilişki böyleydi, birbirimizi küçük şeylerde rahat bıraktık ama büyük şeylerde asla.

Duyulmaya ihtiyacımız olduğunda asla.

"Teşekkür ederim," dedi neredeyse kısık bir fısıltıyla. Derin bir nefes alarak kendini toparladı ve bana odaklandı. "Benden yardım istemen benim için büyük bir adımdı. Benim yardım etmek *istemem* de bir başka büyük adımdı. Günün sonunda, o adamların önünde durduğumda, tek yapabildiğim onlarla birinin benimle konuşmasını dilediğim şekilde konuşmaktı. Sadece..."

Sinirlerim gerilmişti ama dudağımın iç kısmını ısırdım ve hiçbir şey söylemedim.

"Sadece kelimeler gelmiyordu. Sonra Bayan Stephanie'yi ve nasıl yanıma oturup orada olduğunu hatırladım. Sorardı ama zorlamazdı. Eğer konuşmak istemezsem, bunun sorun olmadığını, benimle takılabileceğini söylerdi."

Sesindeki duygu derinliği karşısında gözlerim yaşardı. Özlem ve şefkat.

"Beni deli ederdi. Neden çekip gitmedi ki? Ama benden hiç vazgeçmedi. Jasper da aynıydı ama Jasper'ın nasıl olduğunu bilirsin."

Sizinle ilgilenme konusunda agresif davranıyor."

Bir gülümseme paylaştık. Haksız değildi. Jasper bizi koruma konusunda çok agresif olabiliyordu. "Onu bunun için seviyoruz."

"Evet," dedi Freddie başını sallayarak. "Evet. Ama Bayan Stephanie farklıydı. Asla pes etmedi ama beni asla sıkıştırmadı. Beni hiçbir şeye *zorlamadı*. Eğer ona güveniyorsam, bu her zaman benim seçimimdi ve o ana kadar, o çocukların önünde dururken, bunu fark etmemiştim. Bana her seferinde ne kadar büyük bir güç verdiğini *anlamamıştım*."

Ya da onun için ne kadar önemli olduğunu. Boğazımdaki duygu yumağını yuttum.

"Ben de Bayan Stephanie'ye yaslandım ve tıpkı onun yaptığı gibi aklımla ve kalbimle dinledim. Çocuklara sordum, ikisi de konuşmaya hazır değildi. Ben de sadece takıldım, sadece oradaydım. Bana güvenmeleri biraz zaman aldı ve biliyorsunuz, bu sorun değildi. Sokağın aşağısındaki sahada onlarla basketbol oynadım. Hızlı bir süreç değildi ama kendilerine geldiler ve sonra bana neler olduğunu anlattılar. Yardım edebilmem için bana anlattılar."

Merak Freddie'nin sesine geri döndü.

"Ben, Boo-Boo. Ama daha da önemlisi *onlar*. Bayan Stephanie'nin bana uzun zamandır söylediği şeyi gerçekten duymam çok uzun sürdü ama onu duydum ve bunu onlar için yapabildim."

Sanki aniden yanaklarındaki gözyaşlarının farkına varmış gibi bir elini yüzünde gezdirdi.

"Yola geri dönmeyi planladığımı biliyorum. Gideceğimi söyledim ama bu sefer tam zamanlı olarak orada olabileceğimi sanmıyorum."

"Tamam," dedim ve bunu hemen kabul ettim. Freddie'nin bir şeye ihtiyacı olursa...

"Demek istediğim, okula kayıt olacağım. Devlet üniversitesinde sunulan bir sosyal hizmet programı var. Çocuklara yardım etmek istiyorum. Bayan Stephanie'nin benim için yaptığını ben de onlar için yapmak istiyorum. İstiyorum ki... Ayık kalmak her zaman ömür boyu sürecektir bir mücadele olacak ama bunu yapabilirim ve başkalarına da yardım edebilirim."

Sandalyeyi geriye ittim ve o hareketlerimi takip ederken masanın etrafında döndüm.

"Ben de hâlâ orada seninle olmak istiyorum ama dersler çok zaman alabilir."

Aradaki mesafeyi kapatırken "Lütfen sana sarılabileceğimi söyle," dedim. Kollarını açarak cevap verdi ve neredeyse kendimi ona doğru attım.

"Senin için sorun olur mu?" Soru kısık bir fısıltıyla çıkmıştı. "Her zaman yanında olacağımı söylediğimi biliyorum ama bunu ben de yapmak istiyorum."

"Freddie," dedim, sadece bakışlarını karşılayabilecek kadar geri çekildim ve kendi gözyaşlarımı yavaşlatmaya çalışmadım. "Sorun yoktan da öte. Eğer sen istiyorsan, ben de senin için istiyorum. Seni desteklemek istiyorum ve bu dersler, çalışma arkadaşları ya da ben şehir dışındayken seni cesaretlendirmek için çıplak resimler anlamına geliyorsa, anladın sen."

"Boo-Boo, seni seviyorum," dedi ve sonra başını yana eğdi. "Çıplak fotoğraflar sadece sen şehir dışındayken mi?"

Bir kahkaha patlattım. "Belki yeni bir mücadeleye başladığın için özel bir şey alırsın."

"Teşvikleri severim," dedi ve beni ayağa kaldırdı. "Henüz çocuklara söylemedim."

Kalbim sıkışmıştı.

"Önce sana söylemek istedim."

"Bana söylediğin için teşekkür ederim," dedim. "Onlara söylediğinde yanında olabilirim ya da sadece sen yapabilirsin, ama seni desteklemek isteyeceklerini garanti ederim."

Freddie burnunu çekti ve sonra güldü. "Liam muhtemelen beni havalı bir okula göndermek isteyecek."

"Muhtemelen, ama kendi paranı kazanmak istesen bile bir kısmını onun ödemesine izin vermelisin." Turda para kazanmıştı, ama paraya dokunduğunu hiç sanmıyorum. Ama hepsi kazanmıştı, turne onlara zamanları için ödeme yapmıştı. "Senin ağabeyin olmayı seviyor."

Alnını benimkine bastırarak iç çekti. "Öyle olduğunu biliyorum. O ve Jas'ın kimin en iyi olduğu konusunda tartışmaları çok komik."

Evet, öyleydi. Daha da fazlası, Freddie'ye onu ne kadar çok sevdiklerini gösterdi.

"Ne zaman başlamak istiyorsun?"

BÖLÜM 19

EMERSYN

W Yeni eğitimcilerle konuşup onlarla ders programlarının ve öğrenci değerlendirmelerinin üzerinden geçene kadar beklemek sabırsızlığımı daha da artırdı. Freddie'nin haberi inanılmaz. En son ne zaman kendisi için bir şey *istediğini* söylediğini hatırlamıyorum.

İşimiz biter bitmez, ben bizi kulüp binasına geri götürürken o arabanın yolcu koltuğuna tırmandı. Çocuklara daha önce bir mesaj göndermiş ve bu akşam aile yemeği istemiştin. Biraz program sıkışıklığı olacaktı ama hepsi orada olacaklarını söylediler.

"Theo da orada olabilir," diye hatırlattım Freddie'ye. "Zamana ihtiyacın varsa onu yemeğe çıkarabilirim." Bu, tartışma sırasında orada olamayacağım anlamına geliyordu ama Freddie'nin biraz olsun rahatsız olmasını istemiyordum.

"Çocuğun orada olması umurumda değil," dedi Freddie. "Ben serseriye severim." Serseri.

Tanım Theo'ya çok uyuyor.

"Bir kez olsun en genç ben değilim ve gerçekten başka birine tavsiye verebiliyorum." Omuz silkti. "O aileden biri."

Ben de oradayken en genç olmadığı için onu dürtecektim ama bu tanımlamaya bayıldım. Theo hepsinin küçük kardeşi gibi bir şey olmuştu.

Çok sert oynadı. Hepimiz anladık. Bunu Mickey'nin ve Jasper'ın gözlerinde gördüm. Hiçbirimiz çocuk olmadık. Belki deneyimlerimiz farklıydı ama birbirimizde bunu fark ettik. Yani Theo'nun sert oynaması gerekiyorsa, bunu destekleyebilirdik.

Ama o da çocuk olmayı *hak ediyordu*. Güneşli günleri hak ediyordu. Başka hiçbir şey yapmasam bile bunu hak ettiğinden emin olacaktım. Şimdi Milo'nun gözlerindeki gülümsemeyi ve onunla ilk tanıştığımndan beri ondaki farkı görmek?

Ben de Theo için bunu istemiştim.

"Hey," dedi Freddie, trafik ışıklarında rölantide giderken elini kalçama koydu. "Benim sıram. İyi misin?"

"Endişeleniyorum,"

diye itiraf ettim. "Benim

hakkımda mı?"

"Hayır. Yani, evet. Sizin için hep endişeleniyorum ama özellikle *sizin* için değil. Şu anda değil." Işık değiştiğinde ve ayağımı gaza bastığımda nefesimi dışarı verdim. Arabayı sevmiştim. Kendi başıma sürmenin özgürlüğünü seviyordum. Bu onlarla birlikte sürmeyi de sevmediğim anlamına gelmiyordu. Şimdi olduğu gibi. "Doğrusu, skor yapma ihtiyacı hissetmenden nefret ediyorum. Aynı zamanda, sifonu çektiğin ve yardım istediğin için seninle gurur duyuyorum."

Bacağımı sıktı. "Teşekkür ederim. Eğer biz değilsek, ne için endişeleniyorsun?"

"Theo. Tur. Sırada ne var. Tüm bunlara nasıl tutunacağım." Kelimeler ağzımdan döküldü. "Sanki çok kısa bir süredir normalimiz buymuş gibi geliyor ve ben *mutluyum* Freddie. Gerçekten mutluyum. Sizinle mutlu olmaya devam etmek istiyorum ve sizin de mutlu olmanızı istiyorum."

"Parmaklarının arasından kayıp gideceğinden mi endişeleniyorsun?" Başparmağıyla bacağımın üzerinde yavaşça bir daire çizdi.

"Evet," dedim başımı sallayarak. "Aptalca olduğunu biliyorum ama..."

"Bu aptalca değil, Boo-Boo. Mutlu olmayı hafife almayız. Etrafımızda istediğimiz insanların olmasını da hafife almıyoruz. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir şeyi hafife aldığımızı sanmıyorum."

Ona baktığımda, başını koltuğa yaslamış beni izlediğini gördüm. "Hayır, yok." Kabul etmek zorundaydım. "Ben de bunu asla hafife almak istemiyorum."

"Yapmayacaksın," dedi. "Aslında şu anda bir anlaşma yapıyoruz. İkimiz de bunu hafife almayacağız. Kaydığımı düşünürsen, beni dürtmeni bekliyorum."

Ben."

"Eğer beni bunu yaparken görürsen aynı şey senin için de geçerli." "Anlaştık."

Teklif ve anlaşma yardımcı oldu. Hem de çok yardımcı oldu. Ben garaja girdiğimde Liam bisikletinden inmek üzereydi. Kellan ve Jasper oradaydı, Mickey de hemen arkamdaydı. Hepimiz aynı anda varmıştık.

Jasper ben daha park etmeden sürücü kapımı açmak için yanıma geldiğinde içimden kahkahalar yükseldi. Emniyet kemerimi çözdü ve beni kucaklamak için dışarı çekti.

"Anlaşıldı," dedi. "Ben kazandım. O benim." Liam homurdandı. "Hellspawn'a beş dolar."

"On," diye seslendi Freddie dışarı çıkarken. "Boo-Boo'nun yetenekleri var."

Onlara "Susun," dedim ama yanımda olmalarının sıcaklığı ruhuma merhem gibi geldi. Onlar etrafımda olana kadar beni ne kadar izole ettiklerini hiç fark etmemiştim. Beni Kellan'a vermeden önce Jasper'ın dudaklarına bir öpücük kondurdum. Sonra Kel, Liam ve Mickey'den birer öpücük aldım.

Vaughn, Rome ve Theo içeride bir yığın pizza, sarımsaklı ekmek ve yapışkan tarçınlı ikramlarla birlikteydi. Rome ve ardından Vaughn beni öptüğünde Theo yüzünü buruşturdu. PDA'lara rağmen bana bu konuda hiçbir şey sormamıştı ve ben de açıklama yapmamakla yetinmiştim.

Kulağa son derece rahatsız edici bir konuşma gibi geliyordu. Kucağımda bir tabakta pizzayla oturana kadar Theo'nun yüzünün yarısının mavi olduğunu fark etmedim, parlak mavi değil ama sanki çoğunu temizlemiş gibi ama cildi hala mavi, mavi lekeli.

"Boyanın içine falan mı düştün?"

Roma kıkırdadı, Theo'nun homurdanmasına rağmen bu saf neşe yeterince büyülü bir sestti.

"Tercüme," dedi Liam. "Theo Roma'yı dinlemedi."

"Doğru değil," diye karşı çıktı Theo. "Dinledim."

"Hemen değil," dedi Rome. "Yoksa mavi olmazdın."

Kahkahalar odanın içinde dalgalandı. Theo yüzünü buruşturdu ama gerçek bir rahatsızlıktan çok utançtan kızarmış gibiydi. Espri gözlerine yansdı ve bana bir sırıtış fırlattı. "Sonra dikkat ettim," dedi. "Söz veriyorum."

Omuz silkmekle yetinen Rome'a gizlice bakan tek kişi ben değildim. Jasper kıkırdayan Liam'a baktı. "Tercüme, eninde sonunda."

Daha fazla kakhaha ve ben başımı salladım. "Gelecekte onu dinleyecek misin?"

Omuzlarını kaldırma sırası Theo'daydı ve Freddie "Tercüme: *theoretically*" diye araya girdi.

Neredeyse pizzamı yutuyordum. Peynirden boğulduğumda Kellan sırtımı sıvazlamak zorunda kaldı. Rome Freddie'ye beşlik çaktı ve Theo bile genişçe sırttı.

"ocuklar," dedi Jasper hayali bir gözyaşını silerek. "Bizi gururlandırıyorlar."

Freddie ona tek bir orta parmakla cevap verdi ama neşeli hava devam etti. Sohbet Theo'yu azarlamaktan okul hakkında sorular sormaya kayarken pizza ısırlıkları arasında bir soda içtim.

Dersler hakkında tartışmak ya da daha somurtkan olmak yerine, aslında biraz canlılıkla cevap verdi. Fen ve mekanik gibi uygulamalı dersler yüz yüze ders gerektirirken, bazı dersleri uzaktan yapmasına izin veren bir okul bulmuştuk.

"Önümüzdeki hafta ilk motor yenilememize başlıyoruz," dedi Kellan'a bakarak. "Bir kısmı üzerinde dükkânda çalışmama hâlâ razı mısın? Ekibimdeki diğer üç kişiyi de getirmem gerekecek." Yüzünü buruşturmasına bakılırsa Theo'nun onları getirmeye razı olduğundan emin değildim.

"Bana uyar," dedi Kellan. "Kapanış saatlerinde orada olamazsın ve oradayken bana ya da Jasper'a ihtiyacın var."

Rome boğazını temizledi ve Kellan ona bir bakış attı.

"Emin misin?"

Roma omuz silkti.

"Tamam, o zaman Roma şehirdeyken, Roma şaperonluk yapabilir."

"Dinleyip dinlemeyeceğimi görmek için bir test mi bu?" Theo'nun ses tonundaki kuruluk, Roma'dan da aynı derecede kuru bir bakış aldı.

"Dinleyeceksin." Başka bir şey eklemesine bile gerek kalmadı çünkü Theo ellerini iki yana açtı.

"Dinleyeceğim ama hepinize teşekkür ederim. Bazı işleri teknik okuldaki atölyede yapmamız gerektiğini biliyorum ve bu temel bilgiler için iyi ama yeni motoru daha kontrollü bir ortamda yapmayı tercih ederim."

Bu, motorun stili, devir sayısı ve gerçekten anlamadığım diğer öğeler hakkında birkaç soruya daha yol açtı. Mickey'nin eli sarılıydı.

ensemın etrafını sarmış ve oradaki gerginliğe hafifçe masaj yapmaya başlamıştı. Gözlerimi yarı kapalı bıraktım, sadece sohbetin akışının tadını çıkarıyordum.

Liam ve Jasper, giyim mağazaları ve daha fazlası için taşımacılık yapmak üzere beş yeni kamyonun hizmete girmesiyle ortak bir girişim başlatmışlardı. Liam bir süredir büyümek istiyordu. Mickey'nin güvenli evleri, şehirdeki ıslah projeleri ve Jasper'ın nakliye işini büyütmesi arasında, bunları birleştirmek için iyi bir zaman gibi görünüyordu.

Jasper, "Bu aynı zamanda tura daha fazla kamyon ayırabileceğimiz anlamına geliyor, böylece programı çok fazla değiştirmeniz gerekmiyor," dedi. "Tabii siz değiştirmek istemezseniz, biz de her zaman bunu başarabiliriz."

"Ama bunu yapman gerektiğinde *ya da* yaparsan herkes için daha kolay olacak," dedi Kellan ve sonra başımın üstüne bir öpücük bıraktı. "Onaylıyorum."

Başımı arkaya yatırarak ona gülümsedim. Mickey bu gidişle beni bayıltacaktı. Kanepenin içinde eriyordum. Kellan kalçamı ovarak bana yardım etmiyordu. Sadece... *güzeldi*.

"Turlardan bahsetmişken," dedi Freddie. "Bir sonrakinden çekilmem gerekecek -belki hepsinden değil- ve Boo-Boo'yla bu konuyu konuştum bile."

"Ne oldu?" Jasper ona odaklanırken sordu. Freddie'nin bakışlarını yakaladım ve göz kırptım. Gülümsemesi yüzündeki gerginliği biraz olsun azalttı.

"Okula gitmek istiyorum." Herkesin dikkatini çekerek öne doğru eğildi. "Şimdi beni dinleyin..."

Planını ve nedenlerini ortaya koydu. Bayan Stephanie'den bahsedince Mickey'nin eli enseme durdu. Onun boştaki eline uzanma sırası bendeydi ve karşılığında o da elini kavradı.

"Ben iyiyim Küçük Bit," diye mırıldandı ve şakağıma bir öpücük kondurdu. "Sadece bir sürpriz, ama iyi bir sürpriz." Elini sıktım. Freddie'yle gurur duyuyordum, hiç geri çekilmedi, hatta neredeyse kaymasından bile bahsetti. Her ne kadar çocuklar bunu biliyor olsalar da, sanırım bana söylediğini doğrulamak için değil, mantığında nereye düştüğünü ortaya koymak içindi.

Bitirdiğinde Freddie ellerini açtı.

"Çok fazla, biliyorum ama... Bunu gerçekten yapmak istiyorum. Bu fikir aklıma gelene kadar hayatımda ne kadar çok şey aradığımı fark etmemiştim. Boo-Boo benden o çocuklarla konuşmamı istedi ve ben de daha kötü birini düşünemedim. Sonra yaptım ve zaman aldı ama onlara ulaştım. Belki de bu işte iyi olamayacağım..."

Bu son kelimelere kendinden şüphe duymak da karıştı.

"İyi olurdun." Rome oturduğu yerden kalktı ve boş pizza kutularından ikisini çevirerek kapattı. "Ben de seninle konuşmak isterdim."

Freddie gözlerini kırptırdı, yüz ifadesinde şaşkınlık ve şok üstünlük için yarışyordu.

Vaughn gerinirken, "Ne dediyse o," diye onayladı. "Neye ihtiyacın var? Okul gibi mi? Boş zaman dışında, ki eminim Dove bunu zaten heyecanla onaylamıştır." Bana sırtıttı ve ben de kendi gülümsememle karşılık verdim.

"Kesinlikle, hatta eğer istersen kaydolur ve seninle birlikte okula giderim." Kabul ediyorum, sekiz yaşımdan beri okuldan tamamen uzak kalmıştım ve tüm eğitimimi özel öğretmenler aracılığıyla almıştım.

"Hmm... okulların bir listesi var mı?" Liam telefonunu çıkararak sordu. "Senin için en iyi seçenekleri bulmamız gerekiyor, özellikle de eyalet dışına gitmek ya da başka bir eyaletteki kampüse yakın bir yerde yaşamak istemiyorsan."

"Hayır," dedi Freddie hızla. "Buradaki devlet üniversitesinde sosyal hizmet diploması var." "Bu iyi bir başlangıç," dedi Mickey. "Lisans aldıktan sonra

Her zaman sürekli eğitim kursları ve bunların bazıları da çevrimiçi. Ancak bilmeniz gereken pek çok şeyi yaparsınız, bu daha çok bilgi tabanınızı genişletmekle ilgili olacaktır."

"Buradaki Eyalet Üniversitesi'nin giriş koşulları var. Değerlendirme testleri..." Liam'ın düşüncelerinin döndüğünü duyar gibiydim.

"Testlerden nefret ederim," diye itiraf etti Freddie. "Umarım bu bir takılma noktası değildir." "Yardım edebilirim," diye önerdi Theo ve ben de eğildiği yere doğru bir bakış fırlattım.

ileri. "Sizin bana yaptığınız gibi. Test stratejilerinde gerçekten iyi olduğum ortaya çıktı. Merkezdeki Bayan Franklin'e göre, onlara yaklaşmak için iyi bir yolum olduğunu söyledi. Eğer isterseniz, yardımcı olup olmadığını görmek için size yol gösterebilirim."

"Sakıncası yoksa," dedi Freddie. "Nasıl çalışılacağına dair dersler olduğunu duydum, muhtemelen benim de dikkate almam gereken bir şey."

"Evet, o şey can sıkıcıydı," diye mırıldandı Theo ama Jasper'ın yan bakışı üzerine ellerini kaldırdı. "Sinir bozucuydu dedim, işe yaramadığını değil."

"Daha iyi," dedi Jasper, sonra Freddie'ye baktı. "Neye ihtiyacın varsa."

"Şey, bunun bir maliyeti olacak-" diye başladı Freddie ve Liam ona bakınca sözlerini yutma sırası ona geldi. "Liam, hepsini ödeyemezsin."

"Neden olmasın?" Kaşlarını kaldırdı.

"Çünkü..." Freddie ellerini iki yana açtı. "Bunların bazılarını kendim yapmalıyım."

"Neden?" Kellan sordu, sesinde zerre kadar yargılama yoktu.

"Derslere girmek zorundasın," dedi Mickey. "Sınavlara girmen, ödevlerini yapman ve çalışmak için zaman ayırman gerekecek. Bu yolda kendi şeytanlarınla yüzleşmen gerekecek. Tüm bunlar senin yapman gereken şeyler. Neden parasını ödemene yardım etmiyoruz?"

Freddie ne yapacağını şaşırılmış gibiydi.

"Milo hukuk fakültesine gittiğinde kredi kullandı ve kaynaklarımızı birleştirdik. Bunu ilk kamyonu satın almak için yaptık," diyor Jasper. "İster iş ister kulüp binası olsun, burada depoda her genişlediğimizde bunu tekrar yaptık."

Vaughn, "İlk dükkâna yaptığım yatırım da aynı şekilde," diye ekledi. "Kel'in tamirci dükkanında sertifika alması ve eğitim görmesi gerekiyordu. Kaynakları her zaman bir araya getirdik."

Freddie yardım ister gibi bana baktı ve ben de gülümsedim. "İhtiyacın olan her konuda yardım etmek istiyorum ve eğer bu okul kredileri için endişelenmemen anlamına geliyorsa? O zaman neden bunu yapmıyoruz? Bunu senin için yapabilecek tek kişi sensin Freddie, ama biz de bunun bir parçası olmak istiyoruz. Tıpkı sizin benim yanımda olduğunuz gibi biz de sizin yanınızda olmak istiyoruz."

"Temel olarak," dedi Liam. "Ama aynı zamanda sen benim küçük kardeşimsin. Okula gitmek istiyorsan, okula gideceksin. Faturalar, dersler ya da kitaplar için endişelenmeni istemiyorum. Bu bizim karşılayabileceğimiz bir lüks."

"Onunla dövüşme," dedi Rome. "Nasıl olsa yapacak, o zaman kavga edersiniz. Ama bu onu durdurmaz."

Liam gözlerini devirerek Roma'ya baktı.

İkizi sadece omuz silkti. "Yanılıyor muyum?"

Sessizlik bir süre devam etti, ardından odada kahkahalar patladı.

"Peki," dedi Freddie, hâlâ gülerek. "Siz ödeyebilirsiniz." Aynı zamanda gözleri parlıyor ve yüzü kızarıyordu. Bana bir kez daha baktığında ona sırtıtmakla yetindim. Hepimiz ona yardım etmek istiyorduk.

Memnuniyet içimde bir çöl rüzgârı gibi esti, çünkü bize izin verecekti.

BÖLÜM 20

ON AY SONRA.

EMERSYN

T Noel ağacı alt kattaki oturma odasında harika görünüyordu. Çocuklar, seçtiğimiz dokuz ayaklı ağaca yer açmak için yeni oyun sistemiyle birlikte bilardo masasını da kaydırmak zorunda kaldılar. Biz Aslında birkaç ağaç seçmiştim. Bir tanesi okul için, bir tanesi Vaughn'un dükkânı için, bir diğeri Kellan'ın evi için, bir tanesi burası için ve bir diğeri de üst kattaki süitimiz için.

Noel'de her yer hortumla yıkanacaktı. Işıklar, süslemeler ve daha fazlası. Hatta bir gece önce bizim için büyük bir Noel ziyafeti planlıyorduk, böylece Noel günü etrafa yemek dağıttıktan *sonra* kalanları yiyebilecektik.

Bir düzineden fazla yerel aileyi evlat edinmiştik. Noel Baba'nın elflerini değil de Vandallarını oynayacağımız için çok heyecanlıydım. Tatilleri diğer insanlarla ilgili hale getirmek ve *onların* dileklerini gerçekleştirmek *harikaydı*. Theo için bir sürpriz bile planlamıştım, gerçi o bir şey istememişti.

Bizimle geçirdiği ilk Noel sürprizlerle doluydu. Daha önce hiç gerçek anlamda kutlama yapmadığını öğrenmekten nefret ediyordum. Pek çok açıdan birbirimizden çok farklı hayatlarımız olmuştu. Diğerlerinde mi? Birbirimize çok benziyorduk.

Geçen yıl onu şımartmaya çalışmamız pek hoş karşılanmamıştı. Mickey ve Rome onun rahatsızlığını fark etmişti, biz de geri adım atmıştık. Ama bu yıl? Bir planım vardı.

Her şey Liam'ın Noel ve Yeni Yıl arasında bana *sürpriz* yaptığı küçük bir kayak gezisiyle başladı. Theo Liam'ın "koruması" olarak gidiyordu ve biz oraya vardığımızda Bodhi ve Lainey de Levi ve Andrea ile birlikte orada olacaklardı.

Bunun sinsiliği beni gülünç derecede heyecanlandırmıştı. Daha çok Theo arkadaşlarını *özlediği* için ama onların yaşam tarzından rahatsız olduğu için. Ya da en azından sürekli bunu söylüyordu. Başka bir şey olduğundan şüpheleniyordum ama daha fazla bilgi için bana güvenmiyordu.

Umarım başka birine güvenmiştir. Belki Mickey, Jasper ya da Freddie. O zamana kadar, onu gizlice sevgiye boğmam ve *onun* için güvenli yerlerde değer verdiği kişilerle zaman geçirmesini sağlamam gerekecekti.

Telefonum cebimde titredi ve yukarı çıkmak için dönmeden önce alarmı susturmak için onu çıkardım. Bu gece herkesin bir yere gitmesi gerekiyordu, benim bile. Gerçi bu gece bir randevu söz konusuydu ve o gelmeden önce duş almam gerekiyordu.

Doğrudan okuldan gelmişim ve aslında çocuklar gittikten sonra kendi eğitimimi orada yapmışım. Üst kata çıktığımda buradaki ağacımıza bakıp sırtıttım. Bütün oda ışıklarla parlıyordu. Tüm beyaz peri ışıklarını renkli olanlarla değiştirmişlerdi. Sonra da çaldığımız müziğe göre ışık renklerini değiştiren bir aparat eklemişlerdi.

Kesinlikle büyüleyiciydi.

Odama giderken durakladım ve dekorasyonları incelemek için döndüm. Bir şey vardı... Sonra gördüm. Birisi zımbayı ve baltayı Noel ışıkları ve cicili bicili şeylerle sarmıştı.

İçimden bir kahkaha koptu. Kesinlikle gülünç ve mükemmeldi. Bunu kimin yaptığını daha sonra bulmam gerekecekti. Belki de. Belki de bu sürprizin tadını çıkarabilirdim. Gizlediğim adamlar için birkaç tane vardı.

Aceyleyle duşa girdim, yapmak istediğim son şey geç kalmaktı çünkü tüm süslemelere bayılmışım. Ama yine de bayılmamak elde değildi. Çocuklar ellerinden geleni yapmışlardı ve ben buna bayılmışım.

Yine de bunu aklımda tutarak duşu açtım, soyundum ve içine atladım. Eğer kıcımin altında bir ateş yakarsam, saçlarımı yıkayıp kurutabilirdim.

Freddie gelmeden önce. Kapı çalındığında şampuanı durulamak için saçımı suyun altına sokmuştum.

"Hey, Boo-Boo," dedi Freddie kapı açıldığında. "İyi misin?"

"Hayır," dedim neşeyle. "Sıcak, ıslak ve şu anda biraz sabunlu."

Kıkırdadı. "Geldiğini duyduğumu sanmıştım."

Kahretsin! "Çoktan döndüğünü fark etmemiştim, bugün sınavın yok muydu?"

"Evet, finaller bu sabahtı. Hepsini atlattım ve erken döndüm." Kapı kapandı ama o geri çekilmedi ve bu iyiydi. "Yalan söylemeyeceğim, bittiklerine sevindim."

"Öyle mi?" Saç kremine uzandım. "Onlar hakkında iyi hissediyor musun?" İlk sömestr zor geçmişti. Birden fazla kez vazgeçmek istemişti ama yaz dönemi çok daha iyi geçmişti. Son konuştuğumuzda güz dönemi derslerini çok daha fazla sevmişti.

"Aslında... var." Bir an sonra perde arkaya kaydı ve Freddie çıplak bir şekilde bana baktı. "Size katılmamın sakıncası var mı?"

Ona bakarken gözlerime su kaçtı. Bu acı, onları durulamak için suya dönmemi sağladı ve bakmamı engellemeye yardımcı oldu. "Hiç de değil." Sonra her cesur an alkışlanması gerektiği için ekledim, "Bu yeni bir şey."

"Orada durmuş bunu yapmayı düşünüyordum, hayal ediyordum..." Göğsünün sıcaklığı sırtıma değişiyordu. Varlığı oradaydı, tam olarak dokunmuyordu ama açıktı. "Soyunmak ve her şey normalmiş gibi buraya girebilmek istedim."

"Demek başardın." Küçük, mutlu bir memnuniyet iç çekişi yaptım. "Soyundun ve bana katıldın."

"Evet." Sesinde bir miktar inançsızlık dalgalandı. Sonra elleri kalçalarımın üzerinde durdu. "Bu gece için planlarımızı değiştirmeye ne dersin?"

Onun çıplak vücudunun benimkine değmesi bana pek çok şey düşündürüyordu ve bunların hiçbirinin asıl planlarımızla ilgisi yoktu. Açıkçası, o planların ne olduğundan bile emin değildim. Ona bakabilmek için başımı eğdim.

"Aklında ne vardı?"

Kolunu ortama doladığında ve beni kendine çektiğinde gözlerimi kapatmak istedim. Freddie ve ben son birkaç aydır pek çok şey denemiştik.

Oral seks biraz zaman almıştı ve bunun için hâlâ karanlığı tercih ediyordu ve benim için sorun yoktu. Ona zevk veren her şeye razıydım.

"Düşünüyordum da," dedi kulağıma bir öpücük kondurarak. Ereksiyonunun ağırlığı kığımın dikişine dayanıyordu ve eli karnımın üzerinde yayılıyordu. Bu hareket benden ona yaslanmamı istiyordu, ben de öyle yaptım. "Bu gece beni itmeni istiyorum diye düşünüyordum."

"Freddie..." Son altı ay içinde birkaç kez zorlamıştık. Son sefer hiç de iyi gitmemişti. Bu konuda kendini yıpratmasını istemedim. Bir daha olmaz.

"Biliyorum," dedi, avucuyla yavaş daireler çizmeye başlarken çenesini omzuma yasladı. Su ikimizi de kayganlaştırıyordu ama o aşağıya, amıma doğru sürükleniyor ve sonra tekrar uzaklaşıyordu. Bu lezzetli ve rahatlatıcı bir alaydı. "Geçen sefer ne olduğunu biliyorum. Sanırım o zaman ne olduğunu biliyorum ve şimdi bununla nasıl yüzleşeceğimi biliyorum - ya da en azından..."

Öyle sert bir nefes verdi ki bakışlarıyla buluşabilmek için döndüm. Bu kadar yakinken göğüs uçlarım göğsüne sürtündü. Derisindeki yara izleri görünüyordu. Bazıları kavgadan. Bazıları kesmekten. Diğerleri o kadar eskiydi ki ne zaman olduğunu hatırlayamıyordu.

Yara izleri, sikine dokunduğumda ya da onu yuttuğumda ışıkların açık olmasını istememesinin bir başka nedeniydi. Benim görmemi istemiyordu. "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim ona. "Dünya kadar vaktimiz var."

"Ama Boo-Boo, ben *daha fazlasını* istiyorum. Seninle daha fazlasını yapabilmek istiyorum. Birçok kez çok yakınlaştık ve ben korkmuyorum... son seferinde bunun nedeni sana yaralarımı göstermemiş olmamdı."

Işıkları kapatmamıştık. Hiç aklıma gelmemişti. Oynuyorduk ve itişiyorduk, sonra gömleği çıktı. Beni öpmüştü ve ellerimi sırtında gezdirdiğimde donup kalmıştı.

Sertliğin farkına varması bir an almıştı ama bu çok uzun sürdü. Çok geçmeden ellerimi çektim.

Freddie yüzümü ıslak avuçlarının arasına aldı. "Boo-Boo, sen değildin. Tavşan gibi davrandığımı biliyorum. En gurur duyduğum an değildi."

"Sadece seni inciten şey olmak istemiyorum." Geri gelmesinin üzerinden saatler geçmişti. Beni onun peşinden gitmekten alıkoyan tek şey Jasper'ın onu bulduğuna dair mesajıydı.

Freddie gözlerime bakarak, "Değildin," dedi. "Sana söz veriyorum, kesinlikle bendim. Sen değil. Panikledim..." Sözcükler bir an kekeleydi, sanki nefesi küçük sert pantolonlarla çıkıyormuş gibi.

Ellerimden birini kavradı ve göğsüne, kalbinin hemen üzerine bastırdı.

"Panikledim çünkü sana bazı yara izlerimden hiç bahsetmemiştim. Sonra bazılarının ne kadar kötü olduğunu ve nereden geldiklerini bilmediğimi hatırladım. Özellikle de..."

Gözleri kapalı, suyun spreyi altında dururken nefeslerini derinleştirdi. Kalbinin çılgınca çarpışı yavaş yavaş daha dengeli bir tempoya dönüşmeye başladı. Gözlerini tekrar açtığında daha sakin görünüyordu.

"Nefes egzersizleri yapıyorum. Bunları travma gruplarımdan birinde öğrendim."

Grup seansları. Hala onlardan hoşlanmıyordu ama yararlı olduklarını keşfetmişti. Bu, yaz boyunca terapi kurslarından birinin bir parçası olarak ve sorunlu gençlerle ilgilenirken olmuştu. İlk başta anlamak için katılmıştı. Sonra gerçekten öğrendiği için kalmıştı.

"Bu konuda seninle hâlâ gurur duyuyorum," diye hatırlattım ona.

Gülümsemesi utangaçtı ve yüzü kızarmıştı. Ama bu sadece buradaki sıcak sudan kaynaklanıyor olabilir. "Düşünmeye devam ettim, tamam sadece bir tane daha ve şimdi..."

"Şimdi onlara liderlik etmeye başlıyorsun."

Omuzlarını kaldırdı. "Bu gruplardaki çocukların bazıları bana çok benziyor. Kendilerinden çok nefret ediyorlar. Olan biten her şey için kendilerini suçluyorlar ve ben bunun saçmalık olduğunu düşünüyorum. Yani, ben kendimden nefret etmiyordum ama..."

Kaşlarını kaldırdım ve bekledim.

"Ama biliyorsun, ben yaptım." Bu itiraf bir ay önce gelmişti.

Aynı anda hem bu kadar çaresizce üzgün hem de mutlu olmak mümkün müydü?

Muhteme

len.

"Anladım

."

"Biliyorum," diye mırıldandı. "En büyük yardımcım sensin. Dinliyorsun. Sorular soruyorsun. Ama beni hiç yargılamadın ya da bana farklı gözle bakmadın."

"Benimle yapamazsın," dedim. "İtiraf bizim olayımız."

Kıkırdadı. "Evet, öyle..."

"Ama sen diyordun ki," onu nefes alış verişinin bu kadar düzensizleşmediği önceki günlere geri çektim.

"Ayrıca yaptığının yanıma kâr kalmasına izin vermiyorsun," dedi, bu kez sırtışında saf bir neşe vardı. "Çok sevdiğim bir gerçek, ama çocuklara söyleme yoksa yapmalarını istediğim bir şey olduğunu düşünürler."

Dudaklarıma bir öpücük bırakırken güldüm. "Oyalanmayı bırak," diye dürttüm onu. "Burada bir an yaşıyoruz," diye dalga geçtikten sonra bir öpücük daha kondurdu

ağzımın köşesine kadar. "Çok daha fazlasına sahip olmak için çalışıyorum."

"Hmm-hmm. Yara izlerine geri dön Freddie. Bana bir şey söylemek istiyorsun, böylece korkuyu geride bırakabiliriz."

"Patronluk taslamana gerçekten bayılıyorum, Boo-Boo." Alçak sesle çıkardığı inilti, küçük bir ses darbesiydi. "Ama haklısın." Omuzlarını dikleştirerek bakışlarını benimkilere kilitledi. "Özellikle de aletimin etrafındaki yara izleri. Hiç hoş değiller. Eskiden beni biraz deforme ettiğini düşünürdüm ama sadece yakıldığım yerler ya da ne yaptılarsa artık."

Önemli değilmiş gibi omuz silkti ama ikimiz de daha iyi biliyorduk.

"Panikledim çünkü seni üzeceğimi düşündüm ve bunları açıklayamadım ve hiçbir şey söylemedim. Sonra sadece... kör bir panik oldu."

Ön kolumun iç tarafındaki tüylerle süslü dövmeyle göstermek için kolumu kaldırdığımda başıyla onayladı.

"Evet, tıpkı bunlar gibi. Çirkin anların hatıraları. Sadece çoğunun neye ait olduğunu tahmin edebiliyorum. Hiç kimsenin görmesini istemedim. Başkalarının yanında çıplak olmaktan hep kaçındım. Erkeklerin bile. Kaçınmadığım zamanlarda da bana bakmamaya özen gösterdiler."

"Yardıma oldu." Bu bir soru değildi.

Bir kez başını salladı. "Bu yüzden kendimi senin kıçına sürtebiliyorum. Ya da o güzel ağzını üzerimde hissettiğimde ışıkları kapatmayı bu yüzden seviyordum. Normalmişim gibi davranabiliyordum."

Beni öldürüyordu.

"Ama artık rol yapmak istemiyorum." Ellerini tekrar kalçalarıma indirdi ve bir adım geri çekildi. "Seninle bir daha asla rol yapmak istemiyorum."

Dudaklarımı yaladım. "Yani sana bakmamda bir sorun yok mu?" "Lütfen mi?"

BÖLÜM 21

FREDDIE

M Kalbim göğsümde kilitlendi. Atışı tamamen durdurmak fiziksel olarak mümkün değildi ama öyle hissettiğime yemin edebilirim. Ruhumu ona açtığım süre boyunca Boo-Boo orada durmuş ve içimi döktüm. Sadece onu acıdan ve karanlıktan uzaklaştırmaya çalıştığım da beni itti.

Basit gerçek şuydu ki, benim karanlığım onu korkutmuyordu. Her ne kadar onu bundan korumak istesem de, buna gerek yoktu. Onun da kendi karanlığı vardı. Onunla yüzleştğinde, ben de yanındaydım. Bunu birlikte yaptık. Benimle ve benimkiyle başa çıkabilirdi.

Sadece bunu onunla *birlikte* yapmaya istekli olmam gerekiyordu. Onun için değil. Onun için değil. Ama onunla, çünkü düşmeme izin vermeyecekti ve düşsem bile, beni tekrar bir araya getirmek için yanımda olacaktı.

Bakışlarını hemen bana çevirmek yerine, dikkatini yüzümde sabit tuttu. "Gözlerimi daha önce de görmüştünüz," diye hatırlattım ona.

"Sadece sana bakmaktan hoşlanıyor da olabilirim, biliyorsun," dedi. Koyu renk saçları ıslatılmış ve geriye doğru taranmış, yüksek elmacık kemiklerini ve her zaman var olan kırılgnlık havasını vurguluyordu. Her şey

O kadar ustaca bir araya getirilmişti ki, bazen o kadar güzeldi ki nefes almakta zorlanıyordum.

Sonra bir şaka yapar ya da bana takılırdı ve o sadece Boo-Boo'ydu. Ethereal, mükemmel ve kesinlikle en iyisi.

"Gözlerin çok güzel olduğu için de olabilir," dedi ve çenemi öpmeden önce parmak uçlarına kalktı. "Ve kızarman da hoşuma gidiyor."

Yüzüm kızardı ve ona ters ters baktım. Aslında kızgın değildim ama kimse beni onun gibi kızartamazdı. "Bu kadar yeter, Boo-Boo. Daha sonra benimle uğraşarak eğlenebilirsin."

"Peki," dedi, tek hece bıkkın bir iç çekişin huff'ında sürüp gitti. "Daha sonra seninle ilgili her şeyi ezberlediğimden emin olacağım."

Gözlerimi devirerek başımı salladım ama bir adım daha geri çekildi ve bana baktı. Gerçekten bana baktı. Tedirginliğin karıncalanması tenimi ürpertti, ama oradaydı ve tekrar kayboldu. Kahkahalar onu fazla etkilememişti.

"Freddie..." Dudaklarını büzdü, o kadar uzun süre beni düşündü ki unuttuğunu sandım. "Korkarım ki şu anda eskisinden daha seksi olduğunu düşünüyorum."

Ağzım bir an için açık kaldı, iğneleyici bir yorum yapmaya hazırdım. Ancak, söylemesini beklediğim son şey ağzından çıkan ilk şey oldu.

Parmağıyla küçük bir dönme hareketi yaptığında, dişlerimi sıkarak ağzımı kapattım. Arkamı dönmemi istiyordu.

Bu Boo-Boo.

Zihnindeki ilahi bana Boo-Boo'ya güvendiğimi hatırlattı. O bana asla zarar vermezdi. İşin tuhafı, endişelendiğim huzursuzluk hiç ortaya çıkmadı. Aksine, onun şakacılığı beni eğlendirdi. Onun için küçük bir dönüş yaptım, yavaşlayarak yüzümü başka yöne çevirdim.

Sırtımda yara izleri vardı. Bunların çoğunu bir yetişkin olarak kazandım. Birkaç tanesi bıçaklı kavgadan. Bir diğeri de motosiklet kullanmayı öğrenirken ukalalık edip sıyırdığım için.

"Sana dokunacağım," dedi.

"Tamam." Direncin yükselmesini bekledim. Gerginliğin kaslarımı kilitlemesini bekledim. İkisi de olmadı.

Parmaklarının tenime hafifçe temas etmesi tüylerimi diken diken etti. Gözlerimi kapatarak sırtımı keşfederken bu hissin tadını çıkardım. Neredeyse beni okşuyormuş gibiydi.

Belki de öyleydi.

Sonra omzuma bir öpücük kondurdu. "Nasıl hissediyorsun?" Sesi bir siren çağrısı gibi etrafımı sarmış, cevap vermem için beni çağırıyordu.

"Gerçekten harika," dedim ona, neredeyse bunu dile getirmekten ve uğursuzluk getirmekten korkarak. "Bana dokunmandan hoşlanıyorum."

"Ben de sana dokunmayı seviyorum." Ellerini etrafımda dolaştırdı ve çıplak bedenini sırtıma bastırdı. Ellerini karnımın üzerine koydum, aletimin gerildiğinin farkındaydım. Duşta onu düşünürken bile sertleşmişim.

Boo-Boo'nun etrafında ereksiyon kalıcı bir durum gibi görünüyordu. Bu noktada buna o kadar alışmışım ki, ereksiyon olmadığım zaman ereksiyon olduğum zamandan daha fazla fark ediyordum.

"Hâlâ iyi misin?" Her kelime ona ihtiyacım olanı söylemek için açık bir kapıydı. Şu anda durmak istesem dururdu. Kahretsin, daha önce yaptığını biliyordu ve onu hayal kırıklığına uğramış ve tatminsiz bırakmışım.

"Evet," diye nefes verdim. "Gerçekten iyi. Bunun uzun sürmesini istiyorum, Boo-Boo." "Bir sır bilmek ister misin?"

"Hmm?"

Ellerini aşağı indirdi ve sikimin tabanını kavradı, gözlerimi kapattım. Okşamasının yavaşça kayması toplarımı yukarı sürükledi ve patlamaya hazır olduğuma yemin ettim. Yani şu anda bitmeye hazır değilim.

"Bunu istediğimiz kadar yapabiliriz," diye mırıldandı. "Hızlı ya da yavaş. Sen neye hazırsan."

O haklıydı. Kesinlikle haklıydı ama ben *onu* istiyordum. Onu ilk gördüğümde hayal ettiğim gibi sevmek istiyordum, o güzel amcığı çıplak, morarmış ve gururlu bir şekilde orada dururken.

Boo-Boo bir savaşçıydı. O bizim savaşçımızdı.

Elini kapattım ve temas edince beni bıraktı. "Duştan çık." Duş duvarına karşı sevişmek kulağa hoş geliyordu. Tezgâh, zemin ve hatta kapı da öyle ama bir yatağımız vardı. Boo-Boo'nun yatağı ve ben bunu doğru yapmak istiyordum.

Kısa sürede duşu kapattı ve ben de üzerime bir havlu geçirmeden önce ona vermek için bir havlu kaptım. İçimdeki sıcaklık hızla artıyordu ve tenim çok gergindi. Kalbimin hızla atması bana nefes alma egzersizi yaptırdı.

Tam bir dakika geçmeden gözlerimi tekrar açtım. Boo-Boo orada durmuş bekliyordu. Yumuşak kahverengi gözleri beni esir almıştı. O kırılganlık havası oradaydı, savunmasız ve açık. Bazen bize kıyasla ne kadar küçük olduğunu unutmak kolaydı ve o bana her zaman daha uzun, daha büyük, daha iyi hissettirdi.

"Hâlâ iyi misin?" Çenesini kaldırdı.

Yanağını okşadım. "Bunu bana sormak zorunda değilsin." Nefes alış verişimi kontrol altına almıştım.

"Ama sordum. Attığımız her adım için soracağım. İyi olduğunu bilmek istiyorum. Bunun senin için iyi olmasını istiyorum."

"Zaten öyle," diye söz verdim ve onu öpmek için başımı eğdiğimde beni yarı yolda karşıladı. Dilinin benimkine sürtünmesi çölde ölmek üzere olan bir adama sunulan bir ikram gibiydi. Ya da belki de uzun zamandır şehirde saklanan aç bir adama.

Artık

saklanmıyorum. Bir

daha

saklanmayacağım.

Öpüşme uzadıkça hareket etme planımı neredeyse unutuyordum. Sonra tırnaklarını omzuma geçirdi, tırnaklarının ısırtığı beni boğan şehvet dolu sisi delip geçti. Başımı kaldırdım. "Yatağa," dedim gecikmiş bir şekilde ve gülümsemesi her şeydi.

Hangimizin önce hareket ettiği ya da birlikte mi hareket ettiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir an kapıdaydık, bir an sonra yatakta. Sonra ona doğru çöküyordum ama üzerine düşmüyordum. Onu ezmek istemiyordum. Sonra ağzı tekrar benimkiyle birleşti. Bacaklarını kalçalarımın doladığında ona doğru kaymama izin verdi. Kalçalarımın onunkilere karşı sallanması, içine kaymayı ilk kez hissetmeden önce yükümü patlatmakla tehdit etti.

Öpücüğü kesmek ve başımı kaldırmak çaba gerektirdi ama Boo-Boo tam oradaydı. Dudakları parlıyordu, yanakları kızarmıştı ve gözleri kararmıştı. Nefes nefese kalmıştı.

"Son bir şey daha... Sen buraya geldiğinden beri başka bir kadına dokunmadım. Daha önce sikmeye çalıştıklarım bile hep benden uzaktaydı. Boşaldım, sonra da gittim. Hiçbir zaman iyi bir sevgili olmadım. Hiç kimsenin bana dokunmasını istemedim."

Elini saçlarımın arasından geçirdi. "Biliyorum."

"Artık senin dışında kimsenin bana dokunmasını istemiyorum." Bu beyanımı bir öpücükle mühürledim. Ellerimiz aletimin üzerinde buluştu ve hangimiz beni hizaya soktu bilmiyorum ama ben oraya vardığımda o hareketsiz kaldı. Bu benim içindi, benim hamlemdi.

Geri çekilerek, sadece gözlerini görebilecek kadar yukarı kaldırdım. İçine batarken onları görmek istiyordum.

"Sıra sende," diye fısıldadı. "İtmek zorundasın."

"Evet," dedim. "Seviyorum." Her ne kadar hafifçe sokmak istesem de, ileri atıldım ve her santimimi içine aldı. Amcığı etrafımı sararken şimdiye kadarki en seksi, en ıslak, en tatlı kavramaydı.

"Oh..." Nefes nefese kalması egom için bir lütuftu ama buna o kadar da ihtiyacım yoktu, sadece onun tepkilerini içime çekmek istiyordum. Sonra hareket etmeye başladım, kalçalarımın onunkilere vuruşu vahşi bir ritimdi, ama o da bana karşılık verdi. Ellerimi başının üstünde birleştirdim.

Onu yatağa göndermek ya da herhangi bir yeriyle temasını kaybetmek istemiyordum. Parmaklarını aramızda kaydırduğında ve içine girdiğim yere dokunduğunda en hafif okşamalar ve sonra onu tanıdım. Klitorisini okşadı ve gülümsemesi daha da genişledi.

Bunu doğru yapmak için her zaman vaktimiz olduğunu söylediğinde ciddiydi. Sonra orgazmının ilk dalgası vurduğunda amcığı etrafımda sıkılaşıyor ve dalgalanıyor gibiydi. Bu benimkini patlatmak için yeterliydi. Omurgam sıvılaştı ve taşaklarım yukarı doğru sürüklendi. Bir çığlıkla boşaldım.

Kendimi kaybetmek gibiydi, keskin, hızlı ataklarla boşaldım ve o beni vücudunun o kadife eldiveninde tuttu. Sonra bana sarıldı ve beni daha sıkı tuttu. Orada ne kadar süre yattığımıza dair hiçbir fikrim yoktu ama bunun mucizesini tam olarak atlatamamıştım.

Onun mucizesi.

Saçlarımı okşarken ve beni vücuduyla sararken yüzümü boğazına gömdüm. Başımı kaldırına kadar bir sonsuzluk geçti ve o tam orada, beni bekliyordu.

"Her zaman, değil mi?" Fısıldadım ve sesim beklediğimden daha sert çıktı. "Ve herhangi bir şey?"

"Evet," dedi.

İçimden bir ürperti geçti ve tüm bunların, onun tadını çıkarmak için bir anlığına gözlerimi kapattım. Tekrar sertleşmeye başlamıştım bile. Bunun bir ilk olduğunu söyleyebilirim ama onun yanındayken hep bu tepkiyi veriyordum.

Şu anda bizim için çok iyi oldu.

"Güzel, tamam," dedim ondan uzaklaşırken. "Şimdi her şeyi bilmem gerekiyor."

"Her şey mi?" Sesindeki şaşkınlık ifadesi sırtımama neden oldu.

"Evet, Boo-Boo. Her şeyi. Göğüslerine dokunulmasından nasıl hoşlandığını ve nasıl yenilmekten hoşlandığını bilmek istiyorum. Seni neyin tahrik ettiğini ve neyin çığlık attırdığını bilmek istiyorum. Çünkü bir sonraki orgazmın kesinlikle benden gelecek."

"Bu biraz zaman alabilir."

Bu hafiflik beni gülümsetti. "Ben de bunu planlıyorum..."

OceanofPDF.com

EPİLOG

BEŞ YIL SONRA.

FREDDIE

Ievin önüne park ettikten sonra saatimi kontrol ettim. Yapmam gereken bir sosyal yardım ziyareti vardı. Buradaki aile iki çocuğa bakıyordu.

Hem ben yerleştirmiştim hem de koruyucu aileler evlat edinmeye ilgi duyduklarını ifade etmişlerdi, özellikle de çocuklar kardeş oldukları ve onları bir arada tutmak istedikleri için. Thompson'lar bir hediye idi, çünkü benim de istediğim buydu.

Ancak ebeveynleri hâlâ hayattaydı. Babaları hapisteydi ve anneleri de bir süre orada kalmak üzereydi. Haklarının sona erdirilmesi zaman alacaktı ama çocukların nasıl olduğunu görmek istedim. İlk başta haftada bir, onları yerleştirdikten sonraki ilk altı haftadan sonra da ayda bir uğruyordum. Büyük morarmış gözleri ve zayıf yüzleriyle bir çift gölge dolmuştu.

Bu devam etmesini istediğim bir trenddi. Arabadan indiğimde ön kapı açıldı ve bir çift kasırğa hızla dışarı çıktı.

"Bay Freddie!" Ryan, çiftin en küçüğü, benimle buluşmak için yürüyüş yolunda koştururken bağırdı. Beş yaşındaki Ryan'ın içinde hâlâ çok fazla ateş vardı. Kabuğundan daha çabuk çıkmıştı. Sekiz yaşındaki Warren ise daha derin bir çekingenlik içindeydi. Kardeşinin arasına girmeye ve ona kötü davranmaya çok alışmıştı.

Anladım. Kardeşler böyle yapar.

"Dostum," dedim Ryan bana sarılırken onu selamlayarak. Onlarla ilk karşılaştığımda Ryan bana bakmamıştı bile. "Sana Freddie olduğunu söyleyip duruyorum."

"Ama siz Bay Freddie'siniz," dedi Ryan, dünyanın tüm güveniyle bana bakarak. "Bu çok güçlü."

Kibar. Gülümsedim. "Kibarlık önemlidir." Tabii ki önemliydi. "Peki, sen kazandın."

Bay Freddie o zaman."

"Hey, Bay Freddie," dedi Warren bize ulaştığında. "Bayan Amy buraya geldiğinizde sizi içeri almamı söyledi."

"Öyle mi?" Dedim. "Nasılsın Warren?"

"O kadar da kötü değil," dedi bana. "Matematik sınavımdan seksen beş aldım."

"Tabii ki evet," dedim ve ona beşlik çakmak için elimi kaldırdım. "Ayrıca, az önce küfrettiğimi unutacağız ve yüksek enerjili, coşkulu bir tebrikle devam edeceğiz."

Warren güldü. "Sorun değil Bay Freddie. Bayan Amy kurabiye yapıyor."

"Oh, kurabiyeleri severim."

"Ben de," diye açıkladı Ryan, onlarla birlikte ön kapıya doğru yürürken elimi tutarak. "Bu hafta ne öğrendiğimi bilmek ister misin?"

"Anlat bana," dedim. "Her şeyi bilmek istiyorum."

VAHŞİ VANDAL BONUS SAHNELERİ

OceanofPDF.com

SOYUTLAMA (ALTERNATİF BAKIŞ AÇISI)

ROMA

T Çocuk parkının molozları da uzaktaki arabaların sesleri gibi soluklaştı. Eski binalardan birinin çatısındaki ünitenin gürültüsü ve tıkırtısı, kaloriferleri çalıştığında sarsılarak canlandı. Eski bina İlkokul ya da kalıntıları güneyde yarım bloktan daha az bir mesafede bulunuyordu.

O tarafa bakmadım çünkü zaten buradan göremiyordunuz. Belediye burayı kapatıp mahalledeki çocukları daha varlıklı bir bölgeye taşımaya başladıktan sonra, meth kafalar, beleşçiler ve gecekonducular buraya taşınmıştı. Onları birkaç kez temizledik. Ama haşarat gibi geri gelmeye devam ettiler.

Kumsal şekillenmeye devam ederken okulla ilgili düşünceler de kayboldu. Çizgiler ve çatlaklar burada daha pürüzlüydü, onları daha fazla dokulandırmam gerekiyordu. Boyanın kokusu burun deliklerimi doldurdu, kutuları değiştirirken bile rahatlattı. Kollarımı yukarı kaldırırken boynumda oluşan düğümler ve kollarımdaki yanma hiç fark edilmedi.

Yeni katmanlar ekledikçe ve kıyıyı ortaya çıkarana kadar fazladan ayrıntılar ekledikçe kumu öpen güneşin sıcaklığı sırtımı yaktı. Okyanusun köpüklü kapaklarla içeri girdiği an, daha önce orada olan her şeyi sildi. Çürümeden gelen güzellik. Bir daha asla tam olarak yenileyemezdim ama renklerin altındaki karanlığı gizleyebilirdim.

Ucuz bir taklit mi?

Olabilir.

Bir adım geri atarken boynum çatladı. Kumun farklı derinlikleri ve dokuları vardı. Daha yukarıda, gelgit kenarından uzakta, Starling'i yazmıştım. Bunun silinip gitmesini istemedim.

"Gerçekten iyi iş çıkarıyorsun." Sığırcık kuşunun sesi beni hep şaşırtırdı. Çok farklı dokulara sahipti. Tablonun arkasındaki çatlak duvar gibi. Sağlamlık ve dayanıklılık vardı ama hasar iz bırakmıştı. Sesinin alt tarafını öpen boğukluk bana sesini ne kadar kullanmadığını anlatıyordu.

Kesinlikle korkudan değil. Sözleriyle damga vurabilirdi ve vurmuştu da. Ama konuşmadı. Bu beni çok rahatsız etmedi. Yine de duvara odaklanmaktan ona odaklanmaya alışmam biraz zaman aldı. Onun burada olduğunu unutmamıştım ama yine de...

"Hâlâ buradasın." Gülümsedim. Çekip gidebilirdi. Burada olduğumuz herhangi bir anda gidebilirdi. Ona izin verirdim. Gitmesini istediğimden değil, güvende olmasını istemediğimden de değil. Jasper ona karşı buzdolabında zincirlenmiş yaratıktan daha fazla tehdit olduğuna ikna olmuş görünüyordu. Liam onu görmeme izin vermedi. Verdi ama beni orada istemedi.

Sığırcıklarımın olmayı tercih ederim zaten.

Biraz ürperdi ve kaşlarımı çattım. Hava sıcaklığı düşmüş olmalıydı. Güneş binaların üzerinden çekilmişti ve şimdi gölgeler içindeydik. Resim yapmayı bırakmamın nedenlerinden biri de buydu. Işığı kaybediyorduk. "Ama hava soğuk."

Otomatik pilotta eşyalarımı topladım. Boş tenekeleri bile topladım. Çürümenin üzerini boyamaya ve daha fazla kullanılmama ve bakımsızlık izi bırakmamaya çalışıyordum. "Havanın soğuduğunu bana söylemeliydin."

"Gömlüksiz olan sendin," diye hatırlattı bana o alaycı ama asla çizgiyi aşmayan ses tonuyla. Özellikle de karnı guruldadığından beri. "Meme uçların bile yerinde." Bazılarına talepkâr görünebilirdi ama onda bir titizlik vardı. Rutinlerini istiyordu. Her şeyin beklediği gibi olmasını isterdi.

Bu arzuyu yadırgayamazdım. Her şeyin belli bir düzende olmasını istedim. Ama gidebilecekken gitmedi.

Göğsüme baktım ve evet, meme uçlarım keskin bir şekilde ortaya çıkmıştı ve üzerime boya sıçramıştı. O kadar da sıra dışı değildi. Bazı yerlerimde kalıcı olarak boya vardı. Önce tişörtümü, sonra kapüşonlumu çektim ve her şeyi çantaya geri koyduktan sonra ona baktım.

"Daha kötülerini atlattım."

Kısa bir an için bakışlarımla buluştu ve bakışlarını benden ayırmadı. İnsanların gözlerinin içine bakmayı sevmezdim. Bu şekilde değil. Büyürken bunu yaparsam, genellikle kavgaya yol açardı. Büyük çocuklar sinirlenirdi. Liam vuruşları engellemek için her zaman orada olmazdı.

Kendi yemeğimi nasıl yapacağımı öğrendim.

Ama o bana bakarken hiçbir şeye vurmak istemedim. "Daha kötülerini atlattım." Bir an için gözleri gölgelendi ve benden önce o başka tarafa baktı.

"Ben de öyle."

Ona neler yaşadığını sormak için bir yol aradım. Geçmişim hakkında konuşmadım. Belki o da kendi geçmişi hakkında konuşmak istemiyordu. Yine de benden hızla uzaklaştı, kaçmıyordu. Hayır, daha çok bu terk edilmiş oyun alanının çatlak ve kırık kaldırımlarını sahipleniyor gibiydi. Hareketlerindeki zarafet beni gülümsetti.

"Geliyor musun?" Zirveye tek başına ulaştıktan sonra, sanki ufalanan çimento yerine kadife kırmızı halı kaplı merdivenleri tırmanmış gibi seslendi.

Gülümsemem genişledi ve kaçınılmaz bir his göğsümde dalgalandı.

Bir şişenin kırılması onu deldi ve "Vay, vay, vay, burada neyiz varmış?" diyen karanlık ses kaçan sesi boğdu.

Çırpınışlar öfkeye dönüştü.

Buraya ait değillerdi.

Onun yanına ait değillerdi.

Dünya, yakında kırmızıya boyanacak olan gölgeler ve ışıktan oluşan keskin bir kabartmaya dönüştü.

DİKKAT DAĞINIKLIĞI (BONUS POV)

LIAM

H Beni uyandırmak için yatağın tekmelenmesi en sevdiğim şey değildi, özellikle de iki saatten az uyumuşsam. Öyle de oldu,

Odanın içinde uçuşan saçmalıkları ve bana fırlatılan bakışları görmezden geldim. Hayatımı sikeyim, iki gündür yoldaydım ve bir gece önce ringde zaman geçirmiştım. Gösteriş ya da egolar için zamanım yoktu.

"Uyuyan güzel odasından çıktığını bile fark etmedi ve kapıyı kilitlememişti." Vaughn mutlu değildi.

Çok kötü.

Omuz silktim ve bira almak için buzdolabına yöneldim. Günün bu erken saatinde hepsiyle uğraşmak zorunda kaldıysam, bir birayı hak etmişim.

"Roma hangi cehennemde?" Jasper sordu. "Neden seni ona bakarken bıraktı?"

Dostum, Jasper hiç değişmedi. Hiç değişmemesini umuyordum. Birayı çıkarırken sırttım. "Bir iyilik yapmak için geldiğim için rica ederim. Gelmek zorunda değildim, biliyorsun."

Jasper'ın ifadesi gök gürültüsüne dönüşmüştü ve Kestrel acı dolu bir iç çekti. "Nerede o, Liam?"

"Sormadım," dedim ve Roma'nın takıntılarının nesnesine bir sırtış attım. Yakından çok daha güzeldi. Çok daha sertti de. Etrafı bu kadar öfkeli testosteronla çevriliydi ama o hiç ürkmedi. Rome onun için endişeleniyordu, o kadar ki benden yardım istedi. Reddetmeyeceğimi bildiği bir istek. "Bana o kadar kırılgan ve korkmuş görünmüyorsun."

Küçük cadaloz bana doğru duman üfledi ve gülmek istedim. Rome onu bu kadar endişelendirecek ne görmüştü? Jasper, Kellan ve Vaughn bana ters ters bakıyorlardı.

Her ne haltsa. Başımı iki yana sallayarak omurlarımı kırdım ve biradan uzun bir yudum aldıktan sonra şöyle dedim: "Nereye gitmesi gerektiğini bilmiyorum. Sadece üzerinde çalıştığı bir şey olduğunu söyledi. Adamım, bir projesi olduğunda nasıl olduğunu bilirsin. Sincabın pek bir şey yapmadığını ve sen dönene kadar hazır bulunmam gerektiğini söyledi. Çok yorgundum, o yüzden uyudum."

Sincap yorumunu duymazdan geldi ama yine de beni anlamaya çalışıyormuş gibi bakışlarını bana çevirdi. Bu konuda iyi şanslar prenses. Garip bir şekilde, son yakıştırma ona uyuyordu. O bir prenesti, bacağının içi kanarken bile muhteşemdi.

Belki de dövüşler yüzünden fazla heyecanlanmıştım ama havadaki bakır kokusunu fark etmemek mümkün değildi ve ben de biramı yudumladım. Ve bu üç sert herif fark edemeyecek kadar bana dik dik bakmakla meşguldü.

Şerefsizler.

"Vaughn..." Jasper başladı.

"Hayır. Onu aramayacağım. Liam nerede olduğunu bilmiyorsa, tüm şehirde saatlerce onu arayacak değilim. Bütün öğleden sonra randevularım var. Yemeğimi yedikten sonra buradan gideceğim."

Nerede olduğunu bilmediğimi hiç söylemedim. Sadece sormadığımı ya da nereye gitmesi gerektiğini bilmediğimi söyledim. Kesinlikle ve tamamen anlamsız. Fark edemeyecek kadar dikkatleri dağılmıştı.

"Bana bakma," dedi Kerkenez. "Serçe görevim var."

"Serçe mi?" Homurdandım. "O bir serçe değil." Bu fırsatı onu açıkça incelemek ve belki de diğerlerini biraz düzeltmek için kullandım. Ama şu ana kadar bunu saklamakta çok iyi bir iş çıkarmış olsa da belli ki rahatsızdı. "Sessizsin ama güçlüsün. Yoksa orada oturup zerre kadar şikâyet etmeden kanıyor olmazdın."

Jasper sarsılarak ayağa kalktı. "Kanaması var da ne demek?"

Kestrel sandalyesini çekti ve Vaughn ona ulaşmak için beni kenara itti. Böylece beni tamamen unuttular ve ben de izlemek için yerime yerleştim. Çocuklar onun için çıldırıyordu ve bu belli bir ölçüde mantıklıydı. Bazı açılardan o kayıp parçaydı.

Diğerlerine göre, burası ona göre bir yer değildi. Bırakın kulüp binasını, bu depoda bile olmamalıydı. Vaughn, Doc'u yakalamak için yola çıktı.

Jasper ve Kellan ona sorular sordular.

Regl oldu. Hiçbirimiz ilk kez regl kanı görmüyorduk ama vurulduğunu düşünebilirdiniz. Etrafındaki kargaşa onları da içine çekerken bir yudum bira daha içtim.

Emersyn Sharpe ciddi bir dikkat dağıtıcıydı. O kadar ciddiydi ki, burada olduğumu unuttular. Jasper'ın Doc'a çıkışmasına, Kellan'ın Jasper'ı yumruklamak ister gibi görünmesine ve Vaughn'un ona aya asılmış gibi bakmasına neden olacak kadar ciddiydi.

Roma onun için ölürdü. Hepsi ölürdü.

Ama o hiçbirimizin, en azından ağabeyimin göze alamayacağı bir dikkat dağınıklığıydı.

Ve benden burada olmamı *istedi*.

Benden yardım *istedi*. Rome benden hiçbir şey istemek zorunda kalmadı. Ona veremeyeceğim hiçbir şey yoktu. Bunu da benden istemesine gerek yoktu. Doc, Jasper ve Emersyn mutlu bir şekilde üst kata çıktılar. Evet, bu kendimi ayağımdan vurmaya kadar eğlenceli görünüyordu.

Küçük minx bana ters ters baktı. Kesinlikle bir sincap değil. Diğerleri beni unutmuştu.

Yapmamıştı.

Boş bira şişesini çöpe attım. Şişenin çınlama sesi Vaughn ve Kellan'ın dikkatini bana doğru çekti.

Evet. Hepsini öldürtecekti. Hiçbirimizin bu dikkat dağınıklığına ihtiyacı yoktu.

Sikeyim.

"Sakin söyleme," dedim Kellan'a. "Sen burada olduğun sürece eşyalarımı alıp gideceğim."

"Evet," dedi Kellan bana yavaşça. "Roma sana sormamalıydı."

Omuz silktim ve dışarı çıktım. Bu tartışmayı tekrar yapmayacaktık. Benim sebeplerim vardı. Onların da vardı.

Olan olmuştu. Prensesi Kellan'ın odasından ayıran kapıdan konuşma parçaları sızıyordu ve ben başımı iki yana salladım. Jasper kendi bölgesini işaretlemek için kızın üzerine işemişti. Doc onun cazibesinin yörüngesine girdiğinden şüpheleneceğim biri değildi.

Nedenini anlayabiliyorum.

Sadece bunun benim başıma gelmeyeceğinden emin olmalıydım.

Evet, ona göz kulak olmaya yardım ederdim. Gerekirse onu korurum.

Ama dikkatimi dağıtmasına izin veremezdim.
Dikkatini dağıtmak seni öldürür.

OceanofPDF.com

BEKLENTİ (BONUS BAKIŞ AÇISI)

KELLAN

T Uçuş planlanandan sadece on beş dakika geride indi. Bir gözüm panoda, diğer gözüm etrafımdaydı. Havaalanına sık sık gelmem için bir neden yoktu. Bir tanesi hariç

Yaz işim ve Milo'nun kız kardeşini görmek için arabayla gitmek istediği zamanlar Braxton Limanı'ndan hiç ayrılmamıştım. Bu seyahatler sayılmazdı, biri iş içindi ve teknik olarak diğeri de iş içindi. Aile işi, ama yine de iş.

Beklemek bana otomatik kapılardan çıkan yolcuları incelemek için bolca zaman verdi. Biletiniz olmadan oraya geri dönemezsiniz. Bazıları iş kıyafetleriyle çıkıyordu. Diğerleri eşofman ve tişört giymişti. Kot pantolon ve sweatshirt giyen çok sayıda yolcu vardı. Her birinin bir hikâyesi vardı.

Bu onlar için bir tatil miydi? İş, elbette, birkaçı için. Eve mi dönüyorlardı? Nereye gitmişlerdi? Bir zamanlar orduya katılmanın beni bu kadar cezbetmesinin nedenlerinden biri de buydu. Gidebilirdim. Dünyayı görebilecektim. Başka bir yerde olacaktım.

Başka biri ol.

Halsizliğimi ve iç karartıcı düşüncelerimi üzerimden attım. Bu kan bağı ya da aile mirasıyla ilgili değildi. En azından *benimki* değil. Öte yandan Milo'nunki her an o kapıdan içeri girebilirdi ve ben de ona hiç olmadığım kadar yakın olabilirdim. Sarhoşken ve muhtemelen kafası iyiyken onu götürdüğümüz yolculuk sayılmazdı.

Dürüst olmak gerekirse, bırakın beni, Milo'yu hatırladığından bile şüpheliydim. Tamamen iyiydi. Onu sağ salım otele götürdük. Kapılar açıldı ve

başka bir yolcu dalgası. Onu hemen göremedim. Zayıf yapısı diğer yolcuların arkasında görülmesini zorlaştırıyordu. Yine de grupla birlikte kalmadı.

Koyu renk taytlar, büyük boy bir kazak ve kürklü botlar giymiş, kendisine büyük gelen ödünç kıyafetlerle oyun oynayan bir periye benziyordu. Saçları tek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve yürürken sallanıyordu. Saç modeli yüz hatlarını belirginleştirmek yerine onu acı verici bir şekilde genç gösteriyordu.

Çok genç.

Yavaşlarken etrafına dikkatlice baktı. Gecikmeli olarak yanımda getirdiğim tabelayı kaldırdım. Sharpe yazan tek bir pankart. Kendimi tanıtmadan ona doğru yürümek muhtemelen tuhaf kaçacaktı, bu yüzden beni fark etmesini bekledim.

Kollarını sırt çantasının askılarından geçirerek bir tarama daha yaptı. Yemin edebilirim ki yanımdan geçerken gözlerinin okşayışını ve tabelaya kilitlendiğindeki zil sesini neredeyse hissedebiliyordum. Hiç tereddüt etmeden doğruca bana doğru yürüdü.

Kıvrak ve inceydi, bir amaç uğruna hareket ediyordu ve onu cüceleştiren büyük boy kazağı, etrafında dönen tavrı en aza indirgeyemiyordu. Onu en son gördüğümünden bu yana birkaç yıl geçmişti, nasıl olmuştu da hem büyümüş hem de bana hâlâ acı verecek kadar genç görünmeyi başarmıştı?

"Merhaba," dedi. "Ben Emersyn Sharpe." Yumuşak kontralto sesi başlı başına bir okşayış gibiydi. Aletim selam vermeye çağrılmış gibi doğruldu. Lanet şeyin hiçbir anlamı yoktu. Callie Timmins'e bakarken ilk kez sertleştikten beri hiç olmamıştı.

Evet, tamamen kas gücü, beyin yok. O benim aletimdi. Gerçekten ne yeri ne de zamanı.

Elimi uzattım. "Ben senin şoförünüm, Kestrel. İstersen beni bagajına yönlendir. Senin için alırım."

"Aslında," dedi. "Havayolu şirketinden doğrudan otele göndermesini talep ettim bile. Arabanız yakın mı?"

Endişe omurgamı sardı. "Yeterince yakın. Gitmeye hazır mısınız?" O arkasına bakmazken, ben onun yanından geçip gittim. *Gergin* değildi ama onda bir gariplik vardı.

"Bu harika olur," dedi bana. "Ehliyetinizi ve bilgisayar korsanlığı ehliyetinizi görmem gerekiyor."

Bu açık sözlülük beni şaşırttı ama aynı zamanda etkiledi de. Pankartı kolumun altına sıkıştırarak ceketimin cebine uzandım ve hem ehliyetimin hem de hack lisansımın bulunduğu folyo cüzdanı çıkardım. Gerçi ikincisi sadece birkaç günlüktü ama kaşları kaldırmazdı.

Her iki kartı da dikkatle inceledi, sonra telefonunu çıkardı ve fotoğraflarını çekti. İçimi bir merak kapladı. Bakışlarını bana çevirerek gülümsedi. "Asla çok dikkatli olamazsın. Ve teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Çantanı senin için taşıyabilir miyim?"

Telefonunu cebine koymadan önce bana "Ben iyiyim," dedi. "Nereye, Kestrel?"

"Bu taraftan." Yürürken yer değiştirdim ve bir kolumu dokunmadan hafifçe onun arkasında tuttum. Ben de bir adım gerisinde ve üzerinde sürüklendim. Bu durumda, görülmek ya da oyalanmak istemiyorsa, her ikisinden de emin olurdum. Başka bir neden öne sürmemiş olsa da, arabaya kadar yol boyunca gözümü ayırmadım.

Otururken derin bir oh çektiği gerçeği tüm alarm zillerini çaldırdı. Onu bu kadar endişelendiren neydi?

Tam arkamda oturmuyordu ve bu iyiydi. Bu ona daha kolay bakabileceğim anlamına geliyordu. Otoparktan çıkana kadar bekledim. "Beauregard'da kalıyorsunuz, doğru mu?" Servisin bana verdiği otel bilgisi buydu.

"Hayır," dedi. "Planlarda bir değişiklik oldu. Harbor North Hotel'de kalacağım." Diğer otelden birkaç mil uzaktaydı. "Orası..."

"Nerede olduğunu biliyorum." Şerit değiştirmek zorunda kaldım çünkü havaalanından çıktıktan sonra farklı bir yola girmemiz gerekecekti. "Seni oraya götüreceğim."

"Teşekkür ederim," dedi, sonra koltuğa yığıldı ve pencereden dışarı bakmak için başını çevirdi. Yağmurun püskürdüğü gri ve kasvetli bir gündü. Hava da serindi.

Ona nasıl olduğunu sorma arzusu dilimin ucuna kadar geldi ama ben şofördüm. Bir arkadaş değil. Varlığından haberdar olmadığım kardeşinin kardeşi de değildim. Ben bir yabancıydım. Bir işim vardı. Önümüzdeki birkaç gün boyunca tek işim, onu gezdirmek ve kimsenin onu rahatsız etmemesi için gölge olmaktı. Trafığın gelgitleri yüzünden gecikmeler yaşıyorduk. Telefonu çaldı ve ekrana bakmak için başını kaldırdı. Sonra susturdu. Çaldığında tekrar kapattı.

"Muhtemelen bir dakika içinde bir telefon alacaksın," dedi bana. "Refakatçi nerede olduğumu bilmek isteyecek. Numaranı servisten almış olacak."

"Şaperon mu?" Artık on sekiz yaşını doldurmamış mıydı?

"Sorma, kulağa geldiği kadar korkunç bir şey. Ama artık reşit değilim ve nereye gittiğimi bilmesini istemiyorum. *Kimsenin* nereye gittiğimi bilmesini istemiyorum."

"Sorun değil, Bayan Sharpe." Ona gülümsedim. "Hiç sorun değil."

Tabii ki telefonum çaldı. Çocuklardan biri değildi, ben de doğrudan sesli mesaja gönderdim. Daha önce onun telefonu gibi, ben telefonu susturana kadar tekrar tekrar çaldı.

"Başını belaya sokmayacaksın, değil mi?" Bir yabancı için en ufak bir endişe belirtisi.

"Hayır," diye söz verdim ona. Ve eğer yaparsam, iyi getirin. Bana atmak istedikleri her şeyle başa çıkabilirdim. "Müşteri her zaman haklıdır."

O gülümseme bir kez daha titreşti ve sonra büyüdü. "Teşekkür ederim."

"Sorun değil." Sonra midesinden gelen hafif homurtuları duymazdan gelemediğim için, özellikle de kavşaktan geçerken sıkışıp kaldığımız için, "Sana yiyecek bir şeyler almak için bir yerde durabilir miyim?" diye sordum.

"Bir çizburger için adam öldürebilirim," diye itiraf etti. "Yasal olarak öldürmek gibi."

"O kadar uzağa gitmene gerek yok. Öldürülmesi gereken biri olursa ben hallederim, sana da çizburger alırız."

Güldü. Niyetim buydu.

"Şimdi söyle bana," diye devam ettim. "Bir tercihin var mı?"

Burger. Ölüm. Her neyse. Ben iyiydim. Beklediğim gibi biri değildi ama önümüzdeki birkaç günün tadını çıkaracaktım. Bu konuda söyleyecek bir şeyim olsaydı, o da söylerdi.

PERSPEKTİF (BONUS BAKIŞ AÇISI)

FREDDIE

I Kulüp binasına döndüğümde geç olmuştu. İki farklı işle uğraşmak o zamanlar iyi bir fikir gibi görünmüştü. Hem borçları ödüyor hem de erkeklerle takılmıyor ya da kimsenin bana gitmemi söylemesini dinlemek zorunda kalmıyordum.

Amaç üniversiteydi. İki işle ilgili sorun, maaşların bok gibi olması, beni çok sıkması ve hiç uyumamam anlamına gelmesiydi.

Uykusuzluk, eve dönerken şerit ihlali yaptığım için kenara çekildiğimde - lanet olası sokakta başka kimsenin olmadığını aklınızdan çıkarmayın - içinde ehliyetimin olduğu cüzdanımı unutmuştum ve fazladan arabalardan birini ödünç almıştım ve torpido gözünde sigorta yoktu.

Domuz beni rahat bırakacağına, dışarı çıkmamı ve düz bir çizgi üzerinde yürümemi istedi. Sanki sarhoştum ya da kafam iyiydi. Diledim. Görünüşe göre yanlış bir şey söyledim. Adamın espri anlayışı olmadığını kim bilebilirdi? Bu da dolaylı yoldan arabaya el konulması ve benim hapse girmem demekti.

Kardeşlerim dediğim puştların beni *terk ettiği* bir yer. Götler.

Kefaletimi ödeyecek o kadar insan varken, Liam geleceğini hayal ettiğim son kişiydi. Hiçbir şey söylemedi bile. Sadece arabaya binmemi ve onu takip etmemi emretti. Bana yemek ısmarladıktan sonra, beni kulüp binasına geri gönderdi.

İşte bu kadar.

Bir de bana düş almam gerektiğini çünkü bok gibi koktuğumu söyledi. Lanet bir hapisane hücresinde üç gün bunu yapardı. Döner dönmez kendi odama doğru yola çıktım. Genelde çoğu insanın ne düşündüğü umurumda olmazdı.

düşündüm ama kendimi rencide etmeye başladığımda, kesinlikle bir sorun vardı.

Duş, tıraş ve şampuan derken neredeyse yeni bir adam olmuştum. Saçımın kenarlarını bile tıraş ettim. Etrafta becerdiğim moru örtmek için sürdüğüm boya saçımı bu donuk, çirkin kahverengiye dönüştürmüştü. Belki de hepsini tıraş etmeliydim.

Koridordaki kapılar çarpıldığında dişlerimi fırçalamayı yeni bitirmiştım. Hawk'ın kükremesi yabancı bir ses değildi. En azından onun bok listesindeki *ben değildim*. Yani, muhtemelen onun bok listesindeydim ama çarparak açtığı kapı benim kapım değildi. Yine de meraktan dışarı çıktım ve Hawk'ın birine saldırırken çıkardığı hırıltılı sesleri takip ettim.

Yumrukların gümbürtüsü ve duvara çarpan bedenlerin sesi de o kadar sıra dışı değildi. Hepimiz kavga ederdik. Bazılarımız diğerlerinden daha fazla.

Bazılarımız diğerlerinden *çok* daha fazla. Gözlerimin arkasında bir baş ağrısı oluştu ve midem guruldadı. Henüz burada olduğumu bilmiyorlardı. Geri dönüp yemeğimi yiyebilir ve birkaç saat müzik dinleyerek uyuyabilirdim. Sakladığım birkaç sakinleştirici olduğuna eminim. Biraz uyumamı sağlayacaklardı.

"Sakin ona dokunma." Kesinlikle Hawk.

"Ona zarar vermeye mi çalışıyorsun?" Vay anasını. Doktor mu? Doc'un sesindeki cevap hırıltısına kaşlarımı çattım. Doc asla kimseye hırlamazdı.

Hawk yaptı çünkü Hawk hemen hemen herkese karşı hıyar olabiliyordu. Ben hariç -çoğunlukla.

"Bir deri bir kemik ve çürüklerden ibaret. Ona bir şey yapmak istemiyorum."

Bekle, o mu?

Hapishane, gösteriye gitmeyi kaçırdığım anlamına geliyordu ve Hawk'a destek olmak için orada değildim ve onu göremedim. O burada mıydı? Hayır, onu buraya getirmediler mi?

Yaparlar mıydı?

Kavga seslerini takip ederek Kellan'ın odasına girdim. Onun ve Roma'nın odaları arasındaki küçük odanın kapısı açıktı.

Kapıyı biraz daha araladığımda Doc sakın bir sesle, "Bunu düşünmek istersin, Jasper," dedi. Jasper, Doc'un çenesinin altına bir silah sıkıştırmıştı.

Bu kötüydü.

Daha kötüsü de olabilirdi. Silahı çoktan ateşlemiş olabilirdi. Sonra ikisinin yanından geçip kapıda duran muhteşem kıza baktım. Çürük. Hırpalanmış.

Bir hayalet kadar solgun. Koyu renk saçlar ve kocaman koyu renk gözler.

Vay
canım

a.

Kahr
etsin.

Bu oydu.

"Parti davetini kaçırdım mı?" diye sordum, sırtışıım nefes almak kadar otomatikti. Herkesin dikkatini üzerime çekersem belki birbirlerini öldürmezlerdi. Yine de sık ölçme yarışmasına bakmadım. Jasper içimizdeki en büyük hıyardı, sikinin büyüklüğü bir yana. Eğer dikkati dağılmazsa Doc'u gerçekten vurabilirdi ve bu hepimiz için kötü olurdu. Ben de bakışlarımı morarmış güzelliğe diktim. Neden bu kadar incinmişti ki? "Merhaba güzelim. Parti davetini kesinlikle kaçırmışım, yoksa seni görmeye gelirdim. Biraz sert görünüyorsun. Erkekler kızlarını etrafa fırlatmayı, baskın olmayı falan severler. Ya ben? Ben yavaş ve kolay bir sürüşüm, seni gerçekten nazikçe alacağım."

Onu bir battaniyeye sarıp kucaklamak istedim. Belki ona bir aspirin verirdim. Neden onun için kavga ediyorlardı ki?

"Freddie, siktir git," diye hırladı Jasper. "O senin eğlenen için burada değil."

"Yok artık patron, bunu görebiliyorum. Yine de bence kadınlara karşı biraz daha yumuşak olmalısınız. Onlara para ödüyor olmamız, onları tokatlamamız gerektiği anlamına gelmez."

Evet. *Bu* onların dikkatini çekti. İkisi de bana döndü ve ben sırtıttım. Cidden, pislikler, o kadar titriyordu ki morlukların altında neredeyse mavi görünüyordu ve zavallı küçük meme uçları neredeyse acı verici bir şekilde buruşmuştu. O pürüzsüz amcığa sahip olması güzeldi ama yine de neden onunla ilgilenmiyorlardı?

O bu haldeyken kavga etmelerini gerektirecek kadar önemli ne olabilir ki? Belki de onu odama geri götürmeliyim. En azından sandviçimin yarısını ona yedirebilirim.

Belki de hepsini.

"Meraktan soruyorum, lazer mi yoksa ağda mı yapıyorsunuz?" Şey Bir ve Şey İki bana ters ters bakmaktan başka bir şey yapmayınca sordum. "Yani, bu uzun zamandır gördüğüm en pürüzsüz amcık."

Gözlerindeki korkunun bir kısmı kayboldu ve bana ikinci bir kafa çıkarmışım gibi baktı. Yapabilirdim, sanırım, ama cehennemden çıkmış gibi görünen kadınlara asılmaya karşı çıkıyordum.

Ayrıca o, oydu.

Jasper ona, "Üzerine bir şeyler giy," diye çıkıştı. Vay canına, berbattı. Ya da belki sadece azmıştı ve kendinden nefret ediyordu. Her iki durumda da, sık hamlesi kardeşim. Sık hamlesi. Ona öyle bir baktı ki sırtıttım. Oh, orada bir dövüşçü vardı.

Ondan zaten hoşlanmıştım.

"Evet, sen ne istersen onu yap, Boo-Boo," dedim ona, hâlâ sırtarak. "Bunların üzerine kıyafet giymek isteyeceğimi de sanmıyorum. İstersen kıyafetlerimi çıkarabilirim, sonra birlikte çıplak olabiliriz. Dayanışma."

Gülüştü lanet olası bir hediyeydi. Yine de ayakları üzerinde o kadar sağlam duramıyordu ve ben ilerlemeye başladım. Doktor da öyle, ama Jasper ikimizin de önünü kesti.

"Tanrı aşkına," diye homurdanarak çantasını aldı ve beni itmeden önce yatağın üzerine fırlattı. "Çık dışarı. Sen de çık."

"Sanırım bekleyeceğim." Doktor ona soğukkanlılıkla söyledi. "Hâlâ bileğini sarmam gerekiyor ve yardıma ihtiyacı var..."

Eğer bakışlar öldürebilseydi, bu ikisi birbirlerini çoktan yok etmiş olurdu. Jasper beni Kellan'ın odasına geri iterken, "Yardım edebilirim," dedim. Diğer ikisi birbirlerine ters ters bakıyorlardı. Vaughn koridorun açık kapısında belirdi ve önce bana sonra da kapıya baktı.

Yüzümü buruşturduğumda gözlerini devirdi ama içeri girerken hızını kesmedi. Vaughn kontrolü ele alıp hepsini görmezden gelince bir nefes verdim. Boo-Boo onun tüm dikkatini çekti ve ben sarktım. Lanet olsun, gidip yemek yiyecektim. Sonra gizlice geri dönüp bir şeye ihtiyacı olup olmadığına bakacaktım.

Jasper ve Doc hızla dışarı çıkmadan önce koridora ancak varabildim. İkisi de bana ters ters baktı ama Jasper en azından bana bir göz attı ve tartışmalarını başka bir yere taşımadan önce mırıldandı.

Bana uyar.

Odama döndüğümde kapıyı kapattım ve yatağa doğru yürüdüm. Paketi açtığımda hamburger ve patates kızartması soğumuştur ama umurumda değildi. Yemek yemektir. Yatakta uzanırken hamburgeri yedim ve tavandaki postere baktım. İpekler içinde uçarken çekilmiş bir resmiydi. Tiyatronun yanındaki hediyelik eşya dükkanlarından birinden almıştım. Raptor için saklamayı planlamıştım ama onun yerine tavana asmıştım.

Tavandaki o ruhani kıza ne kadar uzun süre bakarsam bakayım, onu diğer odadaki morarmış ve hırpalanmış Boo-Boo ile bağdaştıramıyordum. Gözlerinde kendimden ne kadar çok şey gördüğümünden de hoşlanmadım. Onu ittim

yemeği ağzıma attım ve komodine uzandım. Kapaęa yapıştırılmış kųçük bir zarfın içinde birkaç hap vardı. Bulması daha zor.

İkisini de patlattım.

Onlara ihtiyacım

olacaktı.

Görmek istediğim son şey o karanlığın nereye gittiğiydi. şu anda, kaçabileceğim her şeyi alırdım.

OceanofPDF.com

ŞÜPHE (BONUS BAKIŞ AÇISI)

LAINY

G Randfather geç kalmıştı ama sekreteri otuz dakika önce arayıp bir toplantının uzadığını haber vermişti. Öğle yemeğimizi yeniden planlamayı ya da onu bekleyebileceğimi teklif etti. Dürüst olmak gerekirse, başka bir yerim yoktu.

Jacques'ın servis ettiği mükemmel sarımsaklı tereyağında kızartılmış deniz tarağı ve kremalı ıspanak dolgulu somon balığını çok beğendim.

Kulüpte çok sık yemek yemezdim ama büyükbabamla kaçabildiğimiz zamanlarda en sevdiğim yerdı. Hiç tereddüt etmeden, büyükbabamın tercih ettiği ballı ördekle birlikte onları da sipariş ettim. O gelene kadar yemeği getirmediler, bu arada ben de köpüklü suyun tadını çıkardım ve beni oyalamak için getirdikleri şarküteri ürünlerini atıştırdım.

Peynirlerin, tütsülenmiş etlerin ve kuruyemişlerin farklı jöleler ve kompostolarla kombinasyonu kesinlikle damağımı şenlendirdi. Okul yemeklerinden çok daha iyiydi. İç çekerek saatimi kontrol ettim. Büyük olasılıkla, büyükbabam başka-

Karşımdaki sandalye aniden hareket etti ve Adam'ın koltuğa kaydığını görmek için yukarı baktım.

Gerçekten mi?

"Özür dilerim," dedim sesimi eşit tutarak. "O koltuğu gerçekten hoşlandığım bir adam için saklıyorum."

"Büyükbaban geldiğinde izin isteyeceğim."

Gözlerimi devirmedim. "Şimdi yapabilirsin. Burada, bu güzel tesiste oturup su içmek ve peynir yemekten gayet memnunum." Değil

Onu davet etmediğimi ve bu küçük tēte-á- tēte ile ilgilenmediğimi belirttim. "İlginiz için teşekkür ederim."

"Endişelenmiyorum," diye cevap verdi alaycı bir ses tonuyla, ama dikkati benim üzerimde değildi. Garson yaklaştı ama adama konuşması için zaman vermedi. "Schloss Reinhartshausen Erbacher Markobrunn Riesling Trockenbeerenauslese, Rheingau, 1959. İki bardak."

"Hemen efendim." Garson bu net talimata tıpkı hayatımızdaki çoğu insanın Adem'e ya da babasına itaat ettiği gibi itaat etti. Onlar umursamaz bir rahatlıkla konuşuyorlardı. Kendilerine itaat edilmesini bekliyorlardı. Ağırıklarını ortaya koymaz ya da bağırılmazlardı. Çoğu zaman seslerini yükseltmelerine bile gerek yoktu.

"Ne?" diye sordu ben ona bakmaya devam ederken. Adam'ın sorunu kontrolün kendisinde olduğunu bilmesi, bundan zevk alması ve etrafımızdaki herkesin ona itaat etmek için acele etmesiydi.

Ben ve belki Ezra hariç herkes.

"Yok bir şey," dedim, kavgayı bırakarak. Bu, en sevdiğim yerde en sevdiğim insanlardan biriyle yemek yeme şansıydı. Adam'ın bunu benim için mahvetmesine izin veremezdim. Bu yüzden çantamı açtım ve telefonumu çıkardım.

Sosyal gaflar arasında bu oldukça kabaydı. Ancak bunu kendi kendini davet ettiğinde başlatmıştı. Yumuşak kıkırdaması beni kızdırdı ama bunu belli etmeyi reddettim. Bunun yerine önce mesajlarımı, sonra da e-postalarımı kontrol ettim. Tally son fethettiği kızla tatildaydı ve bana St. Moritz'deki pistlerden fotoğraflar göndermişti.

Sadece bir fotoğrafı vardı - ah, adı neydi? Güz döneminin başından beri biriktirdiği fotoğrafların sonuncusuydu. Bir şekilde kış tatilinden sonraya kalacağından şüphelendiğim için bu konuda endişelenmedim.

Emersyn'in mesajları hâlâ sessizdi. Braxton Limanı'na vardığından beri ondan hiçbir şey gelmemişti. Turun bitmesine sadece birkaç durak kalmıştı, özgür olmak için sabırsızlanıyordu. Ama dinlenmek ve rutinleri üzerinde çalışmak için bu aradan yararlanacaktı.

Performans sergilerken sessiz kalması alışılmadık bir şey değildi ama onu özlemiştim. Garson şarapla döndü, şişeyi açmak için zaman ayırdı ve iki kadehi doldurup şişeyi getirdiği buzun içine koymadan önce Adam'a bir tadımlık sundu.

O gider gitmez Adam ikinci şarap bardağını bana uzattı. "Yeterince yaşlı olmadığımı biliyorsun," diye hatırlattım ona.

"Kimse sana bir şey söylemeyecek, şarabın tadını çıkar. Büyükbaban muhtemelen öğle yemeği yemeyecek."

Kaşlarımı çattım. "Neden öyle dedin ki?"

"Sadece şarabı iç, Lainey. En sevdiklerini sipariş edeceğiz. Sonra işimiz bittiğinde seni eve götüreceğim." Sesindeki sabır, zımpara kağıdı gibi üzerimden geçti.

"Neden büyükbabamın başaramayacağını düşünüyorsun?" Onu inceledim. Adam'ın dikkati hâlâ bana odaklanmış gibi görünmüyordu. Bir şeyleri kaçırdığını düşünmek hata olurdu. Yine de şarap bardağını aldım ve onun görüş açısını takip edebilmek için yer değiştirdim.

Ugh.

Neredeyse keşke yapmasaydım diyecektim. Döndüğümde Adam'ın soğukkanlı, değerlendirici gözlerinin bana kilitlendiğini ve neredeyse çok fazla şey gördüğünü fark ettim. Bradley Sharpe'ı fark etmem çok kötü olmuştu. Adam tüylerimi diken diken ediyordu ve Adam ondan nefret ediyordu.

Varlığının Adam'ı neden rahatsız ettiğini sormak yerine, "Burada olacağından haberim yoktu," dedim.

"Tabii ki hayır," dedi neredeyse umursamaz bir tavırla. "Şarabını iç, Lainey.

Somon ve deniz tarağınızı sipariş ettiniz mi?"

"Senden ne kadar nefret ettiğimi söylemiş miydim?" Lanet olsun, şarap güzeldi. İlk yudum gevrekti ve soğuk bir gecede iyi bir gizem gibi dilimin üzerinde dönüyordu.

"Son zamanlarda değil," dedi, sesi neredeyse hoşgörüyeye yakındı. "Senin keskin zekanı neredeyse özledim. Okulda saklanıp duruyorsun. Şimdi bir şeyler söylemek iştahını açar mı?"

Homurdandım. Okulda saklanmıyordum, sadece tatil için geri dönmemeyi tercih etmiştim. Adam'la en son annesinin cenazesinden kısa bir süre sonra konuşmuştuk.

Bu benim tepkimi ayılttı.

"Hayır," diye cevap verdim, ardından telefonum çılgınca mesajlarla titremeye başladı. Yalnız değildim. Yemek salonunda oturan birçok müşteri telefonlarına uzanıyordu. İlk manşeti gördüğümde vızıltıyı zar zor susturmuştum.

Dans Partnerinin Kaybolmasıyla İlgili Kayıp Mirasçı Aranıyor

Kayıp varis mi?

Makaleyi açmak için mesaja tıkladığımda bile midem bulandı. Odanın içinde bir bardak kırıldı ve ben yerimde kıpırdandım. Adam çoktan ayağa kalkmıştı ve beni ve görüşümü engellemek için etrafımda dolaştı.

"Hangi cehennemde o?" Bradley Sharpe'in sert ve soğuk sözleri etime saplanan küçük buz parçaları gibiydi. İğnelerden kaçamayacak kadar hızlı y a ğ a n bir dolu fırtınası.

Ayağa kalktım ama mesafemi korudum. Endişelenmeme gerek yoktu.

"Elaine'in hiçbir fikri yok Bay Sharpe," dedi Adam tehditkâr bir tonla. "Geri çekilmenizi ve onunla konuşurken ses tonunuza ve üslubunuza dikkat etmenizi öneririm."

"Seninle konuşmuyordum." Adam'ın yanından kaçmaya çalışırken dudaklarından tükürük parçaları döküldü ama Adam'ın buna hiç tahammülü yoktu ve tüm bu sahne restorandaki konukların dikkatini çekmişti.

"Sen de onunla konuşmuyorsun," diye Adam onun sözünü kesti ve ben de Adam'a aramızda kalması için yer açmak üzere bir adım geri çekildim. Bradley Sharpe'tan korkmuyordum. Ama ondan hoşlanmıyordum.

Ve ona kesinlikle güvenmiyordum.

O acımasız, kara gözlerini üzerime dikti. "Emersyn nerede? Onu yalnız bırakmayacağını biliyorum. Nerede o? Ne yaptın sen?"

Dürüst olmak gerekirse, ne yapacağımı şaşırmıştım.

"Sana söyledim," dedi Adam, bu kez Sharpe'ı sertçe geri itti. "O bilmiyor. Ona tekrar yaklaş ya da onunla tekrar konuşmaya çalış-"

Bradley bir yumruk attı. Adam ona izin verdi. Adam. İzin verdi. Ona.

Adam'ın kafası yana doğru sallandı. Yumruktan çok tokat gibiydi ama karşılık verdiği yumruk Bradley Sharpe'ı kış üstü yere düşürdü ve saldırıya devam edemeden kolunu yakaladım.

Müdür, garsonlar ve hatta güvenlik bile bize doğru yaklaşıyordu. Adam aynı üstün ses tonuyla, "Bay Sharpe'ın rahatsız olduğu belli," dedi. Kolundaki kaslar kavrayışımın altında esnedi ama geri çekilmedi. "Lütfen ona aracına kadar eşlik edin ve buradan uzaklaştırın."

"Elbette, Bay Reed."

"Hemen, Bay Reed."

Sonra birkaç dakika içinde sahne sona erdi - Sharpe gitmişti, diğer konuklar sohbetlerine geri döndüler ve Adam elini benimkinin altına koydu.

"Şimdi," dedi, sakinliği o kadar derindi ki ürkütücüydü. "Şarabımızı içelim ve yemeğimizi sipariş edelim. Sonra bana Emersyn hakkında bir şey söylemek istersen, onunla ilgileniriz."

Ona bir şey söyledin mi?

Başımı sallarken kalbimin parçalandığına yemin edebilirim. "Gerçekten bilmiyorum."

Bana yerime oturmam için yardım edip kendi yerine oturana kadar gözlerinde beni ruhen rahatsız eden bir şey gördüm.

Bu acımaydı, şüphe değil.

Bu da makaleyi yeniden açmamı sağladı.

Emersyn Sharpe kayıptı ve kalbim bir kez daha yerinden çıkacak gibi oldu. Kayıp.

OceanofPDF.com

VAHŞİ ASİ BONUS SAHNELER

OceanofPDF.com

CL ASH (BONUS POV)

RAPTOR

I nerede olacaklarını kontrol ettiğimde tek kelime etmedi. Bir sonraki gösteri ülkenin öbür ucundaydı. Ama birkaç gün içinde gidebilirdim. Onların gittiği gün ben de giderdim. Gaz parası ve kötü günler için sakladığı birkaç yüz doları vardı. Doğum günü yaklaşıyordu. En azından kutladığı doğum günü. Ve *onu* görmek istiyordum. Ayrıca çok bencilce davranıyordum.

Uzun zamandır ilk kez umurumda değildi. Sadece bir molaya ihtiyacım vardı. Her şeyden uzaklaşmaya. Onu görmeye ve biraz nefes almaya ihtiyacım vardı. Çocuklara bir not bırakarak birkaç gün içinde döneceğimi söyledim. Görünmeden sıvışmak daha iyiydi yoksa birileri beni takip etmeyi görev bilirdi. Ya da sadece arabaya tırmanmak.

Otoyola çıktığımda uzun bir nefes verdim. Kanımdaki tedirginlik azaldı. Omurgamdaki gerginlik çözüldü. Müzik açık, serin rüzgâr camlardan içeri esiyor ve Braxton Limanı'nı dikiz aynasında bırakırken ayağım gaz pedalındaydı. Kaçmadım. Artık öyle olduğumu düşünmüyordum. Sadece onu görmek için lanet bir dürtü vardı. İçgüdülerime güvenirdim. İçgüdülerimi görmezden geldiğimde, kötü şeyler oluyordu.

Arabayla yaptığım her kilometrede daha da rahatlardım. Bu doğru karardı. Çocuklar birkaç gün iyi olacaklardı. Üstesinden gelebilirler. Eğer yapmazlarsa

-Döndüğümde bununla ilgilenirdim. Yolculuk iki günden biraz az sürdü, bir dinlenme tesisinde arabada yaptığım dört saatlik şekerleme de dahil olmak üzere otuz yedi saatten biraz fazla sürdü.

Orlando'ya tam zamanında varmıştım ve onu otele girerken gördüm. Doğru oteli tahmin etmem tamamen şanstı. Şans ve gruplarının o oteli daha önce kullandığını bilmem. Ayakta duracak hali yoktu. Onunla birlikte yürüyen kaltak bir kaltağa benziyordu. O kaltağın kim olduğunu bilmiyordum.

-Evet yaptım. Şaperon. Tamam, belki de bir şaperon bu ifadeyi yaratmak için yüzünü tuğlayla parçalamış gibi görünmeli.

Yine de hayranı değilim.

Onları içeri kadar takip ettim ve onlar giriş yaparken, içinde yerel turistik yerlerin broşürlerinin bulunduğu duvarı kontrol ettim. Ivy çok yorgun görünüyordu ama saat daha erkendi ve seyahat ediyorlardı.

Otel görevlisinin birden fazla olan odalarını ayırmasını beklerken, "Mekan teçhizatçılara bağlı olduğu için," dedi. Yani Ivy'nin kendi odası vardı. Ne kadar yalnız. Belki de mahremiyet istiyordu. Çoğu zaman aynı odayı paylaşan erkeklerle büyüdüğüm için kişisel alan istiyordum ama bu da çok sessiz olabiliyordu. "Sadece esneme hareketleri yapacağım ve buradaki spor salonunu kullanacağım."

Refakatçi başıyla onayladı. "Bensiz spor salonuna gitmeyin." Ivy gözlerini devirdi.

Gülümsemekten kendimi alamadım. Kadına "ısır beni" der gibi bir bakış attığına yemin edebilirim. Biraz şımarıkça ama takdir ettim. Kurallar yıpratmak için olduğu kadar korumak için de vardı. Ya da Bayan Stephanie bize sık sık hatırlatırdı. Kurallar aynı zamanda doğru miktarda baskı ile dikkatlice bükülmek için de oradaydı.

Hukuk öncesi bu konuda bana epey fikir vermişti.

Odalarını ve anahtar kartlarını alır almaz hangi katta olduklarını not ettim ve görevliye boş odaları olup olmadığını sormadan önce asansörlerde kaybolmalarına izin verdim. Ne yazık ki planlarım son dakikada suya düşmüştü ve masanın arkasındaki kız ona gülümsediğimde kızardı.

Ivy'yle aynı katta bir oda ve görevlinin telefon numarasını aldım. Belki bunu kendi tatilim haline getirebilirdim. Saat üçte mesaisinin biteceğini söyledi. Bildiğim iyi oldu. Bazen geceleri de çalışıyordu. Daha da iyisi. Kullandığım kredi kartı pek iyi bir fikir değildi, çünkü sadece acil durumlar içindi. Ama şimdilik idare ederdim.

Doğrudan odaya çıkmak yerine, arabamı çekmek ve çantamı almak için dışarı çıktım. Otelin gecelik ücretine park yeri de dahildi. Sarah Jane'in indirimine rağmen yine de p a h a l ı y d ı . Geri dönerken

Lobi, geçerken ona göz kırptım. Asansöre adım attığımda gülümsemesi büyüdü ve benimki de ortaya ıkmiş olabilir.

Asıl plan sevişmek değildi ama ne fark ederdi ki. Daha çok erkendi. Tam asansörden iniyordum ki savaş baltası, "Odada kal, oda servisi sipariş et ve öğretmenden ödevlerini toparla. Numaram sende var." Sonra koridorda koşuşturmaya başladı.

"Her neyse," diye arkasından seslendi Ivy ve kapı çarpıldı. Asansöre doğru ilerleyen kadının yanından sıyrıldım. Kapılar açılmadan önce telefonla konuşuyordu.

"Evet,  gün, bu veletten kurtulma vaktim gelmişti." derken bakışlarımız kısa bir süreliğine buluştu. Asansörün düğmesine bastığında ve kapılar arkasından kapandığında bakışları resmen siktir git diye bağırıyordu.

Ne? A. Bitch.

Ivy'yi burada mı *bırakıyordu? Tek başına mı?*

Çok sinirlenmiş bir şekilde, onun odasının hemen yanındaki odama doğru ilerledim. Kapısına baktım, muhtemelen biraz fazla uzun bakmıştım. Tam karşı karşıya değildik, daha çok köşeye sıkışmıştık. Ama vizörden baktığımda onun kapısını görebiliyordum.

Burada olma arzusunun kanıma karışması anlamlıydı. Amcık ve ben konuşacaktık. Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım. şiddetin bir amaca hizmet etmesi gerekiyordu. Dikkatsizlik başka bir şeydi. Kadın bir şaperundu, bakıcı değil. Muhtemelen Ivy'yi bir otel odasında güvende bırakmakta yanlış bir şey görmemişti.

Bir sonraki hafta Emersyn'in doğum günü olduğu için kendi standartlarına göre neredeyse on iki yaşındaydı. Sekiz yaşından büyük görünmese bile. Ben buradaydım. Burada lanet olası kapıda bekçi köpeği olarak kalacaktım.

Asansör her çaldığında kalkıp kapıyı kontrol ediyordum. İlki oda servisiydi. Ivy kapıyı açtı ama servis elemanını içeri almadı. Sadece tepsiyi bırakmalarını ve giyinmesi gerekiyormuş gibi bir dakika içinde alacağını söyledi. En azından ses koridordan kolayca duyuluyordu. Adamın gittiğine dair asansörün sesi duyulduğu anda kapıyı çekip açtı ve ayağıyla sıkıştırdı.

Bir tişört ve şort giymişti ve saçları ıslak olduğu için duş almış gibi görünüyordu, daha da genç görünüyordu. Tepsiyi aldı ve sırttı. Gerçekten sırttı. Fotoğraf çekmem gerektiği aklıma gelmeden kapı kapandı.

Kahretsin, kendi kız kardeşime sürünüyordum. Başımı sallayarak yatağa döndüm ve üzerine uzandım. Hafif bir uyku vardı. Koridorda kapılar açılıp kapanıyordu. Geçen ailelerin sesleri, koşuşturan çocuklar, mırıldanan ebeveynler, hatta ara sıra ağlayan bebekler. Bunların hepsi kayıtlıydı ama hiçbirisi Ivy ya da benimkine yakın bir kapı değildi.

Kapının aniden şiddetle çalınması beni ayağa kaldırdı ve hareket ettiğimi bile fark etmeden odanın diğer ucuna götürdü. Ivy'nin odasının önünde genç bir kız duruyordu. Ne oluyor lan? Kapı açıldı ve Ivy dışarı baktı, ağzı şok içinde açık kalmıştı.

"Lainey!" Bu ciyaklamayı *yıllardır* duymamıştım. Ivy kapıyı fırlatıp açtığı anda beni geri fırlattı. Kızlar birbirlerine sıkıca sarılmış, Ivy "Lainey "i odaya sürüklemeyen önce dans ediyorlardı. "Burada ne işin var?"

Cevap her neyse, kapının kapanmasıyla kesildi. Hay sikeyim.

Adrenalin sistemimi doldurdu. Mesanemi boşalttıktan sonra yüzüme su sıçrattım ve dişlerimi fırçaladım. Her otel odası kendi kahve makinesiyle geliyordu, ben de bir fincan demledim. Tadı bok gibiydi ama kafein kafeindi ve çok daha kötülerini içmiştim.

Koridorun karşısındaki kapı tekrar açıldığında ancak iki yudum almıştım. Kızlar dışarı çıkıyordu. Ivy saçlarını at kuyruğu yapmış ve spor ayakkabı giymişti. Ayrıca vücuduna çaprazlamasına asılmış bir çantası vardı. Hangi cehenneme gidiyorlardı?

"Hâlâ burada olduğuna inanamıyorum!" Ivy'nin heyecanı öfkemi öyle ustalıklarla dindirdi ki, neden sinirlendiğimi neredeyse unuttuyordum.

"O kadar cezalıyım ki," dedi diğer kız gülerek. "Buna değer." Sonra kol kola asansörlere yöneldiler.

Orospu çocuğu.

Ayaklarımı ayakkabıların içine soktum. Üzerimde hâlâ kot pantolon ve temiz bir tişört vardı. İşimi görürdü. Çantamdan bir beyzbol şapkası çıkardım ve kafama geçirdim. Cüzdanımı arka cebime koydum ve kaynar kahvenin kalanını bir dikişte içip merdivenlere yöneldim. Lobiye tam zamanında varmıştım ki asansörden mini bir kalabalık halinde çıktıklarını gördüm. Konsiyerj masasına doğru dağılmaları uzun sürmedi.

Her ikisi de doğal olmayan bir duruşa sahip olan iki kız, beni sırttan kıkırdamalara neden oluyordu. Parklara giriş biletlerini aldıktan sonra kapıcının yönlendirmelerini takip ederek kapıdan çıktılar. Adam neden onlara bilet satmıştı ki? Yine de ona tam olarak ne söylediklerini duymamıştım.

Yanına gittim ve kredi kartını uzattım. Siktir et fiyatı. "Parklara bir bilet."
"Hopper?" "Her
neyse."

Adam bana başka bir soru sormak için ağzını açtı ve ben sadece bir bakışla onu düzelttim. Bu sosyal bir görüşme değildi. "Elbette, bir dakika." Acı verici derecede uzun iki dakika sürdü. "Buyrun, otel bir servis sunuyor-"

O kısmı bitirmesini beklemedim. Otobüs fikrini çoktan kapmışım. Dışarı çıktığımda ve kızları bir grup insanla birlikte otobüs beklerken bulduğumda içimi bir rahatlama kapladı. Kalabalığın arasına karışmak yeterince kolaydı. Güneş gözlüklerimle gözlerimi saklayarak arkalarından ilerledim. Birlikte oturdular, hala kıkırdıyorlardı ve her ne kadar hemen arkalarındaki koltuğu istesem de, birkaç sıra daha arkaya geçtim.

Parkın girişindeki kalabalık beni endişelendiriyordu ama aynı zamanda kamuflej da sağlıyordu. Ben sadece parka giden başka bir çocuktum. Çantam yoktu ama metal dedektörlerini de çalıştırmadım. Bıçağımı odada bırakmışım. Ve silah getirmemişim. Ivy'yi görmek için mi? İhtiyacım olacağını düşünmemişim.

Sonraki birkaç saat boyunca hem parkı hem de kızların tepkilerini içime çektim. Hiç yapmacıklık yoktu. Güldüler. Oynadılar. Birbirlerine tişört aldılar. Dondurma yediler. Arabalara bindiler. Aslında onlarla birden fazla kez aynı araca binmeyi başardım. Beni hiç fark etmediler. Kimseye dikkat etmediler. Alice Harikalar Diyarında'daki kötü görünümlü hatun da dahil olmak üzere birkaç kötü adam bulduklarında bir iki fotoğraf çekmeyi bile başardım.

Park akşama geçerken ayrılmak için hiçbir hareket yapmadılar. Büyük bir Cadılar Bayramı partisi vardı ve özel bir bilet gerekiyordu. Meğer oteldeki hiyardan bir tane almışım. Aferin bana. Parkın etrafında gülerек ve çılgınca oynayarak şeker ya da şaka yaptılar. Geçit töreni başladığında, tam kaldırımın kenarındaydılar. Hava karardıkça daha da yaklaştım.

Havai fişekler gökyüzünü aydınlattığında, burada olmak için araba kullanmam gerektiğini unutmuştum ve sadece onların keyfini çıkarıyordum. Sonra kapanış saati geldi ve hepimiz parklardan ayrılıyorduk. Otobüslere binmek için uzun kuyruklar vardı. Onlarla ve yaklaşık bin kişiyle birlikte ayakta durmak hiç de tuhaf görünmüyordu.

Kimsenin onları itip kakmasına izin vermedim ve bu kez otobüste tam arkalarına kıcıımı park ettim. Belki bencillik ediyordum ama bunun Lainey'den Ivy'ye bir doğum günü hediyesi olduğunu çoktan anlamıştım. Bu kadar iyi bir arkadaş olduğunu fark etmemiştim. Aptalca, değil mi? Tabii ki arkadaşları vardı. Ama son üç dört yıldır sürekli seyahat ediyordu. Hayatında "normal" bir şey olup olmadığını merak ediyordum.

Otele döndüklerinde yapacakları her şeyi kahkahalar atarak birlikte planladılar. Daha fazla yemek, sonra bir film ve yatıya kalma. Yetişkinler yoktu. Sadece onlar. Mükemmellik.

Güzel, odalarına yerleştiklerinde belki Bayan Sarah Jane'i arar ve -

"Şaka yapıyor olmalısın." Lainey'nin sesindeki hırıltı beni planlarımdan kopardı ve kızlar ile otel kapısı arasında duran iki adama gözlerimi diktim. Küçük değillerdi ama kızgındılar. Ivy onlarla kapışacakmış gibi Lainey'nin önünü kesmeye başlamıştı bile.

Siktir et-

Lainey, "Aldırma ona," diye emretti.

"Kim o?" Çok güzel bir soru, Ivy.

İkiliden biri Ivy'ye kısa bir süre ters ters baktıktan sonra bakışlarını Lainey'e çevirdi. Şahsen ben onun lanet gözlerini kafasından ayırmak üzereydim. "Seni bulmamın ne kadar uzun sürdüğü hakkında bir fikrin var mı?"

"Yeterince uzun değil," dedi Lainey ona. "Bu da annemin sevgilisinin oğlu ya da benim deyimimle regl kramplarının insan versiyonu."

Arkasındaki adam bir kahkaha patlattı ve Bay Regl Krampı ters ters baktı. Dudaklarım kıpırdadı çünkü bu çok iyi bir lakaptı. Aslına bakarsanız, küçük Bayan Saksagan sanki içeri d a l a c a k m ı ş gibi ilerlemeye başladı.

"Madem gelip arkadaşını görmek istiyordun," dedi Crampy sonunda. "Bir şey söylemeliydin."

"Adam... Sana hiçbir şey söylemek zorunda değilim. Açık konuşayım, sen bir bulut gibisin. Büyük, karanlık, çirkin bir fırtına bulutu ve sen gittiğinde güzel bir gün oluyor. O yüzden, güle güle." Lainey'nin sesi, bütün gün terk ettikleri dengeyi korumak için savaşıyormuş gibi düşmeye devam ediyordu.

Çiftin farkındalığı kaslarımın gerilmesini sağladı. Burada durup bakarak dikkat çekecektim ama onları geride bırakmayacağımdan emindim. Kızlar neredeyse gülen arkadaşlarına ulaşmıştı ki Adam ne olursa olsun

"Bu kadar yol geldik ve sen de bizimle arabaya binip okula dönene kadar buradan ayrılmayacağız" dedi.

"Üzgünüm, kığım senin kişiliğine benzemiyor. Belki de üzerine bir torba falan koymalısın." Bunu söyledikten sonra Ivy'yi de yanına alarak hışımla yanlarından geçti. İkili asansöre kadar onları gölgeledi ve ben de hemen arkalarındaydım.

"Sabah altıda," diye emretti. "Bizimle burada buluş ve bir yerlere kaçmaya çalışma."

"Altı mı?" Lainey homurdandı. "Beyninin görünüşünle uyuşmaması çok kötü. Onda aşağıda olurum." Asansör kapıları neredeyse kapanana kadar bekledi ve bir an için bakışları benimkilere kilitlendi ve sonra ekledi, "Belki."

İkisi birden bana doğru döndüler.

"Neye baktığını sanıyorsun sen?" diye sordu gülen adam.

"Güzel soru, iki ahmağın neden küçük kızları taciz ettiğini anlamaya çalışıyordum. Bunu sadece sapıklar yapar."

"Az önce ne dedin sen?" Regl krampı Adam talep etti.

"Dedim ya," dedim ona doğru adım atarken. "Sadece sapıklar küçük kızları taciz eder."

"Dostum, ölmek istiyorsun," diye uyardı arkadaşı ama gülen salağı görmezden geldim ve bakışlarımı tam önümdeki adama diktim. Öfke ondan bir fırtına gibi yayılıyordu.

"Git onlara pasta gönder," diye emretti Adam. "Onlara yeterince yemediklerini söyle. Sen dışarı çık."

Kıkırdadım. "Oh, sorun nedir koca oğlan? Gururunu mu incittim?" "Adam-

"Siktir git ve dediğimi yap." Sonra Adam bana ters ters bakmaya devam etti.

Uzun zaman olmuştu ama burası güzel bir yerdi - kameralar vardı - bu yüzden kenara çekildim ve ona önden gitmesini işaret ettim. Bu pisliklerden birine asla sırtımı vermeyecektim. Adam McDouche beni omuzdan kontrol etmeye çalıştı ve ıskaladı. Arkadaşı homurdandı ama ikimizden de uzaklaşarak otel masasına yöneldi. Adam'ı kapıya kadar takip ettim.

Binanın uzak tarafına geçip yarı gölgede kalana kadar yavaşlamadı. Bir sonraki hamlesini bekliyordum ve sağ yumruğunun sert darbesinden kaçındım. Sol yumruğu da neredeyse aynı hızla geldi ve ondan da bir darbe aldım. Sikin hareketleri vardı.

Ben de öyle.

Sert bir aparkat dişlerini birbirine çarptı ve omzuna gelen bir sonraki darbeyi ve onu takip eden böbrek vuruşunu ben aldım ama o bu zahmeti için yüzüne bir dirsek yedi. Kan kaldırımı sıçradı ve bakır kokusu havayı doldurdu. Bu noktada anne sütünden daha tanıdıktı. Yüzündeki sert ifade pes edeceğine dair hiçbir işaret göstermiyordu.

Bir sonraki çarpışmamız sadece çıplak kemikli dövüştü. Kahretsin, gözüne bir yumruk yedim, bu çok acıtacaktı ama kulağına indirdiğim tokat onu sendeletti. Hızlı ayak sesleri arkadaşının geldiğini haber veriyordu ve beni yakalayacağı yumruktan kaçınmak için başımı zorlukla hareket ettirdim. Öyle de oldu, onu arkadaşına çarptı.

Ben de güldüm.

Kötü bir fiziksel komedi gibi yere düştüler. Ayağa kalktıklarında. Kızgındılar.

"Hadi güzel çocuklar," dedim onlara. "Bakalım beni ikiye bir yenebilecek misiniz?"

Gülen salak bana bir yük treni gibi saldırdı. Darbeleri aldım, birkaçını engelledim ve sonra Adam'ı da savuşturmak zorunda kaldım. İkizlerle dövüşmek gibiydi ama koordinasyon yoktu. Arkadaşına kafa attığımda bir an için yıldızları gördüm, sonra Adam beni çenemden yakaladı ve geriye doğru tökezleyerek lanet olası bir kaldırımı düştüm.

Yuvarlandım, başımı çarpmamayı ya da kendimi kaldırım taşlarının altında bırakmamayı başardım ki birdenbire onlarla aramda küçük bir kız belirdi.

"Ne yapıyorsun sen?" Lainey çığlık attı.

Hay sikeyim.

Nefes nefese geri çekildim ve etrafta Ivy'yi aradım. Ama sadece Lainey.

Adam ona, "Kıçını kaldır ve otele geri dön," diye homurdandı ama o da benim gibi

mesafesini korudu. Aptal bile yavaşlamıştı. Hepimiz kanıyor ve yaralanıyorduk. Benim canım yanıyordu ama sağ gözümünden zar zor görsem bile onların canı daha çok yanacaktı.

"Hayır."

Kollarını kavuşturan Lainey ona ters ters baktı.

"Affedersiniz?" Ona hırladı ve öne doğru bir adım attı, ben de onu karşılamaya gittim. Benim hareketimle dondu kaldı. Uzun bir saniye boyunca birbirimize öylece baktık. Eğer ona doğru bir adım daha atarsa, onu öldürecektim.

İfadesi hemen hemen aynı şeyi vaat ediyordu.

"Beni duydu," diye bağırdı Lainey ona. "Aklını mı kaçırdın sen? Burada kavga mı ediyorsunuz? Neden bu adamı dövüyorsunuz? Bu adamı neden dövüyorsunuz?"

Tutuklanmak mı? Çünkü bunu istiyorsan, polisleri ararım. Tamam. Şimdi."

Gülen salak yeniden gülmeye başladı. "Siktir git, Lainey küçük bir sürtük gibi davranma."

Adam arkasını döndü, ama bu sefer yumruğu arkadaşına çarptı ve o pisliği yere serdi. Ona tek kelime etmedi, önce bana sonra da Lainey'e baktı.

"Tamam. Otele geri dön," dedi.

"Siz ikiniz olmadan olmaz. Görünüşe göre size güvenemiyorum ve Emersyn'in pastası için size teşekkür etmeye geldim. Aslında bize katılmak isteyip istemediğinizi soracaktım ama oraya kanlı ve iğrenç bir şekilde çıkmayacaksınız."

Yarım bir kahkaha attım.

Bu kızgın kuşun dikkatini çekti ve bana ters ters baktı. "Kim olduğunu ya da nereden geldiğini bilmiyorum. Ama şimdi *gitme* vaktin, ben onların dikkatini dağıtırken." Durakladı. "Aman Tanrım, onun güzel yüzüne ne yaptın?"

Adam, kız bana doğru bir adım atacakken hırladı ve onu olduğu yerde durdurdu. Yine de akıllı adam ona dokunmadı. "Lainey. Üçe kadar sayacağım, eğer o otele doğru gitmezsen, seni arabamıza atıp eve gideceğim. Bir..."

Yüzünü buruşturdu. "Pislik." Sonra bana özür dileyen bir bakış attı. "Üzgünüm, en iyi arkadaşımı hiç göremiyorum." Sonra döndü.

"İki."

"Gerçekten regl krampları geçiriyorsun," diye tersledi.

Pislik herif ona doğru baktı, cüzdanından birkaç banknot çıkardı ve bana fırlattı. Paralar rüzgârda uçtu ve etrafımıza saçıldı. "Zahmetin için," dedi, sonra Lainey'ye baktı. "Şimdi. Git."

Kadın gitti ve adam arkadaşını yakalayıp ayağa kaldırdı ve "Seni bir daha görmeme izin verme bayım" dedi.

Kıkırdadım. "Ya da ne?"

Bana baktı.

"Ve paran sende kalsın, sık kafalı. Ben satılık değilim."

Bu sözlerle onlardan uzaklaştım, farkındalıkları beni tetikte tutuyordu. Ana bölümden kaçınarak lobinin bir yan kapısına geri döndüm. İhtiyacım olan son şey peşime düşen polislerdi. Kendimi odaya atmadan önce Lainey'nin kahkahasını Ivy'ninkiyle birlikte duyacak kadar duraklayarak odama geri döndüm.

Kahretsin, çürüklerimin çürükleri vardı. Sarah Jane'i yatağında yatarken bulduğumda durdum.

"Aman Tanrım, iyi misin?" Doğrulup oturdu, endişesi yüzünden okunuyordu. "İyileşiyorum," dedim ve kapıdaki güvenlik kilidini attım.

OceanofPDF.com

AYRILMA (BONUS BAKIŞ AÇISI)

KELLAN

T İlk seferinde kahve içmeye gidiyordum. Erken bir saatti ve dükkânda uzun bir gün geçirmiştim. Birisi şanzımanı bozuk bir araba getirmişti. Yeniden inşa etmek zorunda kalsaydım, geç saatlere kadar orada olurdum. İş gibi

Bu iyiydi. Zihnimin odaklanmasına ve belli bir kişiyi takıntı haline getirmekten uzak durmama yardımcı oluyordu. Onun odasıyla benim odam arasındaki kapı açıktı, bu yüzden onun çoktan burada, dans stüdyosunda ya da mutfakta biriyle birlikte olmasını bekliyordum...

Duman kokusu sistemime adrenalin pompaladı ve mutfağa doğru koştum. Kulüp binasının havalandırması iyiydi, ama sadece büyük vantilatörleri açtığımızda. İnşaatin henüz tamir edemediğimiz tek dezavantajı buydu.

Neyse ki içeri girerken ana düğmelerden birini çevirebildim. Freddie muhtemelen yine lanet olası ekmek kızartma makinesine pizza doldurmuştu. Neden ilk seferinde yapmıştı ki? "Ne olacağını görmek istedim. Çıtır pizza kulağa hoş geliyordu."

O sırada gergin olmasaydı ve hiper ile depresyon arasında gidip gelmeseydi komik olabilirdi. Neyse ki mutfaktan çıkan duman siyah değil beyazdı. Yani bir şeyler yanıyordu ama bizi boğsa bile kulüp binasını yakacak gibi görünmüyordu.

Beni bekleyen manzara kendimi hazırlayabileceğim bir manzara değildi.

Emersyn bir elinde fırın eldiveni, diğerinde spatula ile ocağın önünde duruyordu. Hamur tezgâha ve fırının üzerine dökülmüştü.

Ocağın üstü, yanan ve fokurdayan brülörlere yayılıyordu.

"Sparrow, ne yapıyorsun?" Tamam. Taktik benim güçlü yanımdı. Benimkinin nereye kaçtığından tam olarak emin değilim ama bana bakmak için arkasını döndüğünde kıcımla gülmek için kendimi zor tuttum. Yüzünde beyaz pudra tozları vardı ve burnunda kesinlikle bir hamur lekesi vardı. At kuyruğundan saç tutamları kaçmıştı ve üzerindeki tişört bir omzundan kayıyordu.

Eskiden krep olarak bilinen maddenin kararmış kalıntıları tavanın dibine yapışmıştı. Ama onun gözlerindeki yaşlara bir bakış attım ve mizahımın her zerresi kurudu.

"Özür dilerim..." diye başladı ve boğazında düğümlenen hıçkırık sesinin beni cinnet geçirmeye ittiğine yemin edebilirim.

"Sorun yok, Sparrow." Hasar kontrol modu devreye girdi, eldivenli elini tavaya desteklemek için etrafına uzandım ve tavayı ocaktan indirdik. "Sorun değil. Sanırım bunu daha önce yapmadın." Ve onunla alay ettiğimi düşünmesin diye ekledim, "İnan bana, ilk kez yemek yapmayı denediğimde, o zamanki bakıcı annemin bana gülse mi yoksa bağırsa mı bilemediğinden oldukça emindim."

Tencereyi lavaboya götürdük ve suyu açtım.

"Bırak ıslansın." Kolunu nazikçe sıktım ve ocağı kapatmak için geri çekildim.

"Korkunç bir karmaşa yarattım..."

"İlk seferinde o ipeklerin üzerinde uçmadığından oldukça eminim. Bu muhtemelen çok fazla pratik gerektirmiştir."

Ocağı kapattım, hamurun çoğunu temizledim. Üstte yanan parçalar soğuyana kadar beklemek zorundaydı. Saate baktım ama siktir et. Geç saate kadar çalışmam gerekiyorsa, geç saate kadar çalışırdım. Sparrow krep yapmayı öğrenmek istiyorsa, bir sonraki denemesini dayandıracağı başarılı bir deneyim yaşayacaktı.

Gözyaşlarını dökülmeden önce silip süpürdü, şükürler olsun.

"Şunu temizleyelim ve sıfırdan başlayalım. Sana her adımda yol göstereceğim ve sonra biraz kabarık krep yapacağız."

"Bütün mesele bunu sizin için yapacak olmamdı," diye itiraf etti, o kadar üzgündü ki çok sevimliydi.

"İyi tarafından bakarsak, duvarı yakmamışsın." Ocağın arkasını işaret ettim.

Gözleri yuvarlaklaştı. "Sen mi?"

"Evet," dedim gururla. "Tahta çubukların üzerinde sosisli sandviç ızgara yapıyordum, açık ateşte pişirirken sorun yaşamayacağımı düşündüm ve sonra bum. Çubuklar alev aldı, ben de onları fırlattım."

Emersyn bir elini ağzına kapattı ama gözleri acı yerine neşeyle dans ediyordu.

"Gördün mü, şimdiden benim ilk seferimden daha iyisini yapıyorsun."

Aramızda kalsın, dağınıklığı kısa sürede toparladık. Kutunun üzerindeki talimatlara uymuştu ama ona işin sırrını söyledim, ben her zaman tarifte belirtilenden biraz daha fazla su eklerim. Aksi takdirde hamur çok kalın ve krepler çok yoğun oluyordu.

Yeni tepsiyi çıkardım, üzerine biraz pişirme spreyi sıktım ve kaşlarını çattı.

"Ben yaptım."

"Sana inanıyorum," diye tekrar yatıştırdım. "Şimdi tavayı önceden ısıtıyoruz."

Kaşları birbirine yaklaştı ve konsantrasyonu o kadar yoğundu ki attığım her adımı ezberlediğine yemin edebilirim.

"Tavadaki sıcaklığı yüksekte başlatıyoruz, sonra düşürüyoruz." Ona alevleri ayarlattım, sonra arkasına geçip durakladım. "Bu iyi mi?"

"Evet," diye mırıldandı ve spatulayı tutan elini tuttum ve kaslarını gevşetti, böylece eliyle karıştırabilirdim, karıştırdım, katladım, katladım, hamur akmaya yakın bir ipucu olana kadar karıştırdım.

"Şimdi," diye talimat verdim. "Ne kadar dökceğini öğrenebilmen için ölçü kabı kullanabiliriz ama ben her zaman gözle yaparım." Birlikte tencereye döndük, kaseyi taşıdık ve o da benimle birlikte hareket etti. Benim rehberliğimde bu kadar kolay hareket etmesi beni biraz şaşırttı, sanki tek yapmam gereken ağırlığımı değiştirmekmiş ve vücudu beni takip ediyormuş gibi.

Bu düşünceyle aletim dikleşti, ama hamuru dökerken kararlılıkla görmezden geldim. "Benimle say, bir, iki-"

"-üç," diye bitirdi ve tavada dört inç çapında mükemmel bir krep varken dökmeyi bıraktık. Onları ızgarada pişirmek daha kolay olurdu ama teker teker pişirmek de işe yarardı.

"Hava kabarcıklarına dikkat et," dedim ona ve bu kadar yaklaşmışken kokusunun tatlılığını ya da saç tellerinin beni nasıl gıdıkladığını fark etmemek mümkün değildi.

"İşte," dedi artan bir heyecanla. Sırtarak spatulayı aldım ve parmaklarını ucuna doladım, birlikte kaydardık

ve çevirdi.

Altın bir yüz bize bakıyor.

"Pişirmesi hiç de uzun sürmüyor!"

"Hayır," dedim uzanıp bir dolabı açtım ve bir tabak çıkardım. "Eğer istersen çabucak bir yığın yapabiliriz."

O karanlık gözlerini bana dikti ve ciğerlerimdeki oksijenin her bir zerresi dumanın tavan vantilatörleriyle boşalttığından daha hızlı boşaldı. "Sakıncası yok değil mi? Yani bunu hepiniz için yapacaktım."

"O zaman kendimiz için yaparız," diye önerdim, şükürler olsun ki sesim çatlamadı. Yemin ettim, kendimi on üç yaşında ve yeniden ergenliğe girmiş gibi hissediyordum.

"Peki ya diğerleri?"

"Kendileri yapabilirler." Burnuna vurdum ve o da sıırttı. Dikkatini bitmiş krebi tavadan almaya verdiğiinde tekrar nefes alabildim.

Ayrılma.

Ben de bunun için uğraşıyordum. Bağlantısız kalmak. Hepimizi eşit tutmak. Bizi bu karmaşadan diğer tarafa geçirmek.

Almam için elini uzattı, bir krep daha dökme vakti gelmişti.

Evet, kıcıımı ayırmak. Çok sevimliydi. Neredeyse bir düzine krep yaptık ve on ikincisi için de ilki için olduğu kadar heyecanlıydı.

Uzun zamandır yediğim en güzel kreplerdi.

Dükkâna da çok geç kalmıştım ama gerçekten umurumda değildi. Onunla baş başa geçirdiğim o bir saati başka hiçbir şeye değişmezdim. O gece döndüğümde, odasından çıkıp benim odama girdi.

"Yarın bana nasıl yumurta yapılacağını gösterir misin?"

"Evet, Sparrow... Sana istediğin her şeyi gösterebilirim."

ORYANTASYON BOZUKLUĞU (BONUS POV)

FREDDIE

A Yumruk kafamın yan tarafına çarptı ve sandalyede sallandım. Sulanmış gözlerimi kırıştırdığımda üzerime atlayan 19 Diamonds çiftinin bana ters ters baktığını görünce içimden kahkahalar yükseldi. Ben gülerken kan ve tükürük onlara çarptı. Şimdi benekli elmaslara benziyorlardı ve bu çok komikti.

Kafam iyiydi.

"Hiç orada kimse yokmuş gibi hissettin mi?" diye sordum. Kabul etmek gerekir ki bu çoğunlukla retorik bir soruydu.

"Kapa eneni pislik." Bana elinin tersiyle vurdu ve dudağımdan daha fazla kan aktı. Fayansın üzerine sıçradı ve sikimi yalamayı teklif eden kız bir çığlık attı. Acaba benekli sikle kastettikleri bu muydu? Benden bir kahkaha daha kaçtı.

"Sana onu konuşturmanı söylemiştim," diye araya başka bir ses girdi. Adamın sesi gerçek bir pislik gibi geliyordu.

"Onu buraya getirin demiştin," diye karşılık verdi benekli penis ve sesinde gözyaşları vardı. Bu kez et ete çarptığında, benekli penis bir çığlık attı.

"Bulunacağımı biliyorsun, değil mi?" Dedim. Kızlara vurmak çok tembelceydi. Ayrıca, tam buradaydım.

"Ne?" Adam bana doğru döndü ve yüzüme doğru eğildi.

"Hiç ıssız bir yerde unutulduğunu hissettiğin oldu mu?" Shrek seviyesindeki soğan nefesinin içimden çekip çıkardığı taze gözyaşı dalgasını kırıştırarak sordum. "Ve hiç nane şekeri diye bir şey duydun mu?"

Hırladı, üzgün bir şekilde yüzüme o iğrenç nefesinden daha fazla üfledi ve tam karnıma vurdu. Kusacaktım ama midemde bir şey olmadığı için güldüm.

"Cevaplar ya da parçalar istiyorlar," dedi yeni bir ses. Evet, bunu göremedim çünkü sandalyemi devirmişlerdi ve yerde yan yatıyordum. Bu güzel bir şeydi. Benekli sık yüzünü ovuşturdu ve bana özür dileyen bir gülümseme fırlattı. Evet, bedava amcık peşinde koşmamam gerektiğini biliyordum.

Yine de... kahretsin, gülümsemeye çalıştım ama tek tadabildiğim kandı, bu yüzden muhtemelen korkunç bir Freddie Krueger boku-Freddie Krueger çıktı.

Lanet olsun.

Güldüm.

Nefesim kesildi.

"Neye gülüyorsun lan sen?"

Sandalye yukarı çekildi ve dünya kendini düzeltirken sallandı.

"Hiç yok olabileceğinizi hissettiniz mi?" Sordum, uçuyordum. Bir noktada, bu bok acıtacaktı, ama şimdi değil. Bu harikaydı.

"Bu şekilde ondan bir bok alamayacağız. Ona çok fazla şey verdi." "Sanki düşsen kimse duymayacakmış gibi," dedim iç çekerek. Ama dinlemiyorlardı.

Hayır, tartışıyorlardı ve siktir et, onları susturmak için gözlerimi kapattım.

İnsanları severken bu saçmalıkları duymaya ihtiyacım yoktu, Bir grup benekli sakin kavgasını dinlemek istemediğimden eminim.

Bilirsiniz, eğer kendilerini dövmeyeceklerse... bu çok hoş olurdu.

Gözlerimi kapattığım anda Boo-Boo'nun yüzünü gördüm. Hay sikeyim.

Boo-Boo'ya yiyecek bir şeyler almam gerekiyordu ve ona özel bir şeyler almaya gitmiştim ve sonra... evet, sonra kayboldum çünkü yaptığım şey buydu.

Şarkı göğsümde yandı çünkü kavga büyüdükçe vızıltımı daha da sertleştirdi. Vızıltıya ihtiyacım vardı. Vızıltı iyi bir şeydi.

Evet, kafam iyiydi.

Boo-Boo gibi yüksekte uçuyor.

Ve evet, karanlık çöktüğünde beni bulacaklardı.

Sözler pek anlamlı değildi ama bu lanet şarkıyı çok seviyordum, o yüzden var gücümle söyledim. Şarkı duvarlarda yankılandı. Birkaç kez daha patlatıldım ama bu beni daha yüksek sesle söylemeye itti.

"Hayatımı sikeyim, *sustur onu!*"

Tamam, buna kıkırdadım. Çok komikti ama beni sandalyeden kaldırıp yan odaya ve merdivenlerden yukarı sürüklerken bile şarkı söylemeye devam ettim. I

Hatta beni çeken iri yarı adama yanağımdan şapır şupur bir öpücük verdim.

Beni odaya fırlattı ve manyak gibi yüzünü ovuşturdu. Çok komikti. Derin bir nefes alarak hırıldadım, öksürdüm ve bekledim - şarkıda neredeydim? Kahretsin. Unutmuşum.

Oh, biliyordum - içimdeki Anne Hathaway'i yönlendirdim ve bir rüya gördüğüm zaman hakkında şarkı söyledim ve yanımdaki adamların çıkarken kapıyı çarpmaları uzun sürmedi. Başımı geriye atıp çatlak tavana baktım ve Boo-Boo'yu şarkı eşliğinde ipek dansı yaparken hayal etmeye çalıştım.

Bu harika olurdu.

Onunla böyle uçabilirim.

Ama şarkının doğru söylediği bir şey vardı; umutlarımızı parçaladılar.

OceanofPDF.com

MÜREKKEPLİ (BONUS BAKIŞ AÇISI)

VAUGHN

DOve'un sert nefesi ve bir kapının çarpması serbest bırakılmamdaki muhteşem sisin bir kısmını yok etti. Görünüşe göre onunki de çünkü bir an bana sarılmıştı ve bir sonraki an küçük ellerini göğsüme koyarak beni hareket ettirmeye çalıştı. Bir iniltiyle kendimi yana doğru sürükledim. Onun kaygan amcığından ayrılmak benim için acele edilecek bir şey değildi ama o yataktan kayarak çıktı ve kapıya doğru koştu.

Lanet olsun.

Kendimi yukarı çektim ama o çoktan odadan çıplak bir şekilde çıkmıştı ve döllerim kalçalarından aşağı damlıyordu. Oradan tek başına çıkmasına imkân yoktu, ben de kendimi toparladım ve yarım adım gerisinde durdum.

"Sakin ol, Serçe," dedi Kel onu yakalarken. Onu geri sürüklemese de yerden kaldırdı ve kapıya doğru çevirdi.

"Jasper-"

"Biliyorum." Jasper uçurumun kenarına çok yaklaştığında güvенеbileceği yatıştırıcı sesini kullandı ama Dove'un ezilmiş ifadesi kalbimi parçaladı. Evet, özür dilemeye gelmiştim ve evet, seks yapmıştık. Bunların hiçbiri onun kendini kötü hissetmesine neden olmamalıydı. "Şimdilik bırak gitsin."

"O haklı," dedim ve Kel'in bana attığı acımasız bakışı görmezden geldim. Evet, bunların bir kısmı için beni suçluyordu. Haksız olmasa da, şu anda hepsinin ne düşündüğü umurumda değildi. Önemli olan Dove'du. O geyik gözleri bana dikildi ve gözlerinde bir parıltı belirdi. Evet, ben

şu anda ağlamayı kaldıramazdı. Özellikle de onu ağlatan bizsek. "Gel buraya, Dove."

"Vaughn..." Bu sefaletti. Saf ve basit. Kardeşlerimi incitmekten ben de nefret ediyordum ama Jasper'ın sakinleşmesi gerekiyordu. Sahiplenme duygusu kontrolden çıkmıştı.

"Biliyorum, hadi."

Kel onu yere bıraktığında, ellerini nereye koyduğuna dikkat ederek onu kucağıma aldım. Kellan'ı şimdilik görmezden gelerek onu karanlık odasına geri götürdüm ve kapıyı tekmeleyerek kapattım. İlk olarak, dışarıdaki soğuk hava yüzünden titremeye başlamıştı bile. Ya da belki de bu sadece yoğun duygulara verdiği bir tepkiydi.

Onu gerçekten korkutmadan önce bu saçmalığı geri çevirmemiz gerekiyordu. Kapıyı kapatır kapatmaz, "Beni yere bırak," diye emretti.

"Yapacağım," diye söz verdim ama yatağa varana kadar onu yere bırakmadım. Sonra ışığı açtım. Çünkü bazı konuşmalar karanlıkta yapılmalıydı. Bu onlardan biri değildi.

"Giyinmem gerek," dedi yatağın ucuna doğru kaymadan önce.

"Keşke yapmasaydın." Jasper gibi davranıp ona emredebilirdim ama yapmazdım. Olduğu gibi yatağa oturdum ve yolundan çekildim. Depoda kavga sırasında verdiği tepki, onun gücü ve kırılganlığı hakkında her şeyden çok şey söylüyordu. Onu sarmak için içimde bir dürtü vardı ama onu boğamazdık.

Bunu yapmayı ne kadar istediğimiz önemli değil. "Onun peşinden gitmeliyim..."

"Hayır," dedim. "Yok."

Dönerek bana ters ters baktı. "Yüzünü görmedin."

"Yüzünü görmüş olmama gerek yok," dedim ona, gözlerindeki ateşe odaklanarak. "Onu tanıyorum, Dove. Muhtemelen ne kadar kızgın olduğunu biliyorum."

"O zaman neden bu kadar sakınsın?"

"Çünkü o Jasper. Öfke bazen onun sevgi dilidir." İçimi çektim. "Bu kulağa kötü geliyor. Seninle ilgili konularda çok sahiplenici. Seni burada, benim yanımda bulması mı? Muhtemelen ne yapacağın konusunda söz hakkı olmadığını anlamıştır."

"Ya da kim?" Buradaki kuru meydan okuma benden isteksiz bir gülümseme aldı. "Hayır, buna o karar veremez Dove. Beni istiyorsan, ben buradayım."

Hiçbir yere gitmiyorum."

"Peki ya ben onu istersem?"

"İstedğin şeyi senden esirgemeyeceğim." Ellerimi açtım ama en azından artık giyinmeye çalışmıyordu. Elinde tişörtle öylece duruyordu. "Ya da kim."

Yüzünde şok dalgaları belirdi. "Neden?"

"Neden seni reddetmeyeyim?" Çünkü ne sorduğuna emin olmak istiyordum.

Kollarını açarken yüzünde hayal kırıklığına uğramış ve çaresiz bir ifade belirdi. "Sizi anlamıyorum çocuklar."

"Buraya gel, Dove." Ona bir el uzattım ve parmaklarımı davet için kıvırdım. Bir an için orada asılı kaldı; eylem ve eylemsizlik arasında asılı kaldı. Ona yardım etme ihtiyacı içimde bir düğümdü. Ama onun da bize ulaşması gerekiyordu. Yatağa doğru ilerlerken gömleği parmaklarının arasından düştü.

Avuç içi benimkinin üzerinde kayınca, elimi onunkinin etrafına sardım ve nazıkçe çektim. Bana doğru geldi ve onu kucağıma çektim. Bana sarılırken kalçalarımı kendi kalçalarıyla çerçeveledi. Az önceki nem ikimizi de yapış yapış bırakmıştı ama bu umurumda bile değildi.

Hafif parmaklarıyla göğsümü, omuzlarımdaki ve kollarımdaki mürekkebi inceledi. "Acı çekmesinin sebebinin ben olmamdan hoşlanmıyorum."

"Değilsin," dedim ve bakışlarını göğsümde tutmaya devam edince, bir parmağımı çenesinin altına kaydırđım ve gözlerini bana doğru kaldırdım. "Sebepten sen değilsin. Jas'ın kendi sorunları var. Bunları düzeltmek ya da özür dilemek sana düşmez."

"Ama-" Sözüünü kesti ve dövmeleime bakmaya devam etti. Kalkana doğru ilerlediğinde, parmaklarını üzerinde gezdirebilmesi için kolumu kaydırđım. "Ama çok yaralı görünüyordu."

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum. Seni çok istiyor. Senin de onu istemeni istiyor." Bir nefes aldım. "Bence sadece onu istemeni istiyor."

O kara gözler benimkilere dikildi.

"Seni istiyorum," dedim ona. "Bu konuda hiç tereddüt etmedim."

"Şey..." Ağzının kenarından belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Kemik, Dove," diye takıldım. "Ereksiyon değil." Dudağını ısırđı, ama bu onu gülümsemesi yüzünü kapladı. "Demek istediğim, ben seni istiyorum. Sen de onu istiyorsan benim için sorun yok. Jas eninde sonunda olacak. Sadece kendi yolundan çekilmesine izin ver."

"Vaughn..." Sesindeki sıkıntılı tını hiç de yanlış anlaşılmıyordu. "Tüm bunlar benim için çok farklı."

"Bir yolunu buluruz." Çünkü erkeklerle paylaşmaya hiçbir zaman karşı olmasam da, hepimizin tek bir kızı istemesi kesinlikle farklıydı. Biz istiyorduk. Henüz kabul etseler de etmeseler de. Hepimiz onu istiyorduk ve uzun zamandır istiyorduk. Belki de bu yoğunluk seviyesi onun için çok fazlaydı.

Henüz.

Ama Jas'ın bu farkındalığa kendi başına ulaşmasına ihtiyacımız vardı. Ona ihtiyacı vardı. Umarım bunun için kafasına vurmak zorunda kalmam gerekmez.

"Öylece mi?"

"Aynen böyle," diye onayladım. Dövmelerimin üzerinde dans eden parmaklarının fırçası dikkatimi tekrar göğsüme çekti. "Sana bunların hikâyelerini anlatmamı ister misin?"

"Evet." Tereddüt yok.

Sırıttım. "Seni bir kez daha 'kemiksiz' yapmadan önce mi sonra mı?"

Bu bir kumardı ama ondan yayılan gerilim kürek kemiklerimin arasındaki noktayı kaşındırdı. Yanağını avuçladığımda hemen eğildi ve sonra ağzı benimkinin üzerindeydi.

Güzel cevap.

SARHOŞ (BONUS POV)

JASPER

Homes her zaman mutlu anlamına gelmiyordu.

Sırtının tatlı uzunluğu ateş ışığında görünüyordu.

Sevişmiştik. Konuştuk. Biraz daha seviştik. Bira içtik. Seviştik. Bir şeyler atıştırdık ve konuştuk. Sonra tekrar seviştik. Sikim hayata dönmek için yığıtçe mücadele etmeye başlamıştı bile. Teninin her santimini sikmek istiyordum. Etrafımda tekrar tekrar boşalmasını hissetmek istedim.

İki kez ağzıyla üzerime inmeye çalışmıştı ama henüz ona karşı nazik olmaya hazır değildim. Bana nazik olmaya ihtiyacı olmadığını söyleyip dursa da onu sikimle boğmayacaktım çünkü onu ne kadar çok istediğimi kontrol edemiyordum. Kahretsin, sadece görüntüsü bile sikimi kıpırdatıyordu.

Parmaklarımı omzunun pürüzsüzlüğünde ve sırtının uzunluğunda gezdirdim. O kadar derin uyuyordu ki, dokunuşuma tepki bile vermedi. Sadece güven seviyesi bile beni alçaltıyordu. Swan savunmasız ve vahşi olmanın karmaşık bir karışımıydı. Kararlılık kırılgan küçük bedeninin her santimini dolduruyordu ve ne kadar kırılgan görünse de öyle değildi.

Belki daha önce görmek istememiştım, ama artık çok açıktı. Dünya onu defalarca dövmüştü. Ona boyun eğdirmeye çalışmıştı. Onu kırmakla tehdit etti. Ama o asla mücadeleyi bırakmadı. Hareket etmeye devam etti. Bir ayağı diğerinin önünde.

O piç Eric'i bile. Kahretsin, onu tekrar öldürebilseydim, öldürürdüm. Aylarca süren yaralanmalar yüzünden o kadar kırılmıştı ki

asla iyileşemeyecek olması yeterli olurdu. Ona tecavüz ettiğini itiraf ettikten sonra aletini kesip boğazına sokmak en azından yapabileceğimiz bir şeydi.

Alternatiften daha iyiydi.

Bu sözler beni rahatsız etti. Yolda daha güvende olduğunu. Peki bu evde ne anlama geliyordu? Para işe yarıyordu ama gerçekten değer veren insanlarla kaybedilen zamanı telafi etmiyordu.

Daha çok güvenilebileceğin insanlarla.

Bu kelime dünyanın ağırlığını taşıyordu.

Bana güvendiğini söylediğinde üzerime bir ağırlık çöktü. Tüm bu aylar boyunca bize karşı vahşi bir şekilde savaştı. Bir çıkış yolu bulmaya çalıştı. Onu neden kaçırdığımızı bilmek istiyordu ve benim tek söyleyebildiğim onu korumak için kaçırdığımızdı.

"O zaman planın neydi?" diye sormuştu bir saat önce. "Beni aldın çünkü yaralıydım. Ama sonra ne oldu?"

Ona tam olarak nedenini söyleyemediğim gerçeğinden nefret ederek itiraf etmek zorunda kaldım: "Bir planım yoktu. Sadece seni korumak zorundaydım. Seni güvende tutmak için. Sahip olduğun tüm o yaraları iyileştirmek için." Konuşurken saçlarını yüzünden çektim ve dudaklarının köşeleri yukarı kalktı. Kızarmış teni ateş ışığında neredeyse pembe görünüyordu ve dudaklarının şişkinliği onu tekrar öpmek için beni acıktırdı. Her zaman böyle görünmeli ve hissetmeliydi. Bereketli. Mutlu. Ne isterse istemekte özgür.

Ve lanet olsun, ona her şeyi verirdim.

Onu buraya seks için getirmediğimi söylerken ciddiydim. Elbette, bunu düşünmüştüm. Ama o anı yaşadıktan sonra, acele etmemeye kararlıydım.

"Bu sana hiç benzemiyor," diye mırıldandı ve sonra burnuma dokundu. "Sorumluluk sahibi olmayı seviyorsun."

"Hayır," diye itiraf ettim. "Gerçekten istemiyorum. İşleri halletmeyi seviyorum. Ama ben daha çok kapıyı tekmeleyen bir adamım. Kısa vadeli kazançları, savunmaları, hücumları görüyorum. Büyük resmi, uzun vadeyi? Bu benim uzmanlık alanım değil."

"Yine de diğerlerini korumaya çok kararlısınız. Onlar için plan yapıyorsun."

"Elimden geleni yapıyorum," dedim ona. Elimden gelenin yeterli olmadığı zamanlarda bile. Alnımı onunkine bastırdım. "Seni aldığım için bana hâlâ kızgın mısın?" Çünkü buna hakkı vardı.

"Hayır." Burnu benimkine değdi. "Hâlâ tam olarak anlamış değilim. Hepinizin gösteride nasıl çalıştığınızı ve Kestrel'in benim şoförüm olduğunu. Eric bana zarar verdiği için beni aldığınızı biliyorum."

Kahretsin, o pisliğin adını bir daha asla dudaklarında görmek istemiyordum ve o zaman onu öpmüştüm. Onu zihninden ve geçmişinden silme arzusu o kadar yoğundu ki, tartışmanın o kısmını bitirmedim bile. Sırt üstü dönüp onu sikimin üzerine kaydırduğımda her şey bitmişti.

Başını geriye attığında ve hızını kontrol ederken ellerini omuzlarıma dayadığında, ona her şeyi verebilirdim. Kalçalarının aşağıya doğru itişini karşılamak için yukarı fırladım, meme uçlarının gerilme ve sıkışma şeklinden büyüledim. Başını aşağı eğdiğinde gözlerini kaplayan uykulu zevk bakışı, o meme uçlarından birini emene kadar beni yukarı doğru zorladı.

Ani manik hareketlerle birleşen tembel itişler bir saat sürdü ama ben bırakmadan önce dört kez daha boşaldı. Birlikte terli bir yığın halinde yatıyorduk ve o tuvaleti kullanmak için tırmanana kadar onu göğsüme yaslamıştım.

Yürürken döllerimin bacaklarından aktığı gerçeği içimi öyle bir sahiplenme duygusuyla doldurdu ki itiraf etmek zorunda kaldım -şimdi gitmesine izin vermemi istese bile onu takip ederdim. Nereye giderse gitsin. Orada olmak zorundaydım. Kalmasını tercih ederdim.

Onu Vaughn ile paylaşmak anlamına gelse bile.

İçime öfke doldu ve yumruklarımı sıktım. Parmak eklemlerim beyazlaşmaya başladığı anda ellerimi ondan çektim. Ona *asla* öfkeyle dokunmayacaktım. *Asla* babam gibi davranmayacaktım. Vaughn'a ihtiyacı varsa, onu alabilirdi. Rome onu güldürüyordu. Freddie onu güldürdü. Kellan ona rehberlik ediyordu ve korunmasız anlarında aralarındaki bağın büyüdüğünü inkâr etmek mümkün değildi.

O bize

uyuyordu.

Hepimize.

Sırt üstü yuvarlanarak tavana baktım. Kel haklıydı. Ona söylemek zorundaydık. Ona ve Raptor'a söylemeliydik. Ama *önce* onunla konuşmak istiyordum. Mesafesini korumasının bir nedeni vardı ve ben de onu dünyamıza geri getirmemin bir nedeni vardı.

Fikirleri kafamda evirip çevirirken, tüm bunlara kolay bir çözüm bulamadım. Raptor çok kızacaktı. Bize inanmayabilir. Sonra tekrar-o

daha mutlu görünüyordu, belki? Son birkaç haftadır. Gösteri sırasında onu hiç görmediğim kadar mutluydu.

Gülümsemesi gözlerine ulaştı.

Kulüp binasında rahatça dolaşıyordu. Tehditleri bile sineye çekerdi.

Tehditler.

Onlar hala dışarıdaydı. Birisi ipeklerini kesmişti. Birisi onu ve Kestrel'i otoparkta ezmeye çalışmıştı. Sonra Eric ona saldırmış. Üçüncüsünün ilk ikisiyle bir ilgisi olduğunu sanmıyordum. Onu durumdan uzaklaştırmıştık ama yeni tehditler ortaya çıkmıştı.

Kaportacıdaki adamlar özellikle onun için gelmişlerdi. Birisi onun bizde olduğunu biliyordu ya da şüpheleniyordu.

Soru şuydu.

Yanımdaki hareket tüm dikkatimi şimdiki zamana çekti. Emersyn yüzümü bana dönmek için yuvarlandı ve ben de onunla yüzleşmek için yanına geçtim.

"Merhaba," diye fısıldadı.

"Hey," diye cevap verdim aynı sessiz tonda.

Parmağını alnımda gezdirdikten sonra yanağımdan çeneme doğru indiğinde onu inceledim. Parmaklarının sakalıma değmesi beni gülümsetti.

"İşte buradasın..."

"Hmm?"

"Çok kızgın görünüyordun. Yanlış bir şey yaptığımdan endişelendim."

Suçluluk duygusu bana bir yumruk gibi çarptı. "Swan, beni kızdıracak hiçbir şey yapamazsın."

"Hmm." Belli ki şüpheli bir tavırla burnunu kırıştırdı. "Her nasılsa, eminim yapabilirim. Çok dik kafalı ve inatçısın. Daha önce *söylediklerine* rağmen, sorumluluk sahibi olmayı seviyorsun."

İrkilerek bir kahkaha attım ama onu geri çekmeye çalışmadım. "Öyle... ve sanırım gerçekten uğraşırsan beni kızdırabilirsin. Ama bunu asla sana karşı kullanmayacağım ve yemin ederim seni asla incitmeyeceğim."

Aklıma babam ve onun uygulayabileceği şiddetle ilgili bir görüntü geldi. Onu uzaklaştırdım. O çirkinlik ona asla dokunamazdı.

Hiçbir şey olmaz.

Nefes aldığım sürece değil.

"İşte yine," diye fısıldadı, bu kez o kadar yakınımdaydı ki nefesi dudaklarımı okşadı. "O her neyse düşünmeyi bırak ya da söyle bana, böylece

birlikte kurtulalım."

"Duracağım." Çünkü bunu ona söylemek çirkinliğin onun dünyasına girmesine izin verecekti ve dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde, onu orada tutmak için parmaklarımı saçlarına geçirdim. Uzun, yavaş, uyuşturucu öpücükler tam da ihtiyacım olan şeydi.

Emersyn Sharpe benim kanımdaydı.

Benim bağımlılığım.

Benim sarhoşluğum.

Asla tedavi olmak istemedim.

OceanofPDF.com

KISITLAMA (BONUS BAKIŞ AÇISI)

DOC

"M Michael-James'in kısaltması." Neredeyse hiç kimse bana Michael demezdi. Hiç kimse. Ordudayken adım James'ti. Ya da doktor. Mickey asi bir gençti.

çünkü yapabiliyordum. Doc-Doc olmak istediğim kişiydi. Yardım eden, tamir eden, başkalarıyla ilgilenebilen adam. "Doktor çalışıyor ama."

"Teşekkür ederim Mickey," dedi Emersyn, adımı fiziksel bir dokunuşmuş gibi soluduğu gerçeği, kırılğan hastam söz konusu olduğunda korumaya çalıştığım tüm profesyonel cilayı delip geçti. İyileşmiş kırıkların ve kemiklerine verilen hasarın görüntüleri zihnimden geçti. Ama ben bir kurban görmüyordum. Hayatta kalanı gördüm. Kendini savunan ve içine düştüğü cehennemden kurtulmayı başaran güçlü, azimli ve kararlı birini.

Yanağıma bir öpücük kondurmak için eğildiğinde döndüm ve dudakları ağzımın köşesine dokundu. Zorbalıkla bastırdığım ve kaynakla kapatılmak üzere çelik bir konteynere tıktığım cazibe, kısıtlamalardan dışarı fırladı. Dudakları yapraklardan daha yumuşaktı. Geri çekilmek yerine öpücüğü ağzıma soktu ve ruhum tam ortadan ikiye ayrıldı. Onun tadına hasret kalmıştım ve bunu çok iyi biliyordum. O bir çocuktu.

Onu bana getirdiklerinde serserilere söylediğim bu değil miydi? Neredeyse hiç memesi olmayan ve bir ömür boyu hasar görmüş bir çocuk. İlgiye ihtiyacı vardı, şehvete değil. Şefkate ihtiyacı vardı, tutkuya değil. O derin, tarçın kahverengisi gözlerdeki hayal kırıklığı titreşimi, eğilip uzaklaşırken son cıvataı da serbest bıraktı. Ensesini kavradım.

Dudaklarını ayırdığında ve dilimi tatmak için daldırdığımda hiç hissetmediğim bir açlık beni sardı. Tek bir tat. İlk ve son. Sonra onu bıraktım. Onu kopardıkları hayata geri dönmeyi hak ediyordu, özellikle de artık o tacizci piç öldüğüne göre. İhtiyaç içimde kabardı ve numune arzumu hafifletmek için çok az şey yaptı, eğer bir şey varsa, beni aç bıraktı ve kendimi gitmesine izin vermeye zorladım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Ve hoşça kalın."

Son iki hece kaburgalarımın doğru bir bıçak gibi kaydı. Kamyonetten aceleyle inip caddenin karşısına geçerken arkasından bakakaldım. Kendime defalarca çekilmemi, uzaklaşmamı söyledim. Onu asla öpmemeliydim ya da beni öpmesine izin vermemeliydim, ama tadı hala dudaklarımda karıncalanırken, kamyoneti vitesine taktım ve uzaklaştım.

Beynim ne kadar devam etmemi söylese de içgüdülerim beni geriye bakmaya zorluyordu. Sonra köşeyi döndüm ve ona doğru yöneldim. Sadece içeri girdiğinden emin olmak için. Kendime söylediğim şey buydu. Güvende olduğundan emin olmak. Çocuğun korunmaya ihtiyacı vardı. Ama o otele girmek yerine aceleyle uzaklaştı.

Lanet olsun.

Otel seçmişti, o halde neden terk etsin ki? Üzerinde pek bir şey yok gibiydi ve giydiği ince giysiler için hava çok soğuktu. Direksiyonu kırdım ve bir yan sokağa dönüp kamyoneti park ettim. Muhtemelen ceza yiyecektim ama bu Emersyn'i Braxton Limanı'nda beş kuruşsuz bırakmaktan daha az umurumdaydı.

Köşeyi zar zor dönmüştüm ki bir ahmağın onu yerden kaldırdığını gördüm, adamın etrafında onu zar zor görebiliyordum. Ama boğuk sesler çıkarsa da dövüşüyordu. Vay anasını, dövüşüyordu. Bacaklarıyla, kafasıyla vurdu ve saldırganından hararetli bir küfür patladı.

Sesin kime ait olduğunu fark ettiğimde bile yavaşlamadım. Kaçmak için o kadar çok mücadele ediyordu ki. Onlara ulaşmamdan bir saniye önce tökezledi ve Liam O'Connell bana doğru döndü. İri bir herifti ve onu dövüşürken görmüştüm.

Onun için sorun. Bir noktada dövüş eğitimi almasına da yardım etmiştim ve orta kısmına doğru tüm gücümle vurduğum. Önce o yere düştü ve ben de dirseğimi kaburgalarının altından geçirerek havasını boşaltmaya çalıştım. Liam hırıldadı ama bu bana onu yan yatırmak için ihtiyacım olan zamanı verdi.

ve kolunu acımasız bir şekilde tutarken bacaklarımla onu sıkıştırdım. Gerekirse kırabilirdim ama Liam mücadele etmeyi bıraktı.

"İyi misin, Küçük Bit?" Gözbebekleri kocaman olmuştu ve aldığı sığ nefeslerle göğsü hızla inip kalkıyordu. Kül rengi olmuştu ve bana hemen cevap vermezse, onu korkuttuğu için Liam'ın kolunu kırmaktan daha fazlasını yapabilirdim. Önce bana, sonra Liam'a baktı. Yüz ifadesinde bir tanıma titreşimi belirdi ve sallanarak ikimizden de uzaklaştı.

Liam artık kavga etmediği için gitmesine izin verdim. Kusmadan önce bir çöp konteynerinin kenarına tutunmuştu. Ben ona ulaşmadan önce bile tüm vücudunun titrediği görülüyordu. "Sakin ol Küçük Bit," diye uyardım onu yatıştırıcı bir sesle. Dikkatli bir şekilde, elimi sırtına koymadan önce ona düşünmesi için bir dakika verdim. Kalbinin çılginca atışı saf dehşetin vahşi bir dövmesiydi. "Sakin ol, seni tuttum."

"Bu da ne doktor?" Liam talep etti. "Lanet olası kolumu kırmaya çalıştın."

"Onu neden sokaktan sürüklüyordun?" Ona bir bakış attım ve o da biraz mahcup görünme nezaketini gösterdi. Ama sadece birazcık, siniri tepesindeydi ve omzunu dikkatle döndürüyordu. Bu kol kilidi çok acıtmıştı.

"Çünkü Rome'un gözetiminde kaçtı. Jasper'ın bunu atlatacağını mı sanıyorsun? Hayır. Bu yüzden ne halt ettiğini görmeye geldim ve seninle takıldığını görmediğimi sanma."

"Bir bok görmedin," diye karşılık verdim. İhtiyacım olan son şey onun bu boku etrafa yaymasıydı. Jasper, Raptor yanında olmadan da yeterince serseri mayın gibiydi. Kestrel denedi ama Jasper'ın koruma ihtiyacı mantığını bastırdı ve savunucu ile canavar arasında çok ince bir çizgi vardı. Emersyn doğrulurken cebimden peçetelerden birini çıkardım ve ona uzattım. Bana baktı, henüz tam olarak algılayamamıştı ve onu tutmama izin vermesi çok daha fazlasını anlatıyordu. Ağırılığı olduğundan değil tabii. "Bizimle misin, Küçük Bit?"

"Bu küçük cehennem dölünün nesi var böyle?"

Ben onun küçük kaba ağzına bir yumruk atamadan Emersyn güldü ve sesi daha çok boğuk bir hıçkırığa benziyordu.

"O hıyara aldırma, Emersyn." Öğüt verdim, sonra yanağına hafifçe dokundum. Yüzünde Liam'ın elinin izi vardı, kızarmış bir deri. Ben yapmadım

çürüyeceğini düşünmüştüm ama Tanrı aşkına. "Onu ne kadar sert kavradın?"

"Kavga ediyordu," diye cevap verdi Liam, kendini beğenmiş bir meydan okumayla. "Neden beni ısırıldığından beri iğne yaptırıp yaptırmadığını sormuyorsun?"

Bu onun dikkatini çekti. "Beni takip ettin. Neden?"

Buna kendim cevap vermek istedim. Daha dikkatli olmalıydım ama onun da beni takip ettiğini fark etmemiştim. Bu bir daha olmayacaktı.

"Neden?" Liam papağan gibi tekrarladi. "Çocuklar onun gittiğini fark etmeden önce onunla birlikte kulüp binasına dönmeye ne dersiniz?"

Bu tartışmada 'biz' diye bir şey yoktu. "Çıkmak istedi," dedim ve bir kolumu ona doladım. Titremesinin şoktan mı yoksa soğuktan mı olduğunu bilmiyordum, her iki durumda da ona destek vermekte sorun yaşamadım.

"Umurumda değil." Liam'ın sesindeki küçümseme, çok daha derin endişelerin üstünü örtüyordu. "Jasper onun gitmesine izin verdiğini düşünürse Roma'da bir delik daha açacak."

"Onun kaçması konusunda hiçbir şey yapamaz," dedim sabırla. Jasper ne kadar asabi olsa da Rome onun için bir kardeşi, her ne kadar Jasper'ın Liam'a olan tahammülü fena halde sınanmış olsa da. Sinirlenebilirdi ama ona zarar vermezdi. "Mahkûmun yükümlülüğü kaçmaktır."

"Tekrar etmeme izin verin," dedi Liam, sanki bir tehditmiş gibi bize doğru bir adım atarken kolları yana düştü. "Ben. Umursamıyorum. Umursamıyorum. Onu orada istiyorlar, Rome ona bakmak için bırakıldı, geri dönüyor... Zaten onu bir kez bıçaklattı. Bunun ikinci kez olmasına izin vermeyeceğim."

"Bekle." Emersyn'in sesi biraz titreyerek uzaklaştı ve dik durdu. Onu tekrar meteora doğru sürüklemeyi ne kadar istesem de bu dürtümü kontrol altında tuttum. "Onu bıçaklattım da ne demek?"

Liam ona bir bakış attı.

"Yaralanmıştı."

"Evet, princ-"

Titreyen, kırılgan ve kayıp bir kimsesizden vahşi bir savaşçıya dönüşen Emersyn öne fırladı ve ben daha hareketini fark etmeden Liam'ın suratına bir yumruk indirdi. Vuruştan kan fişkırdı ve neredeyse alkışlamak istedim. Birileri, bir yerlerde, ona nasıl vurulacağını öğretmişti.

"Seni amcık," diye tersledi Liam elini burnuna götürürken. İlk kez darbe aldığı söylenemezdi ama yine de Emersyn'i kendime doğru çektim.

"Ağzından çıkana dikkat et," diye azarladım. Bu eski bir alışkanlıktı, çocuklar kaç yaşına gelirse gelsin bunun geçeceğini sanmıyordum. Onlar hala çocuktuktu.

Ben. Muhtemelen hep öyle olacak.

"Bana amcık demesi umurumda değil," diye tersledi Emersyn. "Sana söyledim, bana prenses deme. Bir daha yaparsan taşaklarını ezerim."

"Not edildi, Hellspawn." Kan tükürdü, sonra ona ters ters bakmadan önce dikkatlice burnuna dokundu. "Hellspawn daha iyi uyuyor zaten." Ama gözlerindeki sıcaklığın öfkeyle hiçbir ilgisi yoktu. Hayır, orada ilgi vardı.

Bu oyunu oynamayacaktım. "Bak," dedim ona. "Seni buradan çıkarıp otele geri götürelim." Ne de olsa asıl plan buydu.

"Hayır," dedi neredeyse çok hızlı bir şekilde. "Otel olmaz."

Yanaklarının kül rengi daha da beyazlaştı ve yere çöktü. Gözbebekleri şişmişti ve bu kez bunun şok olduğunu biliyordum. Yanına çömelip başını dizlerine koyarken ensesini hafifçe okşadım.

Liam kötü niyetten çok endişeyle, "O bir deli," diye mırıldandı.

"Kız travma geçiriyor, seni zorba küçük pislik. Otuz saniyeliğine kardeşin için çıldırmayı bırak ve şu kıza bak. Hiçbirinize bir şey yapmadı ama yine de ona lanet bir malmış gibi davranıyorsunuz." Bu çocukların nesi vardı böyle? Daha önce de suçlular ve suçlu davranışlar arasındaki o keskin çizgiye yaklaşmışlardı ama bu çocuğu almak? Ona tüm bunları yaşatmak?

Başını kaldırdı ve Liam yerine bana odaklandı. "Yaralanmışsın."

Çok küçük bir kesikti ve umurumda bile değildi. Yanağımdaki kanı silmeye çalışırken dokunuşunun çok nazik olması dışında.

"Ben iyiyim, Küçük Bit. İnan bana, böyle bir kesik bana zarar vermez." Ama onu bu halde burada bırakmamın imkanı yoktu. Şok vücuda garip şeyler yapıyordu. Ayağa kalktım ve onu ayağa kaldırdım. "Bir saniye bana odaklanabilir misin?"

Bana baktı ve söylediklerimizin ne kadarının kayıtlı olduğundan emin değildim. Pek sayılmazdı. Vahşi savaşçı, kırılğan kabuğunun içinde kaybolmuştu.

"Şok geçiriyorsun." Bu onun için yeni bir şey olabilirdi ama kamyonetimden indiği zamankinden çok farklıydı. "Sana ne oldu?" "Hiçbir şey," diye cevap verdi yavaş, neredeyse ezberlenmiş bir sesle. Sanki daha önce Cevabı yüzlerce kez çalıştım. "Ben sadece-"

Derin bir tereddütten sonra başımı salladım. "Otele gitmeyecek misin?" Bu çok açıktı.

Başını iki yana salladı.

"Sanırım Liam'la gitmek istemiyorsun." Bu bir soru değildi. Rome'un ikizi ona ters ters baktı ama gözlerindeki nefret değildi, içinde istek de vardı. İstek ve endişe. Boku yemişti ama şu anda onun için endişelenecek vaktim yoktu.

Emersyn yavaşça, "Bilmiyorum," dedi. "Düşünmem gerek."

Bir elini yüzüne götürdü ve yüzünü buruşturdu. Ağzının kenarında biraz kan vardı. Bahse girerim yanağının içini ısırılmıştır.

"Jasper Roma'yı gerçekten incitecek mi?"

"Kahretsin, bilmiyorum," dedi Liam, beni şok ederek. "Eğer suçu benim üzerime atıp beni vurabilseydi, muhtemelen Roma'yı rahat bırakırdı. Ama Freddie'yi bulmak için şehrin altını üstüne getiriyorlar ve onun tek istediği Roma'nın senin güvende olduğundan emin olmasıydı."

Freddie hangi cehennemdeydi şimdi?

"Onu henüz bulamadılar mı?" Sesindeki boşluğa ve kayba endişe karışmıştı.

Liam kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Hiçbir fikrim yok. Son birkaç saattir seni takip ediyorum. Sonra da erkek arkadaşını." Sırtışının en ufak belirtisi beni kızdırmak içindi, onu değil.

"Kapa çeneni," diye bağırdım. "Bunun şakasını bile yapma."

"Hey, Doktor, sadece gördüğüm gibi söylüyorum. Kamyondan inmeden önce seni öptüğünü gördüm ve o dışarıda yürürken sen de rahatça yanaştın."

"Bekle," diye araya girdi Emersyn. "Beni takip mi ettin? Ben seni görmedim." Bu konuda yaptığı ilk yorum değildi. Bunun ne kadarını anladığından emin değildim.

"Yapmaman gerekiyordu." Liam sırttı.

"Uzun süre yürüdüm ve sen gitmeme izin mi verdin? Kardeşin için endişelendiğini sanıyordum."

"Evet," diye mırıldandım. "Eğer Roma'yı korumakla bu kadar ilgiliysen, neden bu kadar ileri gitmesine izin verdin?" Şüphelerim vardı.

"Sadece nereye gittiğini görmek istedim," diye yalan söyledi Liam. "Ve?"

Eğildi ve kaldırımı kan tükürdü. "Ve gitmene izin vermeyi düşündüm. İyi mi? Duymak istediğin bu mu, Pr-Hellspawn?"

"Neden fikrini değiştirdin?" Güzel bir soru, ben de cevabını öğrenmek istiyordum.

"Biliyorsam ne olayım." Liam önce ona, sonra bana ters ters baktı. "Biliyor musunuz? Bu bok buna değmez. Burnum acıyor, güzel vuruştı bu arada. O solak üzerinde çalışmak istersen bana haber ver. Sen onu geri al, ben de buradan gideyim. Şehrin bu tarafı bana kurdeşen döktürüyor."

"Hey, Alaycı Kuş," diye seslendim Liam daha sokağın yarısına bile gelmeden. "Çok zorluyorsun."

Diğer adam beni tersledi ve sonra gitti. Başımı salladım. Kendine istediği kadar yalan söyleyebilirdi, umarım kardeşine de aynı şeyi yapmazdı. Eğer ben bunu anlayabiliyorsam, Roma da anlayabilirdi.

"Nereye gitmek istiyorsun, Emersyn?" Çünkü onu bu sokakta ya da herhangi bir yerde tek başına bırakmamın imkânı yoktu.

Artık değil.

Bu kadar itidal yeter. Ben de o çocuklar kadar kötüydüm ama zamanı geldiğinde gitmesine izin verecektim. Bu beni ne kadar yaralamış olursa olsun. Kırık kuşlar iyileştiğinde yaptığınız şey buydu. Onları özgür bıraktın.

OceanofPDF.com

SOARED (SİLİNMIŞ SAHNE)

JASPER

T Braxton Limanı'nın iki saat kuzeyi cennetti. Kabul etmek gerekir ki, otele ve müştemilatı muhtemelen çoğu insanın idealize ettiği cennet gibi bir yer değildi, ama bizim için mükemmeldi. Orada çalışmak çok fazla saat ve çok fazla emek gerektiriyordu. Aynı zamanda, bize daha önce hiç sahip olmadığım türden bir özgürlük sundu. Bu özgürlük cennete çevirdi.

İster bellmen, ister cankurtaran yedeği, ister garson ya da bakım görevlisi olalım, çalışmayı çok severdim. Boktan işler grup evinden çok daha iyiydi. Çocuklar olmasaydı, muhtemelen bir yıl önce o lanet yeri terk ederdim. Milo ve ben on altı yaşımıza bastığımız yaz orada iş bulmuştuk ve çoğumuz için iş bulmuştuk - Freddie hariç. O çok gençti.

Yapabildiğimiz kadar sık onu gizlice dışarı çıkarıp bizimle kalmasını sağlıyorduk ve yapamadığımız zamanlarda da birimiz onun yerine göz kulak olmak için geri dönüyordu. Ama bugün, bugün eğlenceli olacaktı. Doğum günümdü ve hepimiz okulu kırmıştık. Milo, Bay Sorumlu, her şeyi ayarladı.

"Hazır mısın?" Milo sordu, vahşi sırtışı son birkaç yıldır geliştirdiği yırtıcı kuş kişiliğiyle o kadar çelişiyordu ki. Güldüm.

"Evet, ölmek için güzel bir gün."

Vaughn, kendisinin, Kel'in ve Freddie'nin tıkış tıkış oturduğu arka koltuktan kıkırdadı. Liam o kadar da arkamızda değildi ve Rome da kardeşiyle birlikte gitmeyi tercih etmişti. "Güzel," diye yorum yaptı Vaughn. "Havayı yükseltmenin yolu Hawk."

Homurdandım. "Uyarı mektubumla uyandım, neden sıcak ve bulanık olanı kucaklamayım ki?"

Bu Kellan'ın gerçekten alay etmesini sağladı ama yan aynadan kontrol ettiğim Freddie'ydi. Yüz ifadesi gerilmişti. Bu uyarı mektubu onun korktuğu bir şeydi. Ona hatırlattım, okul yılı sonunda beni grup evinden atsalar da fark etmezdi - kelimenin tam anlamıyla "yaşlandığımı" düşünerek verecekleri tek taviz buydu. Dört hafta daha okul vardı ama mezuniyet günü siktir olup gitmek demekti.

Benim işime yaradı. Bir ev almak için her kuruşumuzu biriktiriyorduk ve gerekirse Freddie'ye ulaşmak için yakın duracaktık. Ona göz kulak olmaları ve arkasını kollamaları için başka çocuklara para vermemiz gerekse bile bunu yapardık.

Ailelerimiz, sistem ve hayat bizi geride bırakabilirdi ama biz bırakmazdık. Biz Vandallardık ve o da bizden biriydi. Kardeşim iyi günümde damarıma basmayı biliyor olabilirdi ama ben hiçbir yere gitmiyordum.

On beş dakika sonra, kolonyal binaların etrafındaki uzun yolu takip ettik. Tatil köyü yıl boyunca açık olsa da, bu yoğun bir zaman değildi. Ekstra para kazanmak ve hepimizin paylaşabileceği bungalov için bu yaz burada çalışmayı planlıyordum. Eğer izin verirlerse muhtemelen Freddie'yi yaz için grup evinden de çıkaracaktım.

Siktir et, ona bir iş vereceğimi söyledim ve muhtemelen yemek yemesi için para ödemek zorunda olmadıkları için şikayet etmezlerdi. Her neyse.

Milo arabayı çeker çekmez arabadan indim ve uçurumun kenarına doğru ilerlemeye başladım. Buradan düşüş heyecan verici olacaktı. Geri dönmek için de birkaç yol vardı, böylece bunu birden fazla kez yapabilirdik.

Freddie yanıma geldi ve kenardan şöyle bir baktı. "Sen delisin."

Sırıttım. "İşi eğlenceli kılan da bu."

Gömleğimi sıyırarak kenardan uzaklaştım. Arabada önce ayakkabılarımı, sonra pantolonumu çıkardım. Üzerimde mayom vardı. Milo adamlara bir plan anlatıyordu. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen harika bir plandı. Bizi korumadaki sertliği ve keskin sezgileriyle Raptor adını hak etmişti.

Yine de bir şahindim, bu yüzden şu anda görmem gereken her şeyi görebiliyordum.

"Hey," diye seslendi Milo ben onlardan uzaklaşırken. "Jas!"

Güldüm. "Mutlu yıllar bana, sürtükler!" Sonra koşmaya başladım. Uçurumdan atlamama gerek yoktu ama yine de biraz mesafe almak istiyordum.

Sıçradım. Kahkahalarını, bağırışlarını ve ısıklarıını duydum ama ben çoktan atlamaya başlamıştım.

Hava bana doğru vınladı ve orada asılı duruyormuş gibi görünürken mükemmel bir huzur anı yaşadım ve sonra dibe çakıldım. Dipteki buz gibi su, gerçekliğı bana tokat gibi çarptı.

Gelgit henüz kayalara vurmuyordu, bu yüzden hiçbir şey beni uçuruma geri atmadı. Yüzeye çıktığımda kahkahalarım yankılanarak bana geri döndü.

Evet.

Kıyıya doğru yüzdüm.

Yine aynı şeyi yapıyordum.

OceanofPDF.com

ACIMASIZ HAİN BONUS SAHNELER

OceanofPDF.com

ÖZLEM (ALTERNATE POV)

LIAM

T Hellspawn'ı Mavi Elmas'a götürmek listemin üst sıralarında yer almıyordu. Sonra tekrar, Emersyn'in bir molaya ihtiyacı vardı. Herkes onu korumaya boğmak istiyordu. Buna ihtiyacı vardı ama boğulmasına gerek yoktu.

ağırlığının altında. Eski 19 Elmas bölgesi, başına ödül konmuşken onu götürmek için pek de iyi bir yer gibi görünmeyebilir. Ama tam da bu yüzden onu yanımda götürdüm.

Kimse onu burada aramazdı. Buranın sahibi olmama rağmen, paravan şirketler ve diğer LLC'lerle ilgim gizlenmişti. Yine de amcası hakkında ne yapacağımı bulmam gerekiyordu. Başına ödül koymuştu ve onu -ya da başka birini- haberdar etmektense, ayrıntıların üzerine oturdum.

Dairenin dışında rahatlamıştı. Antrenmana gittiğimizde yaptığı gibi değil. Orada tamamen odaklanmış enerji ve zorlamaydı. Meydan okumak için yaşadığına yemin edebilirim. Buna karşı olduğumdan değil. Onu zorladığımda geri itmesi, benim onu daha çok zorlamama neden oluyordu.

Kulübün içinden geçerek ilk ziyaretimde seçtiğim kabine doğru ilerledik. Kulüp dolup taşmadığı sürece kimsenin buraya oturmasına izin verilmiyordu. İçeri girdi ama dikkati neredeyse sadece dansçıların üzerindeydi. Hareket etmesini sağlamak için sürekli dikkatini çekmem gerektiği gerçeği beni eğlendirdi.

Lazer gibi dansçılara odaklanmıştı ve ben de onu izlemek istiyordum. Cathy masamıza ulaştığında kulağının dibinde konuşmak zorundaydım, yoksa Hellspawn'ın gösteriye karşı giderek artan hayranlığını bozma riskiyle karşı karşıya kalacaktım. Masadaki kız

Sahne fena değildi ama ortağımın kıvrak fiziğinden ve şaşırtıcı kontrol gücünden yoksundu.

Cathy kalmak istedi ama önce onu içki ve yiyecek almaya gönderdim. Dansçılardan birinin doğruca bana gelip bir şeyler anlatması alışılmadık bir durum değildi. Açıkçası, buranın sahibi olalı o kadar da uzun zaman olmamıştı. En fazla birkaç hafta, ama hepsinin sorunları vardı ve düzeltmem için bana geliyorlardı.

Kolayca halledilebilir.

Sonraki birkaç set boyunca Hellspawn sahnede kalmaya devam etti. İçkimi Cathy'nin üzerine devirene kadar dansçılara olduğu kadar bana da dikkat ettiğini fark etmedim. Yalan söylemeyeceğim, bu onaylamanın sıcaklığı göğsüme yerleşti. Takdir edilecek aptalca bir şeydi. Gerçi yapmak istediğim son şey Emersyn'i burada bırakmaktı ama Cathy bana bazı kaytarmalardan bahsetti. Bununla ilgilenmem gerekiyordu. Kadife eldiven içindeki demir yumruk ancak ne kadar çelikten olduğunuzu kanıtladıktan sonra etkili oluyordu.

Cathy davetkâr bir tavırla kalçalarını kıvrarak bizi işyeri, mutfak ve depoların bulunduğu arka tarafa götürecek kapılara doğru götürdü. Arka tarafa doğru üç adım attıktan sonra içime girdi. Göğüslerinin göğsümdeki ağırlığı, ellerinin gömleğimi sıkıca kavrayışından bahsetmiyorum bile.

Ona kaşlarımı çattım ama o bunu tamamen yanlış anladı ve dudaklarını dudaklarıma bastırırken vücudunu bana sürttü.

Evet.

Hayır

Ellerimi kalçalarına koyarak, onu üzerimden sıyırıp ayağa kaldırırken fırlatmamaya özen gösterdim.

"Liam?" Alt dudağı, şakacı bir dudak bükme olduğunu düşündüğünden emin olduğum bir şekilde dışarı çıktı. Etkilenmemiş bir şekilde ona baktım.

"Ben personelle yatmam," dedim ona açıkça. "Flört etmek iyiydi ama bu çizgiyi aşıyor."

Yüzünde şok dalgaları belirdi.

"Bunu bir daha denersen seni öyle hızlı gönderirim ki neye uğradığını şaşırırsın. Anladın mı?"

Gözlerinde öfke parladı. Bana incindiğinden çok hakarete uğradığını anlatmaya yetecek kadar. Göğüslerini benden saklamak için kollarını kavuşturduğunda

yemi yutmadım ve bakışlarımı düşürmedim. Sonunda iç çekti. "Denediği için bir kızı suçlayamam..."

"Kesinlikle yapabilirim," dedim, ona doğru bir adım attım ve yüzü kızarıırken bile somurtması azaldı. "Eğer burayı hile yapmak için kullanıyorsan, bu iş biter. Personelden başka biriyle uğraşmaya kalkarsan, kovulursun. Açık davetim olmadan bana bir daha elini sürersen, kovulursun."

Zorlukla yutkunarak başını salladı. "Evet, efendim." "Bana tekrar et. Kelimesi kelimesine."

Gözlerindeki şok isyana dönüşme tehdidi taşıyordu ama benim cehennem zebanilerimin aksine garson kız bakışlarımı tutamadı. Birdenbire benden başka her yere bakmaya başladı. Ona söylediklerimi kekeleyerek tekrarlamaya başlamadan önce bir dakika kadar öylece durduk.

Yeterince yakın.

Ona başımı salladım. "Şimdi git buradan."

Onu ve sunduğu zaman kaybını atlayarak, kasadan ve dansçılardan elde edilen kârın bir kısmına el koyan komiyi ve aşçıyı aramaya koyuldum. Evet, benim kitabımda haraç haraçtır.

Burası benim yerimdi.

İki adamı da kıstırmam, kekeleyerek itiraflarını almam ve ikisinin de hatırlayacağından şüphe duyduğum bir dayak atmam on dakikadan fazla sürdü. Açıkçası, hafif atlattılar. Daha sonra gidip onları bulabilirim.

Özellikle de aldıkları her kuruşu kırk sekiz saat içinde iade etmemişlerse.

Oh, ve kovuldular. Diğer aşçılardan biri onları arkadan kışlarının üstüne atmama yardım etti.

"Unutmayın," dedim onlara, kanlı ve morarmış bir halde bakarlarken. "Nerede yaşadığınızı biliyorum. Kendinize bir iyilik yapın ve beni sizi aramak zorunda bırakmayın."

İşim bittiğinde masamıza dönmeden önce ellerimi yıkamaya gittim. Ancak masaya gitmek yerine bara geri döndüğümde gördüğüm tek şey ana sahnede direkte *çalışan* cehennem dölümdü.

Vücudumdaki tüm nefesler bir anda kesildi. Neredeyse hiçbir şey giymemiş olsa da çıplak değildi. Önemli değildi. Hem de hiç. Dans pantolonu ve büyük boy tişörtünün içinde bir gram makyajsız haliyle tanıdığım tüm kadınlardan daha çekiciydi. Ama o direğe biniyor, sanki sağlam bir zemindeymiş gibi havada kıvranıyor ve yarı dans ediyordu.

Ondan başka bir şey göremiyordum.

Roma onun videolarını o kadar çok ve o kadar sık izlemişti ki, çekiciliğini açıkça görmüştüm. Ama onu şahsen görmenin yanında *hiçbir şeydi*. Kaslarının nasıl dalgalandığını ve onunla birlikte nasıl hareket ettiğini izlemenin yanında hiçbir şey.

Onunla dövüşmek, sahip olduğu gücü gerçekten takdir etmemi sağlamıştı. Ama bu bambaşka bir şeydi. Odadaki her şey kaybolup gitmişti. Islık çalıp onu sahnenin kenarına davet eden adamlar, içeri girip çıkan garsonlar, yerlerini alan diğer dansçılar.

Hayır, görebildiğim tek şey Emersyn'di ve hissedebildiğim tek şey müziğin ritmiyle içimde çarpan kalp atışlarımın vahşi nabızıydı. Şarkının son notasına geldiğinde neredeyse ona ulaşmıştım. Yarıkların içine kayma kolaylığı sıkımın sıçramasına neden oldu.

Cehe

nne

m.

Evet.

Bakışlarını benimkilere kilitlediğinde, bana neredeyse titrek bir gülümseme verdi. Son birkaç haftadır ifade ettiği her şeyden daha fazla zevk içeriyordu. Aslında, nefesini tutmaya ihtiyacı varmış gibi oldukça sert nefes aldı.

Kesinlikle anladım. Ben de benimkini geri alabileceğimi hiç düşünmemiştim. Sonra müzik yeniden başladı, balonu patlattı ve tüm sesin içeri girmesine izin verdi. Tekrar ayağa kalktı ve hareket etti. Daha fazla adam sahneye geldi ve para uzattı ya da onlara haber vermediğinde onun için hazırladı.

Bir sonraki şarkının sonuna geldiğinde kendini geriye doğru attı ve neredeyse burun buruna geldik. Gözlerinde vahşi bir şey hareket ediyordu. Vahşi ve büyüleyici bir şey. Yakalayabilirsen yakala beni, bana meydan okuyor gibiydi.

Etrafımızdan alkışlar, ısıklar ve çığlıklar yükseldi.

Meydan okuma kabul edildi, Hellspawn. Onu sahneden sürükledim ve öptüm. Bu en kötü fikirdi. En iyi fikirdi.

Buradaki her pisliğin önünde onun üzerinde hak iddia edebilmek için aklıma gelen tek şey buydu. İstedikleri kadar baksınlar, ısıklar çalsınlar ve alkışlasınlar. Bunu ondan asla alamayacaklardı. Asla bu kadar yakın olamayacaklardı. Dudaklarındaki karanlık tutkuyu asla tadamayacaklar ya da benim sahipliğimden onun talebine dönüşen bu tutkunun içine nasıl girdiğini asla göremeyeceklerdi. Saçlarını avucumun içine aldığımında, ona sürtünme dürtüsüne karşı savaşmak zorunda kaldım.

Ereksiyonum sertleşmiş ve zonkluyordu. Tek istediğim bu piçleri dışarı atmak ve onu o sahneye yaymak ve hiçbir şey yapmayana kadar onu

becermekti.

yürüyebilirdik.

Sonra tekrar sevişirdik.

Onu bırakmak için kendimi zorlamak zorunda kaldım. O Roma'nındı. Roma onu istiyordu.

Kafamın içindeki ses çok ileri gittiğim konusunda beni uyardı. O asla bir şey istemedi. Ama onu istiyordu. Yoluna çıkmayacaktım.

Sonunda başımı kaldırdığımda ikimiz de hırıltılı ve keskin nefesler alıyorduk. "Hellspawn, sen benim ölümüm olacaksın."

Yutkundu ama şişmiş dudakları ve yanaklarındaki sıcak kızarıklık danstan çok öpücükten kaynaklanıyordu. Onu yere yatırmak tam bir işkenceydi ama ben acıya ve cezaya doymayan bir oburdum.

Kendi kıyafetlerini giymediğini hatırlatırcasına, "Giyinmem gerek," dedi.

Evet, fark etmişim. "Git," diye fısıldadım, hâlâ sesime güvenmiyordum. "O zaman buradan gidiyoruz."

İlk defa ukalaca bir yorum yapmadı ya da zekice bir karşılık vermedi. Sadece başını salladı ve uzaklaştı. En azından benim hissettiğimden daha kararlı görünmüyordu.

"Hey," dedi arkamdaki adam ve ona bakmak için döndüm. "Fahişe ne kadar?"

Ne kadar-

Gerisini gerçekten anlayamadım. Yumruğumu suratına indirdim ve yere yığıldı, cam çenesi savunmaya bile geçemedi. Arkadaşı gelip yardım etmeye çalıştı ama kolunu kırdım ve ardından kışına tekme bastım. Müzik bir saniyeliğine kesildi ve tüm oda neredeyse komik bir şok ve dehşet tablosu içinde dondu kaldı.

"Bana aptalca bir soru sormak isteyen başka biri var mı?"

Müzik açıldı ve herkes kendi işine döndü. Kimse yerdeki pisliklere yardım etmek için eğilmedi. Fedailerimden biri geldi ve onlara başımı salladım.

"Onları uyandırın, dışarı atın ve ömür boyu yasaklayın."

"Tamamdır."

Emersyn arka odadan neredeyse süzülerek çıktığında bunu henüz bitirmiştim. Üzerinde bir kez daha güneş elbisesi vardı, sadece tenindeki hafif ter izi önceki performansına ihanet ediyordu. Tanrım, çok güzel görünüyordu. Mükemmeldi. Güçlü. Vahşi. Kararlı.

Ve onu istedim.

Onu istemeye gücüm
yetmezdi. Siktir et beni.

"Sorun nedir?"

"Gitmemiz gerek," dedim ona. Artık burada kalamazdık. Tek düşünebildiğim onu becermek ya da onun hakkında bu şekilde konuşan bir sonraki pisliği öldürmekken olmazdı. Yerdeki pislikler kıpırdanmaya başlamıştı.

"Sen...?" "Evet."

"İstiyor muyum..."

"Hayır."

Neredeyse kapıya varmıştık ve arabayı, adamları ve silahları gördüğümde kapıyı çekip açmıştım. Kapıyı tekrar çarpmak için bir saniye çok geçti. İlk kurşun göğsüme geldi ve bir çekiç gibi vurdu. İkincisi daha kötüydü, Emersyn'i aşağıya ve altıma çekmek için döndüğümde bile silahımı çıkardım. Körlemesine ateş etmek çok aptalcaydı.

Ama ilk adamın nerede durduğunu tespit etmiştim ve hedefim oydu.
Vur.

EĞİTİM (ALTERNATE POV)

EMERSYN

"W Sana arabamı nasıl kullanacağını öğretmek için buradayız. Bana nasıl bineceğinle ilgili dersler daha sonra gelecek ve onlar ekstra." Sesinde belirgin bir oyun daveti yankılanıyordu. Kellan benimle flört etmediğinden beri

"iharetini" keşfetti. Ama aslında bu bir ihanet değildi, değil mi?

"Ekstra mı?" Heyecan, temkinliliğime mutlak bir meydan okuma gibi içime işledi. Kellan şimdiye kadar etkilendiğim ilk kişiydi. Neredeyse bir arkadaş gibi hissettiğim ilk kişiydi. Sonra gerçek bunu yok etti ve bildiğimi sandığım her şeyi bir yalana dönüştürdü. "Araba dersi ne kadardı?"

Ama öyle miydi? Yoksa onların dünyasına vahşice gelişimi çevreleyen karışıklık ve acı yüzünden mi rengi bozulmuştu? Ancak sorum üzerine Kellan emniyet kemerini çözdü ve beni sürücü koltuğuna sabitlemek için aradaki boşluğa uzandı.

Mavi-yeşil gözlerindeki ateş beni çağırıyordu ve sonra ağzı benimkinin üzerindeydi. Daha önce ona verdiğim şiddetli öpücük bunun yanında hiçbir şeydi. Büyük bir istekle dilini benimkine doğru itti ve ben de onu oksijen gibi içime çektim. Elini çenemden boğazıma doğru kaydırdığında kalan suskunluk alevler içinde kaldı.

Kavrayışındaki sahiplenicilik beni sıkmadı ya da boğmadı, beni tasmalamadı ya da zincirlemedi, ama beni anın o kadar derinine çekti ki, şiddetli arzu ve ihtiyaç dalgalanmalarından titredim. Arzu içimde patladı. Bu istek, o zamanlar onu baştan çıkarmaya çalıştığım seksten çok farklıydı.

O zaman ikimiz de yalan söylüyorduk.

Bu gerçeklik iliklerime kadar işlemişti. Artık yalan söylemiyorduk.

"Şu anda ne kadar ıslaksın, Sparrow?"

Titrerken kalçalarımı birbirine kenetledim. "Sırılsıklam." Artık yalan yok.

"Güzel." Dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi, bu kadar yakinken

Pratik olarak hareketi *hissettim* ve sonra o dili alt dudağının üzerinde gezdirdi. Dilini başka bir yerde hayal etmek o kadar da zor değildi. Meme uçlarım o kadar gerilmişti ki acıyordu. "Bugünkü dersin bedelini 'bu' olarak düşün."

Ders. Tamam. Araba. "Daha arabayı çalıştırmadık bile."

"Ücret, aracı kullansanız da kullanmasanız da tüm günü kapsıyor."

Bu muhtemelen iyiydi, derslerin geri kalanını hatırlamakta zorlanıyordum.

"Peki otoyola ne zaman çıkabilirim?" "Ne

kadar ödemek istediğinize bağlı-"

Eğlence ve kızgınlık bir kibrit çaktı ve içimdeki kemik titreten arzuyu alevlendirdi. "Doğru... Sen tam bir baş belasısın, Kellan."

"Merak etme Serçe, eminim biraz rahatlayacaksın. Kim bilir, belki sonra seni bulması için bir Şahin gönderirim."

Göğsüne vurdum. Ne-bekle! Az önce Jasper'ı bana göndermeyi mi teklif etmişti? Amım boşluğun etrafında sıkıca kenetlendi. Bu önerinin vahşiliği o kadar kışkırtıcıydı ki ihtiyacımı daha da artırdı.

Yüz ifadesi yumuşadı, uzun zaman önce orada bulduğum nezaket geri geldi. Ciddiydi. Her kelimesinde. Bunun şaşkınlığıyla, "Hadi arabayı çalıştıralım" dediğini zar zor duydum.

Başım dönüyordu. Gerçekten de araba kullanmayı öğrenecektim. Bu her zaman istediğim bir beceriydi ama kimin zamanı vardı ki? Ve eğer dersler için zamanım olsaydı -o zaman ders alabilirdim- hayır. Bu düşünceyi aklımdan çıkardım. Bu anın bir parçası olamazdı.

Yok.

"Bana araba kullanmayı öğreteceğine hâlâ inanamıyorum. "

Ellerimi nereye koymam gerektiğinin ve daha fazlasının üzerinden geçtikten sonra -ki bunun için minnettardım çünkü karmakarışık nöronlarım hala onun bana karşı nasıl hissedeceğini düşünüyordu- içimde dolaşan bir soruyu yanıtladı.

"Size neden öğrettiğime gelince, ihtiyacınız olan her beceriye sahip olmanızı istiyorum. Araba kullanmak önemli bir beceridir. Sana bir çıkış yolu sağlar. Jasper muhtemelen seni poligona götürecektir. Liam'ın öğrettiğini söylemişin.

nasıl savaşılacığını. Diğerlerinin hepsi sana farklı şeyler öğretmeye, seninle farklı yönlerimizi paylaşmaya çalışıyor."

Kendilerinin farklı yönlerini benimle paylaşın.

"Hazır mısın?"

Bu Kellan'ın kendisinden bir parça sunmasıydı.

"Evet!"

Evet, hazırdım. Ona bir bakış attım ve gülümsemesi bana güven ve inanç verdi. Evet, bana elini uzatıyordu, tek yapmam gereken onu tutmaktı.

OceanofPDF.com

ODAKLANMIŞ (BONUS BAKIŞ AÇISI)

LIAM

YAŞ 15

"*K* "Solunu yukarıda tut." Sanki demek istediğini kanıtlamak istercesine, Jerry'nin yumruğu çenemi sıyırdı. Ben zaten ondan uzaklaşıyordum ama o saldırısında acımasızdı. Gardımı düşürüyor, yumruklarını değiştiriyordu.

ama ben geri çekilmeye devam ettim. Beni ringde köşeye sıkıştırmaya çalışana kadar hatasını anlamamıştı. O zaman artık çok geçti.

Her hareketi benim açımdan bir hesaplamaydı. Peşinden gitmesini, çalım atmasını, yumruk atmasını istiyordum. Gardımı almıştım ama zayıftım. Sanki molaya ihtiyacı olan *benmişim* gibi geri çekildim. Morarmış gözüm ve çürük kaburgalarımınla ringe daldığımdan beri yaptığım her seçim onu bu pozisyona getirmek için tasarlanmıştı.

Eğitiminde acımasız olan Jerry hayal kırıklığına uğratmadı. Babam bana öğretmesi için ona yaklaştığında, geri durmayacağına söz vermişti. Babam her ne kadar kan sporlarını onaylamasa da, isteğime saygı duymuştu.

Bu da beni buraya, ter, iş ve muhtemelen gözyaşı kokan bu basit spor salonuna getirdi. Burayı çok sevmiştim. Jerry sadece boks ya da dövüş sanatları öğretmiyordu. Birçok farklı dövüş formundan anlıyordu.

Beni eğittiği şey, hepsini avantajıma kullanmaktı. Sağ bacağını savurmadan önce sol diziyle yaptığı çalım, gerçeğin ortaya çıktığı andı. Hareketinin etrafından dolaştım, bacağını bükülmüş halde yakaladım, bacağını kaldırıp tüm vücudunu çevirmeden önce zayıf solumla orta kısmına doğru vurdum -vurmak için değil, kavramak için-.

Bırakmadım, boğuşma yakın bir tutuş gerektiriyordu ve birlikte ilerledik. Sağ kolunu bükerek kontrol ederken bacaklarımın onu makasla kavraması onu sabit tuttu. Evet, serbest bir kolu vardı ama ben kolunu kırmadan önce kurtulması için gereken kaldıraca sahip değildi.

Nefes nefese ona bakarken Jerry de bana bakıyordu. İkimiz de bir santim bile vermedik. Geçen yıl boyunca bana öğrettiği tek şey şuydu: Kazandığınızı düşündüğünüz için rakibinizi ne zaman bırakacağınıza karar veremezsiniz. Daha önce yenilgiyi kabul etmeleri gerekir, yoksa avantajı onlara vermiş olursun.

Daha fazla baskı uygulamak için kolunu kavrayışımı değiştirdiğimde bile gevşemedi. Sonra yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı ve yere vurdu. Ama bu sadece bir dokunuştı ve ifadesinde teslimiyet yoktu.

Gülümsemesinin gerçek bir sırtışa dönüşmesi için otuz saniye daha geçti. "Boyun eğ, seni güçlü küçük pislik. Teslim oluyorum."

Onu hemen bıraktım ve göğsümdeki yanmayı ve sırtımdaki kasların çekilmesini görmezden gelerek ayaklarıma doğru yuvarlandım. Ona uzattığım eli sıkı ve onu ayağa kaldırmama izin verdi.

"Mükemmeldi," diye iltifat etti omzumu kavrarken. Hiç irkilmedim. Ağır el teması ağrıyan kaburgalarımın bir titreşim yaratsa bile. "Dinliyordun, daha çok plan yapıyordun. Bir tuzak kurman ve beni tuzağa düşürmen hoşuma gitti. Mükemmel iş, ikinci kez olacağını sanmıyorum. Artık *düşündüğünü* bildiğime göre, bu eğitimi artıracamız."

Şimdi o beni bırakıp uzaklaşırken sırtıtmama izin verdim. O ringin dışına çıkana kadar kaşlarımı çattım. "İşimiz bitti mi?"

"Kaburgaları ve morluğu açıklamak istemiyorsan," dedi sivri bir bakışla.

Kollarımı kavuşturdum. Özellikle değil.

"O zaman evet, işimiz bitti. Babana seni eğiteceğimi söyledim ve eğiteceğim. İşimiz bitmeden önce ihtiyacın olan her şeyi öğreneceğine dair sana söz verdim. Önümüzdeki hafta biraz karıştıracağız. Kıcını tekmeletmeye hazır olarak gel, ama kaburgaların hâlâ seni rahatsız ediyorsa bana mesaj at, geçelim."

İtiraz ederdim ama Jerry şaka yapmıyordu. Otuz yaş büyük ve ailemin iyi bir dostu olabilirdi ama bana karşı hiç de yumuşak davranmıyordu ve ben de bunu hiç istemiyordum.

Hem de çok şey öğrenmişken. Ben her zaman iyi bir dövüşçüydüm.

İşimiz bittiğinde durdurulamaz olacaktım. "Sağ ol dostum."

"Haftaya görüşürüz," diye seslendi. Bana kaburgalarımı hatırlatmasına gerek yoktu ama onu kilitlediğim kolunu gererken ve esnetirken yakaladım. Sırttım. Genelde tam tersi olurdu. Saatimin alarmı çaldığında çantamı yeni almıştım.

Hay sikeyim. Düşündüğümünden daha geç oldu. Düşündüğüm kadar erken bitirmemiştik. Spor salonunda duş aldım ve üstümü değiştirdim. Dışarı adımımı attığım anda şoför kaldırıma yanaştı. Arka koltuğa kaymadan önce güneş gözlüklerimi yerine oturttum ve kravatımı düzelttim.

"Manzaralı yoldan mı gideyim efendim?" Tom omzunun üzerinden belli belirsiz bir gülümsemeyle sordu. "Eğer oraya zamanında varırsak, anneni çok edebilir ve her zaman geç kalma konusundaki ününü mahvedebilirsiniz."

"Ha ha." Yanıldığından değil. "Tahmin edilemez olmak iyidir."

"Tabii ki."

Tom son üç yıldır benim şoförümdü. Birkaç ay içinde, kendi ehliyetimi alacağım için bir mola verecekti. Araba kullanmayı zaten biliyordum. Doğum günümde saatin dolmasını bekledim.

Tom bizi restorana götürürken mesajlarımı kontrol etmek için telefonumu çıkardım. Annem ve babam beni her zaman antrenmanlarımdan sonra geç öğle ya da erken akşam yemeğine davet ederlerdi çünkü zaten şehirde olurdum. Daha sonra Tom beni okula geri götürürdü.

Çoğu zaman geç kalırdım.

Takım elbise ve kravat göz morluğu dışında her şeyi gizlerdi. Ama bu yemeğe morarmış bir gözle geldiğim ilk sefer değildi. Sonuncusu da olmayacaktı. Çok geçmeden Tom, annemin en sevdiği İtalyan restoranı olan Formaggio'nun önünde durdu.

"Birkaç saat sonra görüşürüz. Manicotti mi yoksa ravioli mi istersin?"

"Ravioli," dedi Tom sırtarak. "Kesinlikle ravioli ve şu küçük parmesanlı ekmek parçalarından biraz."

"Tamamdır." Arabadan inerken eğitim çantamı arabada bıraktım. Vale, restorana girmeme izin veren kapıcıya başıyla işaret etti. İçeri girer girmez güneş gözlüklerimi çıkardım.

"Bay O'Connell," diye sıcak bir gülümsemeyele karşıladı beni ev sahibesi Linda. Büyükanne gibi bir tavrı vardı ve her zaman pişmiş ekmek ve şekerli kurabiye gibi kokardı. "Liam, annen burada, bugün geç kalan baban."

"Her zaman bizden biri olmak zorunda," dedim ona. "Masaya gidebilirim." Telefonumu ceketimin iç cebine, titreşirse hissedebileceğim bir yere sokup aile restoranında özel kabinlere doğru ilerlerken bana eşlik etmesine izin vermedim. Annem haftada en az bir kez burada yemek yediğinden beri neredeyse bir tanesine sahiptik.

"Liam!" Masaya ulaştığımda ses tonundan şaşkınlık ve sevinç süzülüyordu. "Tam zamanında geldin!"

"Babamın geç kalacağını duydum ve senin gibi güzel bir kadını refakatsiz bırakmak istemedim."

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı, başımı eğip yanağına bir öpücük kondurmak için bir elimi kabinin arkasına dayadığımda koluma vurdu. "Siz erkekler. İkiniz de. Sanki taliplerimi sürekli sopayla dövmek zorundaymışım gibi."

"Zorunda değilsin anne," diye söz verdim. "Senin için memnuniyetle hallederiz."

Bir erkeğin annemin babama nasıl baktığını görmemesi için kör olması gerekirdi ve bu eğlenceli bir şaka olsa da, çünkü onu kızartmayı ya da gülümsetmeyi asla başaramadı, son derece ciddiydim.

Ona yanlış bakan herkesi seve seve döverdim. Annem hayatımı değiştirmişti. Beni seviyordu, aynamı seviyordu ve tam zamanlı olarak orada olmak istemese bile ona her zaman yer açıyordu.

Tüm doğru yönleriyle aileydiler.

Yerime oturduğumda bir garson elinde suyum ve bir bardak soda ile belirdi. Sipariş vermeme gerek yoktu, ne istediğimi her zaman biliyorlardı.

"Sanırım morluğu sorarsam sırtacak ve diğer adamla görüşmem gerektiğini söyleyeceksin?"

"Yapabilirim," diye teklif ettim. "Ya da bu konuşmayı atlayabiliriz ve sen bana haftanın nasıl geçtiğini anlatabilirsin. Babamla moda haftası için Paris'e gitmekten bahsettiğinizi biliyorum, bu hâlâ devam ediyor mu?"

"Liam, moda haftası senin umurunda bile değil."

"Ama sen seviyorsun," dedim. "Çok önemsiyorsun ve bu da senin mutlu olmanı önemsediğim anlamına geliyor."

Kahkahası başlı başına bir ödüldü. "Sen ve baban, tüm o İrlanda cazibesi tarafından öpüldünüz."

Bazen. Ya da belki sadece ciddiymdim. Annemin mutlu olması hoşuma gidiyordu. Teklifi kabul etti ve seyahat planları hakkında beni bilgilendirdi. Moda ya da perakende konusunda pek iyi olmasam da, her bilgiyi içime çekiyordum. Bir gün işi devralacaktım, böylece onlar sadece sevdikleri şeyleri yapabileceklerdi.

Kendi dünyalarında benim için bir yer açmışlardı ve ben de o yeri alıp dünyanın onları diledikleri gibi davranmaları için rahat bırakmasını sağlayacaktım. Bir planım vardı ve onlar da bunun büyük bir parçasıydı.

Ailem. Aynam. Kardeşlerim.

Onlardan herhangi birini almak için tüm dünyanın beni geçmesi gerekir.

Bu yüzden eğitim aldım. Bu yüzden çalıştım. Bu yüzden odaklandım.

OceanofPDF.com

BAŞLATMA (ALTERNATE POV)

ROMA

Liam'in mesajında Vaughn'un onu aldığı yazıyordu. Ben de Liam'a gitmek yerine kulüp binasına geri döndüm. Muhtemelen bu yüzden bana söyledi. Çalışan fareleri ya da başka birini kontrol etme zahmetine girmedim. İstedim ki onu görmek için.

Kulüpteki silahlı saldırıdan bu yana, onun ve dolayısıyla Liam'ın sık sık bulunduğu yerde olmam gerekiyordu. Bu ihtiyaç bir saplantıya dönüşmüştü, onlarsız çok uzun zaman geçirdiğimde içimi kemiren bir saplantı. Bunu sorgulamadım, sadece çizgileri onlarla birleştikleri yere kadar takip ettim. İkisi de evdeyken daha iyiydi.

Vaughn'un odasına geri döndüğümde Emersyn'e gitmek için Kell'in odasının yolunu yarılamıştım. Kapı kilitli değildi, ben de kısa bir vuruşla kendimi içeri attım. Eski alışkanlıklar. Kilitli kapılar bile bizi dışarıda tutamazken, kilitli olmayan kapı kabul ettiğim bir davetti. Beni karşılayan yumuşak fısıltılı inilti, Vaughn'un yüzünde otururken yukarı doğru süzülen sığırcık kuşumun görüntüsüne beni hazırlayamadı.

Bakışlarımla buluşmak için omzunun üzerinden bakarken yanaklarının kızarması mükemmelliği daha da artırdı. Başkalarının gözlerine bakmayı sevmezdim. Rahat değildi. Ama onun gözlerini seviyordum.

Hareket edişini seviyordum. Çıkardığı yumuşak sesleri. Bana bakışını ve hiçbir şey talep etmeyişi daha da çok seviyordum.

Adım hariç.

Benim adıma ihtiyacı vardı.

Ona gerçekten her şeyi verirdim.

Tüm bunların içinde benim adım neydi? Kapıyı arkamdan kapattım ve kilitledim. Vaughn bir davetiye bıraktı. Bir saniye bile ayrılmak istemedim. Şu anda olmaz. Vücudumu sıcaklık kaplamışken ve içimde bir şeyler kıpırdanırken olmazdı.

"Merhaba," diye nefes nefese bir iniltiyle beni selamladı ve onun yanında giderek daha tanıdık hale gelen bir şekilde sikimi sertleştirdi. Özellikle de şu anda olduğu gibi hareket ettiğinde, kalçaları yuvarlandığında ve Vaughn'un elleri onu kavradığında.

Yatağa doğru ilerledim ve şiltenin kenarına diz çöktüm. Ondan sürekli kaçan yumuşak, sessiz sesler hem bir merhem hem de bir kışkırtıcıydı. Hepsini duymak istiyordum. "Starling," dedim ama başını eğdi. Parmaklarımla çenesine dokunarak onu görebilmek için başını kaldırmasına yardım ettim. Yanaklarındaki kızarıklık derinleşti. Gözleri yıldızların aydınlattığı kocaman karanlık havuzlar gibiydi. İçlerine dalmak ve bir daha hiç çıkmamak istiyordum.

Ağzını açtığında ve ağlamaklı bir çığlığın ilk notalarını çıkardığında yüz ifadesinin dönüşümü, görmezden gelemeyeceğim bir büyücü şarkısıydı. Ondaki zevki tatmak istiyordum. *Onun* zevkini tatmak istiyordum. Dilimin onunkine değmesi tüm vücudumda kontrol edilemez bir ürperti yarattı.

Öpücüğü şimdiye kadar tattığım en tatlı şekerdi, beni anında bağımlı yapan karanlık bir narkotikti. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Çenesini kavradım, yaladım, emdim, alay ettim ve ağlamalarının yumuşak sesi şiddetlenirken tadına baktım. Her biri sistemimi kavrayan doymak bilmez arzunun şimşekleri gibiydi. Serbest elimi kavrayıp göğsüne götürdüğünde dudaklarına karşı iç çektim.

Teninin pürüzsüzlüğü, esnekliği o kadar yumuşaktı ki. Göğüs uçları gergin ve boncuk boncuktu. Parmak uçlarımla dokusunu test ettim. Daha da sıkıydı, küçük çıkıntılar keşfedilmeyi bekliyordu. Okşamamı reddetmeyince, hafifçe bükerek çimdikledim.

Stereo düğmesi değil. Adamların uzun zaman önce yaptıkları konuşma hafızamdan uçup gitti. O anla bu an arasında bir kopukluk vardı ama birden anlam kazandı. Bir radyo düğmesi değil. Hayır, çok daha sıcak, yumuşak ve istekliydi. Elimi itti, sırtı kamburlaştı.

Meme ucuna giden yolu öpmek için ağzını serbest bırakmak zorunda kaldım. Dilimle ve dişlerimle hissetmek istedim. Dudakları kadar tatlı olacak mıydı? Isırmamaya dikkat ederek dişlerime doğru emdim ve onun boğuk çığlığı emişi artırmamı sağladı.

Onun tepkisi ve hissettirdiği tuhaflık beni daha sert emmeye itti. Daha fazlasını istiyordum. *Ondan* daha fazlasını istiyordum.

Vaughn, "Yer değiştir," diye emretti ve onu benden çekerken başımı kaldırdım. İtirazlarım, Vaughn onu elleri ve dizleri üzerine yatırmak yerine altından çekip çıkardığında sona erdi.

Bütün yüzü parlıyordu. Bakışlarımı onun kalçalarını kavradığı yere yönelttim.

Tadı nasıl olurdu? Onun yaptığı gibi kendimi onunla boyayabilir miydim? "Eller ve dizler, Dove. Roma'ya bak."

"Ağzını sık, Rome," dedi Vaughn. "Sikin tadını seviyor, değil mi Dove?"

"Seninkini," diye itiraf etti. "Seninkini seviyorum. Ben de Jasper'inkini." Sonra gözlerini bana dikti. "Sana sakso çekebilir miyim?"

Onu hiçbir şeyden mahrum edemezdım ve onu mahrum etmek de istemiyordum. Bu soru sikimin acı verici bir zevkle zonklamasına neden oldu. Acı tanıdıktı, daha önce de sanatımı yapmak için buna ihtiyaç duymuştum ama bu farklıydı. Bu, onun dışında hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi mutlu etmekle ilgili değildi.

Ve belki de ben.

Yataktan kaydım ve kıyafetlerimi çıkardım. Çıplaklık benim için hiçbir zaman bir mücadele olmamıştı. Kendimin ya da bir başkasının çıplak olması umurumda değildi.

Gördüğüm ve arzuladığım ilk vücut onunkiydi. Onu çırılçıplak ve yumuşacık seviyordum, odanın altın rengi ışığı her bir kıvrımını öpüyordu. Sanki güneşin tadını çıkaran bir ay gibiydi.

Tüm anı yakalamak istedim. Onu aynen böyle resmetmek istedim. Ama şehir dışında değil.

Hayır, bu benim için.

"Alabilir miyim?" Fısıltıyla sorduğu soru, elini bana dokunacakmış gibi uzatırken bile nefesini sikimin üzerinde gezdirdi. Dokunmadığı gerçeği beni ileri doğru itti. *Onun* dokunuşunu istiyordum.

"Senin için," diye söz verdim ona. Bu kararı uzun zaman önce vermiştim. Onu sikimin üzerine boyamıştım. Her biri arasında iyileşmek için zaman olan birkaç seans sürmüştü. Vaughn iyileşme konusunda ısrar ediyordu yoksa aletlerini kullanamazdım. Onu hafızamdan mürekkeplemişim, defalarca izlediğim bir videosu vardı. Telefonuma indirdikten sonra, dört dakika otuz saniyelik klipi istediğim zaman izleyebiliyordum.

Ben

istedim.

Hem de

çok.

Parmak uçlarının her hafif okşayışı aletime sıvı ısıyı gönderiyordu. Mürekkep yapmak için sertleşmem gerekiyordu. Hiç bu kadar sert olmamıştı. Sonra dilini ucunda gezdirdi ve ben de *istedim*.

Açlık duyularıma bir yumruk gibi indi ve onun dışında her şeyi kararttı. Parmaklarımı saçlarında gezdirirken, dokuların zıtlığı damarlarımda yanan ihtiyaı daha da artırdı.

"Azını a Starling, durmam gerekiyorsa söyle. Bunu daha önce hiç yapmadım."

Patlayan gözbebekleri gözlerindeki kahverengiden geriye kalanları yutmuş gibiydi. Dudakları yumuşadı ve ağzı genişledi. Aletimi azının sıcak ıslaklığına doğru ittim ve boğazına ulaşana kadar dilinin aletimin alt tarafı boyunca nasıl kaydığının tadını çıkardım. Oradaki direnç beni yavaşlattı. Öürdü ama bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı.

O gözlere sonsuza dek dalmak istemiştim ve şimdi daldım. Liam bana yıllarca sikimi yalatmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu söylemişti. Bu fikir hiç çekici gelmemişti.

şimdiye kadar.

Vücudu Vaughn'un darbeleriyle sarsılıyordu ama saçlarını kontrol etmeye devam ettim. Eğer öürürse, çekip çıkarabilmem gerekiyordu. Sonra itişleri test ettim. Sert ve hızlı. Yavaş ve derin. Boazına her itişimde inanılmaz bir his duyuyordum. Emmeyi ve diliyle okşamayı eklediğinde taşaklarım sıkılaştı. Her şeyi istiyordum ama her şeyi onun azıyla hissetmek istiyordum.

Kalçalarımı kaydırıp başını ayarlarken zihnim parçalandı, düşüncelerim soyut bir şey gibi kırıldı. İsteddiğim her şeyi bana verdi. Çılıklarının titreşimleri artan bir yoğunlukla aletimi okşadı.

Bana her şeyi verdi. Bir patlamayla çekiliyordum ve dudaklarını sikimle boyuyordum ve sonra beni tekrar yutmak için açılıyordu. Taşaklarımı avuçladığında, düşüncelerim kekeleydi. İki elimle ona tutunmak zorunda kaldım. İçine pompalamak için duyduğum vahşi ihtiyaç büyüdü. şiddeti. Her küçük öürme sesi, düşen her parlak gözyaşı, hepsi taşaklarımı daha sıkı ve daha sıkı çekti.

İçimde serbest kalan arzum, içgüdüsel bir talebe dönüşmüştü. *Onu* istiyordu. Ben de onu istiyordum.

"Starling," diye uyardım, taşaklarımdaki gerginlik aniden her şeyi kapsayacak şekilde genişledi ve serbest kalmanın verdiği zevk-acı beni vurdu. Bıraktım

ve her şey bir anda içimden çıktı. Geri çekilmedi. Aksine beni emerken karnıma doğru yuva yaptı.

Ruhumun bir parçasının da onunla birlikte gittiğine yemin edebilirim. Bitirdiğimde, onu öpebilmek için geri çekildim. Onu öpmem gerekiyordu. Ağzını sikmek harikaydı ama onu tatmak istiyordum. Onun dilinde bizi tatmak.

"Klitorisile oyna," dedi Vaughn gırtlaktan gelen bir sesle, onu benden uzaklaştırırken. Starling'i önünde genişçe yayana kadar değişti, aleti ona iten kişi olmak istememe neden olan bir hızda ona girip çıktı.

Parıltısına ve kasılmalarına baktım. Parlak pembe rengi neredeyse kiraz kırmızısına dönmüştü. Klitorisi kaputundan dışarı çıkmış ve en mükemmel yaratım gibi görünüyordu. Bir an için ışık karnındaki plastiğin üzerinde oynadı ve dövmeyle fark ettim.

Parmaklarımı meme uçlarının üzerinde gezdirerek ondan ne gibi sesler çıkarabileceğimi test ettim. Sonra plastiğin kenarlarını öptüm. Dövme çok yeni, çok tazeydi ve onun lekesiz tenine karşı çok mükemmeldi. Bizim izlerimiz, önceki acı veren morluklar değil.

Sonra klitorisine gittim. Test ettim, alay ettim, dilimle okşadım. Onun her yerini öpmek istiyordum. Vaughn'un daha önce yaptığı gibi onu tenimde taşımak istiyordum. Aleti itmeye devam etti, hareket hipnotikti ve o da yolundaydı, ama aynı zamanda onu teninde taşıyordu ve dilimin ona değen her turu, tadını çıkarmam için bana daha fazla tat getirdi.

Emersyn gırtlaktan bir çığlık attı ve Vaughn'un tüm vücudu kaskatı kesildi ama ben yalamaya devam ettim. Dudaklarının onun en tatlı ikramı olduğunu düşünmüştüm. Burada o kadar narin bir çöküş vardı ki, daha fazlasını istedim.

"Roma," dedi Vaughn soluk soluğa, harap olmuş bir sesle. "Sikimi yalamak zorunda değilsin dostum."

Tek cevabım "Yolda kalıyor," oldu. Eğer hareket etmek istemiyorsa -ki onu suçlamıyordum- o zaman onu da en az onun kadar yalıyor ve öpüyordum. Dudaklarımın ve dilimin her dokunuşu hem ondan hem de ondan bir tepki alıyordu. Kız kalçalarını kıvrırmaya çalıştığında ikisi de inledi ama ben onu tuttum ve Vaughn da onu sıkıca sardı.

Zevk tamamen onun içindi ve çırpınıp boşaldığında, orgazmın farkına vardım ve baş döndürücü tadı ondan aktı.

Daha fazla.

Daha fazlasını istedim.

OceanofPDF.com

PİS ŞEYTAN BONUS SAHNELERİ

OceanofPDF.com

SERTİFİKALI (ALTERNATİF BAKIŞ AÇISI)

BODHI

Tbeyaz tavan beni çok sıkıyordu. Tamamen beyaz olmasa bile. Alçıpanındaki çatlaklar boyada kusurlar yaratıyordu. Bir köşesinde fokurdayan bir yer. Başka bir yerde ise Sanki birisi bir çatlağı onarmak için çok fazla macun kullanmış gibi bir tür plato. Her iki durumda da, her kusur grinin bir tonunu gösteriyordu. Sanki boyanın derinliği ışığı kapatmış gibi.

Bana çok benziyordu. Yer yer gri. Bakışlarımı ya çok acelesi olan ya da düzgün bir iş çıkaracak kadar umursamayan tembel işçilerin yarattığı manzaranın üzerinde kaydırdım. Yine de kimin umurundaydı ki? Pinetree bu kanattaki "hastaları" daha lüks konaklama yerlerinde kalanlarla aynı ücrete tabi tutabilirdi ama onlara Squawk ya da Squeal ya da bugünlerde trend olan uygulama her neyse ona bir eleştiri bırakacak değildik.

Şimdi görebiliyorum, Pinetree Psikiyatri Tesis, ruh sağlığı sorunlarınız için özelleştirilmiş çözümler sunan özel bir tesis. Şerefsizler yirmi dört saat gözetim altında danışmanlık, "sertifikalı" profesyoneller, "grup" danışmanlığı, "özel" konaklama ve Doktor Schuitevoerder ve onun seçkin referansları hakkında bazı spieller gibi birçok farklı hizmet eklerlerdi.

Mengele de lanet bir doktordu.

Yorumlar, beş yıldızın sıfırını okumadıkları sürece hastalardan gelmez, buradaki bakım berbat. İyileşmeniz umurlarında bile değil, sadece ailenizin parasını istiyorlar. O sorunlu akrabanızdan kurtulmanız mı gerekiyor? Pinetree tam size göre bir yer.

Koridordaki bir sıyrık, zihnimdeki inceleme kompozisyonunu yarıda kesti. Kapıya baktım. Güçlendirilmişti. İçeri girip çıkmak için tek gereken doğru anahtar setiydi.

Son ziyaretimden beri kilitleri değiştirmişlerdi. Sabırlı olabilirdim. Yani, ben *bir* hastaydım.

Kahkahalar içimi ürpertti ve sırttım. Ben bir hastaydım. Koridorun aşağısından gümbürtüler geliyordu. Muhtemelen yaşlı Darryl yine duvarlara çarpıyordu. Darryl haftalardır kendini öldürmeye çalışıyordu. Adam bu işte gerçekten berbattı.

Ona yardım edebilirim. Hatta teklif ettim. Düşüneceğini söyledi.

Güzel.

Koridorda bir sıyrık daha.

Ziyaret için çok geç bir saatti. Ya da erken, nadiren uyuduğumdan saatin kaç olduğunu kim bilebilirdi ki?

Tabii...

Heyecan derimin altındaki sinirleri kazıdı. Arada bir hastabakıcılardan biri ukalalık edip mahkûmları "dövmek" için buraya gelirdi.

Lütfen beni seç.

Lütfen.

Ple-

Kapı kilitleri birbirine çarptı ve ardından kapı açıldı.

Evet!

Yerimden kıpırdamadım ama beklediğim son şey gruptan bir çocuk ve gündüz odasından bir kaltağın açık kapı aralığını doldurmasıydı.

"Al bakalım. İçeri gir." Çocuğu içeri itmeye çalıştı ama çocuk duvara çarpıp sendeleyerek uzaklaştı. Hah. Hemşire dağıttığından daha fazla ilacı cebe indiriyordu ve hastaların ne durumda olduğu kesinlikle umurunda değildi.

Eminim o da delilerle yatmayı seviyordu. Ailesinin Pinetree'ye parasının yetmemesi çok kötü.

"Kahretsin," diye hırladı, çocuğun kolunu çekti ve yere bir şey düştü. Odama kadar sıçradı. Bir cep telefonu. Bak, bugün benim şanslı günümdü. "O da neydi öyle?"

Hiç ses çıkarmadan yataktan kalkıp kapıya yöneldim. Aptal orospunun sırtı bana dönüktü. Çocuğu buraya mı sokmaya çalışıyordu? Ne için? Bir aslana et götürdüğü için mi?

Evet, emir üzerine öldürmedim.

Ayrıca, çocuk o kadar da kötü değildi. Aslında hikayelerimi severdi. Ama bu kaltak?

Ondan hoşlanmadım.

Hem de hiç.

Bana zerre kadar dikkat etmeden çocuğu ileriye doğru sürüklemeye çalıştı.

Nefret *dolu ve* aptal. Ne hoş bir kombinasyon.

Çocuk ondan uzaklaştı ve bana doğru tökezledi. Başını ellerimin arasına aldım. Bir an için tüm vücudu hareketsiz kaldı. Dünya durdu. Aniden dondu, zamanda bir salise. Saçları avuçlarıma sertçe değiyordu.

Gerçekten daha iyi bir saç kremi alması gerekiyordu. Parmaklarımla doğru basıncı uyguladım ve keskin bir bükülme verdim. Boynunun çatırtısı mini bir orgazm gibi içime yayıldı. Tiz varlığı körelirken derin bir rahatlama hissettim. Onu bırakarak, o anın mutlak mükemmelliği içinde zevk dalgasına bindim.

Kırılmış ve atılmış bir oyuncak gibi buruşan hemşire ayaklarımda dibinde yere yığıldı. Nefes vererek ona baktım. Evet. Bu çok daha iyiydi. Bu çok daha iyiydi.

Çok daha iyi.

"Telefon bende kalacak." Telefon hala odamdaydı ve çocuğa baktım. Sadece başını salladı, sonra da başparmağıyla onayladı.

"Onunla ne yapacaksın?" Umurunda değildi. Onunla ilgili değil. Meraklı bir soruydu. Gerçekten sağlam bir soru.

Ona tekrar baktım. Onu burada tutamazdım. Burayı kesinlikle kokuturdu. Ayrıca, ondan hoşlanmıyordum. Burası boktan bir yer olabilirdi ama *benim yerimdi*.

Telefonu cebime koyduktan sonra onu omzuma alıp sürükledim. Ölü ağırlık ya da değil, pek de yük sayılmazdı. Cebinde şingirdayan anahtarlar bana başka bir zevk titremesi verdi.

Bugün kesinlikle iyi bir gündü. "Burada kanalizasyon temizleyicisi var," dedim ona. Bir cesedi eritmeyeli uzun zaman olmuştu. Saatlerce eğlence.

Odamı kapattıktan sonra koridordan aşağıya, bakım dolaplarına doğru yöneldim. *Tüm* temizlik malzemelerini burada tutuyorlardı. Çok yardımcı oldular.

"Bodhi?"

Dönerek çocuğa baktım ama geriye doğru yürürken hareket etmeye devam ettim. Orada olduğunu neredeyse unutmuştum. "Evet?"

"Teşekkürler."

"En iyi işim değil." İki parmağımı alnıma götürerek sııttım. Çocuk oyalanmadı. Muhtemelen iyiydi. Cesetleri eritmek korkunç bir işti.

En azından bu hatun kemikliydi, endişelenecek daha az vücut yağı vardı. Mırıldanarak karanlık koridorda ilerledim. Telefon. Anahtarlar. Ceset.

Kesinlikle şanslı günümdeyim.

OceanofPDF.com

ZİMBALANMIŞ (ALTERNATİF BAKIŞ AÇISI)

STAPLER

N Hayatım hakkında söylenecek pek bir şey yok aslında. Çoğu hayatın başladığı yerde başladı, bir fabrikada. Parçalardan oluşuyordum. Onları bir araya getirdiler, sonra bing, bong, bam, Bob senin amcan ve ben de bir zımbayım. Yaptım

Kalite güvenceden geçtim, denetlendim, şirket logosuyla damgalandım ve sonra kim bilir ne kadar süre karanlık bir hayata fırlatıldım. Sonunda kendimi bir ofis malzemeleri mağazasında diğerleriyle birlikte buldum. Çoğu benim türümdendi, ama birkaç tane daha vardı - endüstriyel güçte olmayanları bilirsiniz. Daha siviller. Şık. Tatlı. Güzel.

Evet, onlar benden daha hızlı gittiler ama bu benim payıma düşendi ve toplu alım yapılana kadar bu payda sıkışıp kaldım. Sonra bir grup insan başka bir yere gönderildi.

Burayı işleten ahmak beni masasına oturtmadan önceki hayatım buydu. Neden ona ahmak diyorum? Şöyle söyleyeyim, bazı şeyler *gördüm*. Gerçekten çok kötü şeyler.

Bunu burada bırakabilir miyiz? Çünkü bu konuda konuşmak beni hasta edecek ve günlerce bükülmüş zımba telleri tüküreceğim. Sonra biri beni masaya vuracak, sanki bu daha iyi çalışmamı sağlayacakmış gibi.

İnanın bana, *bu* masaya vuran hiç kimse bu deneyim için daha iyi görünmüyor.

Pekala, bir dakikadır mı yoksa bir yıldır mı masanın üzerinde? Bilmiyorum, zamanı söyleyemiyorum. Saat bunu yapıyor ve periyodik olarak birinin onu gıdıklaması ve ellerini doğru yere koyması için duran huysuz bir kaltak.

Takvim o kadar düzenli değişiyor ki sonuncusu masanın üzerinde bile durmuyor.

Gerçek şu ki, o takvimin nerede saklandığını bilmiyordum. Elitist piç.

Ama konudan sapıyorum.

Bir süredir bu masadayım. Bazı şeyler gördüm. Zımbaların terapiye ihtiyacı olmadığına seviniyorum, kimsenin bana inanmayacağından eminim. Çünkü gerçek her zaman kurgudan daha gariptir.

Pekâlâ, konuya dönelim. Zımbalarımı çok sayıda kağıda gömdüm, iyice ve sertçe vurdum. Onları sabitledim. Sonra sonsuza kadar görmezden gelinmiş gibi oturdum.

Ofisine ilk geldiğinde ben de oradaydım. Sonra ikincisinde.

Neyse ki, o zaman gerçekten yorum yapmaya değer bir şey olmadı. Ama üçüncü sefer? Bu, bir zımbanın pencereden atılmayı dilemesi için yeterliydi.

Dördüncü kez ortaya çıktığında işlerin iyi gitmeyeceğini biliyordum. Ona defolup gitmesini, kaçmasını söylemek istedim. Ama bir şeye ne kadar sert vurursam vurayım ya da vurulursam vurulayım, bir şey söyleyebilirsem ne olayım.

Bu yüzden o ipeksi elini koluma dolayıp beni masadan kaldırdığında ve bir topuz gibi savurduğunda yaşadığım şaşkınlığı hayal edin.

Hayat değiştiren bir deneyim hakkında konuşun. Gerçek anlamda. Hayat. Değiştiren.

Tecrübe.

Ben zimba değildim.

Ben bir yıkım topuydum.

Kemiklerin lezzetli çıtırtısı gelmiş geçmiş en iyi sestti.

Tabii ki göz açıp kapayıncaya kadar bitti ve olanları anlatacak kelime bulamadım. Gerçekten bunu yapmış mıydık? Ben bir aksesuar mıydım? Yoksa asıl aksesuar mıydım?

Hayatımı sikeyim, sonsuza kadar bir kanıt dolabında sıkışıp kalacaktım. Beni yanlış anlamayın, bu işten kesinlikle bir adım öndeyim ve muhtemelen çok daha temiz, ama...

Ahbap, beni de yanında götürüyordu.

Evet. Güzel.

Yani, ben bir aksesuar olsam da, onun aksesuarı olacaktım. Bu hoşuma gitti.

Neyse ki bana banyo yaptırdı ya da belki de diğerlerinden biriydi. Et ve beyin parçaları donanım için iyi değildi.

Yeni lojmanımda sessiz bir oda ve bir refakatçi var. Pek konuşmuyor, sadece yatakta takılıyor ve duvara bir şahesermiş gibi bakıyor.

Tabii ki pejmürde görünümlü bir adam, kürkü biraz yıpranmış ve gözleri biraz uyumsuz.

Doğru, evcil hayvanım vardı ama bir şeye çarpmadım ya da çarpmak zorunda kalmadım. Yine de tamamen doluydum. Yani, adımına dikkat et.

ahem

Zimbalarınıza da dikkat
edin. Ne de olsa lejyonuz.

wink

OceanofPDF.com

FLUMADIDDLED (BONUS POV)

FREDDIE

isim

veya daha az yaygın olarak flum-a-did-dle \ |fləmə|did^əl \ veya flum-did-dle

*\ - m|- \ veya flum-mer-did-dle \ - mə(r)|- \ veya flum-my-did-dle \ - mē|-
 \ veya fum-a-did-dle \ |fəmə|- *

çekimli biçim(ler): çoğul -s

1: aptalca veya değersiz bir şey : saçmalık, çöp

2: süs, firfir

H Danışmanı dövmek gerçekten çok iyi gelmişti. Parmak eklemlerim biraz acımişti ama neredeyse hiç derim kırılmamıştı. Terapi seansından daha acısı, cam gibi çenesiydi. Bir Sert bir patlama oldu ve patlamış bir balon gibi yere düştü.

Keşke çocuklar da burada olsaydı dedirtti bana. Liam ve Vaughn sanatı takdir ederlerdi. Jasper gözlerini devirirdi ama ne bileyim, onaylardı. On yıldır bana bıçak yerine yumruklarımı kullanmayı öğretmeye çalışıyorlardı.

Dürüst olmak gerekirse, bıçağım yanımda olsaydı, adam uyanmayacaktı. Beni o kadar kızdırmamıştı.

En azından henüz değil.

Sonra görevliler beni yakaladı ve bir hemşire iğneyi bacağıma batırdı. Çırpınmak ve dövüşmek niyetinde değildim ama o kısım bir anda oldu. Yüzüne tekme attım.

Oops.

Hastabakıcılardan birini taşaklarından vurdum.

Evet. Bu boktan şey için bir gram pişmanlık duymuyorum. Sikeyim. Onlar.

Yine de odama kadar yüzdüm, beni iyi şeylerle doldurmaya devam ettiler. Beynimin bir kısmı "Plan bu değildi, dostum." diyordu. Plan bu değildi. Sana ölmemeni söylemiştim.

O kısmı duymazdan geldim. Jasper'ın bana hırlamasına çok benziyordu. Hırıltıları beni korkutmuyordu. Belli ki korkutuyordu. Adam benim en büyük destekçimdi ve *neden olduğu* hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu.

Bir hıçkırık sessizliği yırttı ve ciğerlerimdeki tüm hava geri tepti. Bu ses beni öldürdü ve doğrulmaya çalıştım. Ruhum istekliydi ama bedenim hemen sıçtı.

Oh.

İyi şeyler.

Tamam.

Tamam, beklerdim. Eninde sonunda başım dönecek ve titremeler başlayacaktı. Sonra gözlerimi açabilecektim. Umarım bu arada altıma işlememişimdir. Neden *oraya* gitmiştim ki? Şimdi gerçekten işlemem gerekiyordu.

Cidden. Hay

sikeyim. Ben.

Tamam, oğlum, kendime söyledim. Ayağa

kalk. Ayağa kalk. *Bu* etkiliydi.

İki tane al.

Getir. The. Siktir.

Kalk. Hayır.

Uyuyakalmış olmalıyım çünkü Jasper *oradaydı*. O kayrak grisi gözleriyle bana öyle bir baktı ki, aklıma çok kötü bir fırtına çıkmadan hemen önceki gökyüzü geldi. Onlar beni de korkuturdu.

"Ne yapıyorsun lan sen?"

"Dostum, sen burada bile değilsin. Benimle tartışmaya girme. Sen burada olmadığın için tartışmayı kazanamıyorum bile."

"Ne?"

Doğru. "Sen bir rüyasın ya da halüsinasyonsun ya da bir uyuşturucu gezisi gibisin... bekle, uyuşturucu gezilerim genellikle onaylamayan bir şekilde kaşlarını çatmıyorsun. Bu daha çok kaza gibi."

Jasper içini çekti ve elini yüzünde gezdirdi. Sakalına eskisi kadar iyi bakmıyordu. Biri ona kesmesini söylemeliydi. Çünkü şu anda kıvırcık ve bok gibiydi. Bana kötü kılları hatırlatıyordu.

"Neden gülüyorsun?" diye sordu ve ben ona söylemedim. Yani, o burada değildi. O bilemezdi. Ama ben bilirdim. Ona burada söyleseydim ve sonra onu görseydim, gülmeyi asla bırakmazdım.

Hayır, bir şey söylememek daha iyi.

Bir hemşire Jasper'a doğru yürüdü ve bana kaşlarını çatı. Ah, o kadın.

Tanrım, tam bir kaltaktı.

"Berbatsın," dedim ona.

"Sen öyle san," diye karşılık verdi. "Şimdi kapa çeneni," diye devam etti hızını kesmeden ve beni tekrar dürttü. "Beni rahatsız ediyorsun."

Ben yaptım! Elimi kaldırdım ve onu tersledim. "Güzel. Çünkü sen bir *sürtüksün!*"

Ama artık orada değildi. Hah.

Orada mıydı?

"Odaklan," dedi Kellan duvara yaslandığı yerden. "Spiral çiziyorsun."

"Benimle hiç oturmuyorsun," diye itiraz ettim.

"Orada olduğumu hiç hatırlamıyorsun," diye cevap verdi son derece sakın bir ses tonuyla. "Jasper asla gitmez, ama bize ihtiyacın olduğunda hepimiz gelir ve kalırız."

Evet. Kimseye ihtiyacım yok.

Bunu dile getirdiğimden değil. Ne yalan ama. "Boo-Boo burada."

Ama Kellan cevap vermedi, duvara baktım ve orada değildi. Odayı taradım ve burada kimse yoktu. O kadar da özel değildi.

Bekle, gözlerim açıldı. Evet!

Dönmeyi başarırken yataktan düştüm. Dünya güzelce sallanıyordu. Evet, bu en iyi kısmıydı. Acı yoktu. Terleme yok. Titreme yok. Korku yok.

İşemem lazım ama.

Bir şekilde tuvalete ulaştım, düşündüğüm kadar uzun sürmediğinden eminim.

Rahatlama söz konusu olduğunda çış on üzerinden on gibiydi. Neredeyse orgazmikti. Şimdiye kadarki en iyi çıştı.

Duvara yaslanarak durduğum yerden kaseye bile vurdum. Ha.

Bıçakla dövüşmenin sırrı buydu.

Mükemmel

nişan.

Benimki katildi.

Bazen kendimi çok güldürürdüm.

Ya da belki de sadece çatlamıştım?

Yatağıma döndüğümde hemşire oradaydı. Ugh.

Boo-Boo'yu görmeyi tercih ederim. Çıplak. Giyinik. Gülümserken. Ya da sadece orada. Evet, Boo-Boo'yu görmek isterdim, bu kaltağı değil.

Bana bir bakış attı ve ben de ona gülmeye başladım. Kaltak. Boo-Boo'ya değil. Onu çıplak görmek istemedim. Güzel amcıklı kızımı özlemiştim.

Onu çok özledim ve bunu düşünmeye devam e d e r s e m yine hüngür hüngür ağlamaya başlayacağım.

Hiç hoş değil.

"Dur tahmin edeyim," diye mırıldandım. "Hapları mı alayım yoksa yine iğne mi olayım?" "Hmmm."

Şey, bu bir hayır değildi.

Elimi uzattım. "Haplar, lütfen." Gördün mü Jasper? Terbiyemi bile hatırladım.

Kadın tek kelime etmeden küçük kâğıt bardağı bana uzattı ve ben de lanet şeyleri kuru kuru yuttum, sonra da kadının görebilmesi için dilimi dışarı çıkardım.

Başını salladı ve gitti.

"Bir şey değil!" Arkasından seslendim. "Biri işbirliği yaptığında teşekkür etmek genellikle kibarlıktır!"

Ne yazık ki cevap olarak ne dediğini yakalayamadım. Buna değerci.

Beş dakika daha bekledikten sonra işlemek için kendimi banyoya sürükledim. Birkaç kez öksürmem gerekti ama mesanemi tekrar boşaltırken o lanet şeyleri boğazımdan çıkarmayı başardım.

Kahretsin, ne kadar kötü işlemem gerekiyordu? Ya da ne zamandır işlemek için bekliyordum?

Kim bilebilirdi ki?

Mırıldanarak yatağına geri döndüm ve üzerine uzandım. Bugün buradan çıkamayacaktım.

Bu yüzden beklemek zorundaydım.

Bekle ve şaşkına dön. Bu kelime
beni gülmekten kırdı geçirdi.
Bir yerde okumuştum ve en iyi kelime gibiydi. Boo-
Boo'ya söylemeyi unutmamalıydım.
Birlikte sersemlemiş olabiliriz.

OceanofPDF.com

UNHINGED (BONUS POV)

FREDDIE

"Come."

Emredici komuta baktım. Gün ortasıydı. Hâlâ erkendi, Boo-Boo'nun gelmesini bekliyordum ama o Her ne randevusu varsa geç kalmıştı.

"Gel," diye tekrarladı Bodhi ve ben de asanın kaybolduğu yere baktım. Kimse bize bakmıyordu bile. Masadan kalktım ve hemen arkasından gittim. "Odanızdan kıyafetlerinizi alın."

"Benim..."

"Güzel amcığının sana ihtiyacı var."

Soru sormayı bıraktım. Hiçbir şey için endişelenmeyi bıraktım. Gündüz odasından çıktık ve odama girip fazladan bir gömlek aldım ve sonra tekrar dışarı çıktım. Boo-Boo neredeydi? Bodhi bir çanta almıştı, nereden aldığına dair hiçbir fikrim yoktu ve sormadım da.

Bodhi koridorda ilerleyip daha önce girmediğim bir kanada doğru yürürken, "Buradan gitmesi gerekiyor," dedi. "Bugün."

"Nasıl?" Bir plana ihtiyacımız vardı. Bizi buradan çıkarmaya "hazır" değildim ama nasıl yapmak zorunda kalırsak kalalım bunu gerçekleştirmeye hazır olmanın ötesindeydim. Bodhi ağır kapıları açan bir anahtar kartı kullanırken "Gidin," dedi.

tıbbi koğuşa. Nereden aldığı umurumda değildi. Almıştı. "Hücreleri geçince, aşağıda bir çıkış yolu var."

Odasının önünden.

Tamam, bizi oraya götürebilirim. Güvenli kart gerektirmiyordu.

"Bokumuzu nerede sakladıklarını biliyor musun?" Bir hemşirenin yanından geçerken bir sonraki soruyu yuttum. Bize doğru bakmadı bile. Açık bir kapıyı atlayarak, kelepçeli bir masa gördüm. Odadaki hiçbir şey dostane görünmüyordu.

Ya da güvenli.

Kapıların çoğu kapalıydı ve bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değildim. Bir köşede titreyen bir ışık uğursuz bir işaret gibi görünüyordu.

"Evet," dedi Bodhi ve bakışlarımı tekrar ona çevirdim. Evet-oh, bizim bokumuz.

"Telefon dahil tüm eşyalarımı aldılar. Onu ve çantamı alabilir misin?"

Bodhi düşünceli görünüyordu.

"Belki." Hayırdan iyidir.

Tüm bu yolculuk boyunca bir kez bile hızını yavaşlatmamıştı. Bu sefer açtığı kapı bir ofise açılıyordu... Bakışlarım yerdeki kanlar içindeki cesede yöneldi, o sırada odada bir hareket dikkatimi çekti. Solgun ve titrekti, sanki onu ayakta tutan tek şeymiş gibi kapı pervazına yaslanmıştı.

Her yerinde kan vardı.

"Kahretsin, Boo-Boo," Doğruca ona yöneldim. "Hay sikeyim. Ne oldu?"

"Bana dokundu."

Adımımın ortasında donup kaldım, sonra yerdeki cesede

baktım. "Öldü mü?" Bilmem gerekiyordu.

"Kesinlikle öldü," diye onayladı Bodhi. "Yine de tekrar yapabiliriz. Belki kafasını keseriz. Bunu bir kez yapmıştım. Pis bir iş. Ama zaten ölü olduğu için o kadar dağınık değil. Çok kötü fişkırmamalı."

Neredeyse ölmemiş olmasını dileyecektim. Onu incitmek istedim.

"Onu ben öldürdüm." Boo-Boo'nun kırık sesi dikkatimi tekrar

On

u. "Şey," dedi Bodhi. "Belki. Emin değildin. Onu kesinlikle ben öldürdüm."

Onu burada bulmuştu. Onu bulmuştu. Ona yardım etmişti. Sonra geldi.

beni yakalamak için.

Önemli olan tek şey buydu.

"Şu anda bunun bir önemi yok, Boo-Boo. Yaralandın mı?" Onu inceledim.

"Bu kan senin mi?"

Sonra, buradan çıkmamız gerekiyordu. Bodhi pantolonunu getirdi, bende ikinci bir gömlek vardı. Mahremiyeti için onu banyoya geri ittim. "Bana dokundu" kelimeleri kafamın içinde dönüp duruyordu. Bodhi bir arkadaşı ama Boo-Boo her şeydi.

Üzerindeki kanı alın.

Üstünü değiştir.

Çıkarın onu buradan.

Sonra da burayla ilgisi olan herkesi öldürmek istedim. "Eve gitmek istiyorum." Bu yumuşak sözler ruhuma işledi.

"Ev-ev ya da..."

"Kulüp binası. Liam'ın evi. Ev."

Gülümsemekten kendimi alamadım. Gitmesini hiç istememiştik. Ben de gitmesini hiç istemedim. "Güzel. Ait olduğun yer orası. Tamam. Hadi üstünü değiştirelim. Hadi üstünü değiştirelim."

Banyodaki her şey klinik olarak kaldı. Benden istediği de buydu. Şaka ya da aptalca yorumlar yok. Bunu sonra yapardık. Çıplak ayakları beni endişelendiriyordu.

"Vakit geldi," dedi Bodhi.

"Evet, gitmemiz gerek. Sana ayakkabılarını alacağız." Onun incinmesini istemedim.

Bodhi çoktan harekete geçmişti. O haklıydı. Eğer buradan ait olduğumuz gibi çıkarsak, bunu yapabilirdik. Diğer her şeyi halledecekti. Adam kafayı yemişti ama benim tarzım insanlardandı.

Elini sıktım. "Benimle kal, tamam mı Boo-Boo? K a ç m a k yok. Güven bana."

Bir zımba kaptı. "Söz veriyorum." Ama sormadım. Madem istiyordu, o zaman alıyorduk.

Alarmlar çığlık atmaya başladı.

Evet, Bodhi kesinlikle akli dengesi yerinde değildi. Sağ ol dostum.

Şimdi Boo-Boo'yu buradan çıkaralım.

ACIMASIZ DÖVÜŞÇÜ BONUS SAHNELERİ

OceanofPDF.com

TAHSİS (ALTERNATE POV)

ROMA

"D "Bilmek istiyorum?" Sığırcık'ın gözleri kocaman olmuştu. Bana trafikte karşıdan gelen ışıkların altında kalmış ürkmüş bir hayvanı hatırlatıyordu. Yine de ona bir şey çarpmasına asla izin vermezdim.

Onu durdurmak için orada olduğum sürece değil.

"Muhtemelen," diye itiraf etti Liam iç geçirmekten de öte. Diğer yarım yorgundu. Ama ona itiraf etmek istediğinden daha fazla ihtiyacı vardı. Buraya gelmemiz iyi olmuştu. Hem Starling için hem de onun için. "Ezra orada."

"Lainey'nin

Ezra'sı mı?"

"Evet."

Neredeyse olmamasını dileyecektim. Starling'i bir süre burada tutmak istiyorum. Bırakalım ikisi de dinlensin.

"Lainey biliyor mu?" Endişe yüzünde başka bir duyguyu kovaladı.

"Hayır," diye cevap verdim. Vaughn biliyordu. Ben biliyordum. O Liam'ın sorunuydu.

"Başı belada mı?"

"Belirlenecek," dedi Liam. "Karar senin, Hellspawn, ne yapmak istiyorsun?" Kardeşim düşüncelerine karşı temkinli ve dikkatli olabilirken, şu anda böyle bir çaba göstermiyordu.

Bizi tanımasını istedik. Bize güvenmesini. Ona güvenmemize ihtiyacı vardı. Yani, artık sır yok. Bu hoşuma gitti.

Liam ve benim sırrımız yoktu. Bilmek istersem, bana söylerdi. Aynı şey onun için de geçerli. Şimdi Starling için. Alt dudağını ısırды ve kaşlarını çatdı. Bir şeylerin onu rahatsız etmesinden hoşlanmazdım. Özellikle de dengesiz görüldüğünde.

"O halde geri dönmemiz gerekiyor?" Soru onun içindi, Liam için değil. Starling hayır derse, burada kalacaktık. Ezra'yla ilgilenebilir ya da ilgilenemeyebilirdi. Bu arada adam olduğu yerde iyi olacaktı.

En azından vurulmazdı.

İç çekti. "Yapmalıyız." Sonra çıplak ayaklarına baktı.

"Git üstünü değiştir," diye önerdi Liam. "Biz seni bekleriz." Bana bakmadı ama "bizim de konuşmamız gerek" dediğini duydum ama Starling ikimize de titrekle olsa gülümsemekle yetindi.

"Söz mü?"

Liam ona, "Benden kurtulamayacaksın," diye haber verdi. "Asla. Alış buna o."

Sonra sırtışı gerçeğe dönüştü ve odama gitmek için döndü. En kısa sürede O gözden kaybolunca mutfığa gittim. Eğer geri döneceksek, şimdi kahve makinesini toparlamak için iyi bir zaman olabilirdi.

Gölgem gibi Liam da hemen arkamdan geldi. "Ben gittikten sonra ne oldu?" Makinenin fişini çektim ve su haznesini çıkardım. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Starling süslü kahveleri sever."

"Ve?" Bu tek kelimedeki sıranmışlık beni duraksattı ve kardeşime baktım.

"Bunun orada olması hoşuna gidecektir."

Bir elini yüzünde gezdirdi. "Ona bir tane alacağım. Geri koy."

"Bizde bu var."

"Var," diye kabul etti ve rezervuarı ellerimden aldı. "Bu benim. Hoşuma gitti. *Buraya* geldiğinde ona ihtiyacı olacak."

Haklı bir noktaydı. "O

zaman ona bir tane

alacağım." "Bugün

mü?"

Bir kahkaha attı ama bu daha çok bir inilti gibiydi. "Evet, bugün." Makineyi fişe taktıktan sonra ekledi: "Bir dakika bana bakabilir misin?"

Nadiren sorsa da bakışlarına karşılık vermekten çekinmezdim. Sorduğu zaman da her zaman uyardım. "Evet?"

"Benimle ve Hellspawn'la aranız gerçekten iyi mi?"

"O bizim." Omuz silktim. "Her zaman öyleydi. Bunda iyi olacak bir şey yok. Sen önemsiyorsun. Ben önemsiyorum. O önemsiyor."

En basit cevap buydu.

"Diğerleri mi?" "Onlar
bizim kardeşlerimiz."

Liam çenesini indirdi.

"Öyleler," diye tekrarladım. "Gerçeği onlardan sakladık. Artık biliyorlar.
Affedeceklerdir."

Yalan söylemekten hiç hoşlanmamıştım ama anlamıştım. Liam onlara
doğrudan yalan söylememi hiç istememişti, sadece açıklama yapmamamı ve
sessiz kalmamı istemişti. Bunu da umursamamıştım.

"Onlara çok güveniyorsun," diye mırıldandı.

"Sen de öyle," diye hatırlattım ona. "Senin öyle olmadığını
düşündüklerinde bile korudun. Bu yolu sen seçtin."

"Ah," diye homurdandı Liam ve sonra birkaç adım geri çekildi. Mutfak
kapısından dışarı baktı ve onu dinlediğini biliyordum. Ben de dinliyordum. "O
anda yapılacak en doğru şey gibi görünüyordu. Hâlâ da öyle."

"O zaman onlara güvenin. Onlar biliyor. Onlar da onu önemsiyor. O bizim
kızımız. Hepimizin. Onu güvende tutacağız." Sonra ellerimi açtım. "Seni de
güvende tutacağız."

"Ona odaklan, kardeşim benim, ona odaklan. Ben kendi arkamı
kollayabilirim."

Odamın kapısı açıldı, ben de yanından geçtim ama sadece kafasının
arkasına vuracak kadar durakladım. Biri aptalca bir şey söylediğinde sık sık
yaptığı bir manevraydı bu.

Yorum yapmadım. Gerek yoktu.

Kahkahası yeterince teyit ediciydi. "Hazır
mısın?" diye sordu.

Evet, hazırдық. Biz hazırдық.

Kahve makinesi, sonra Ezra. Belki ikinciye unutabiliriz. Kahve
kadar önemli değildi.

IYELİK (BONUS POV)

KELLAN

Sama şu anda onu takip etmekle pek de ilgilenmiyordum. Yatağında Sparrow vardı. Doymuş, yayılmış bir Serçe beni esir aldı. Düşük ışık onu yumuşattı

özellikleri daha da arttı. Beni büyüleyen şey, onun ne kadar rahatlamış olduğuydu.

Vücut zırhı gibi giydiği temkinlilik ve kalbini korumaya yönelik dikkatli ifadeler de yoktu. Bu durum bir yandan onu acı verecek kadar genç gösterirken...

Özenle bir elimle yanağını okşadım ve bir kolumu ona doladığımda başını omzuma yaslayarak bana doğru yuvarlandı. Uyurken beni aramasına duyduğum mutlak güven beni olduğum yerde zincirledi.

Onu rahatsız etmektense kolumu kesmeyi tercih ederdim. Tenime değen nefesinin sessizliği, ruhumdaki kanlı sıyrıklar için neredeyse bir merhemdi.

Son birkaç ay... acımasızdı.

Ona rahatlık için vücudunu asla takas etmesine gerek olmadığını söylediğimde ciddiydim. Onu yatağında istemek hiç de zor değildi ama ben onun tamamen bilinçli ve sahip olduğu gücün farkında olmasını istiyordum.

O zaman, ancak o zaman, kendini bana vermeyi seçerse bunu kabul ederdim. Vaughn ya da Jasper'ı seçimleri için suçlamıyordum. Hele de ateşli inatçılığı altındaki savunmasız genç kadını gizlerken.

Hem de istismara uğramış savunmasız bir kadın. Hayır, onunla ilişkiye girmekte acele ettikleri için onları suçlamadım. O zorladı, onlar da geri itti ama aynı zamanda saklanmak için seksi kullandı. Bu da daha dikkatli olmamız gerektiği anlamına geliyordu.

Ya da en azından daha dikkatli olmam gerekiyordu. Onun hakkında her şeyi, paylaşacağı her lokmayı bilmek istiyordum. Karanlık beni zerre kadar korkutmuyordu. Hepimiz kan ve ateş içinde dövülmüştük, bazılarımız diğerlerinden daha gerçekçiydi.

Bu beni Lainey'e sahip olduğu için minnettar kılıyordu, çünkü onun gibi arkadaşlar - Vandallar'daki kardeşlerim gibi - nadir ve iki kat değerliydi. Sparrow pek çok savaşa tek başına katılmıştı.

Artık değil.

"Hmm... uyanmışsın," dedi inleyerek ve saçlarını yüzünden geriye doğru okşadım.

"Şşş," diye yatıştırdım. "Uyu."

Hafif parmaklarıyla göğsümün üzerinde yürüdü ve dudaklarımın izini sürdü. Elini yakaladım ve önce parmaklarını, sonra da avuç içini öptüm, sonra da elini göğsüme bastırdım.

"Uyu," diye tekrarladım, nefesi yavaşlayıp düzleşene kadar saçlarını okşamaya devam ettim. Onun güveni benim için çok değerliydi.

Kahretsin, o benim için değerliydi. Hepimiz için değerliydi.

Bana her ayrıntıyı anlatmaya hazır olduğunda, ona hak ettiği intikamı ve adaleti sağlamak için zaman ayıracaktık.

Onu istismar edenlerin dünyasını yakacaktık ve onlar da onun için kanlarını akıtacaklardı. Korkuyu ve acıyı bilirlerdi.

İçimdeki öfke, saldırmaya hazır bir engerek yılanı gibi kıvrılıyordu. Ona borçlu olduğumuz şeyi alacaktık.

Dudaklarımı başının tepesine bastırduğымda sahiplenme duygusu içime işledi. Bizim kızımız. Serçemiz.

Bizimkiler.

TEHLİKELİ DÖNEK BONUS SAHNELER

OceanofPDF.com

CARNAL (BONUS POV)

LIAM

A Yumuşak bir iç çekiş ve bir inilti beni uykudan uyandırdı. Yandaki yatağın kayması ve buna eşlik eden alçak sesle bir çığlık tüm dikkatimi çekti. Hellspawn bana bakıyordu, Roma da onun arkasındaydı. Bir eli vardı

Biri göğsüne, diğeri de arkadan içine girerken klitorisine.

Yüzündeki gerginlik, ağzının oluşturduğu yumuşak "o" muhteşem bir manzaraydı. Yan döndüğümde Rome'un bakışlarını yakaladım ama tüm dikkatini yatağımızdaki kadına vermeden önce sadece çenesini kaldırdı. Kendi zevkinin tüm seslerini yutmaya o kadar kararlıydı ki Hellspawn kıvranıyor ve hareket ediyordu.

Roma'nın her itişinde kalçalarını döndürüyordu. Bana bunu yaptığında hissettiği şey inanılmazdı. Öne eğildim, ihmal edilmiş meme ucuna alaycı bir nefes üfledim ve karanlık gözleri çırpınarak açıldı. Bana odaklanmasını bekledim.

Şaşkınlık, uykulu zevkinin içinde titreşti ve ardından zevk geldi. Zevk, fırtınadaki bir deniz feneri gibi beni çağırıyordu. Onu öpmek için üzerine çullandım, Roma diğeriyle ilgilenirken aynı göğsüyle alay ettim.

Ben öpüşmeye devam ettikçe hareketleri daha da çılgınlaştı, teması sadece kısa saniyeler için kesip biraz nefes aldım ve sonra çığlıkları arttı. Boynumun arkasını kavradığında Rome'un hamleleri tekledi ve çok keskin homurtuları, orgazmın onun üzerinde yuvarlanışını izlemek için başımı kaldırmamı sağladı.

Hellspawn gerildi ve sonra titreyerek parmaklarını enseme sıktı. Küçük bir ses daha çıktı ve birlikte yere yığıldılar. I

yanıma yerleşip onu seyre daldım. Göğsü ve yanakları pembeye boyanmıştı.

Perdelerin arasından süzülen güneşin alçak ışığında bile ısıltı ısıltı görünüyordu. Boşta kalan kolunu Roma'ya sarılmak için arkasına doğru kıvrırken bile hafif parmaklarıyla yüzümün izini sürdü.

"Günaydın," dedim yavaşça sırtarak. Kendi ereksiyonum kesinlikle bir taş kadar sertti. Sabah odunu bunun yanında hiçbir şeydi.

"Merhaba," diye fısıldadı, sesi düzensizdi. Hafif dokunuşu göğsümden aletime doğru kayd ve elini aletimin etrafına sardı. Dokunuş neredeyse çok hafifti, bu yüzden acı verici bir şekilde hassas bir şekilde okşamaya başladığında avucuna çarptım.

"Bu sabah bana işkence mi yapacaksın?" Onun bu halini görmekten çok hoşnut olduğum için alay ettim. Toparlanır toparlanmaz, onu başka bir tur için yatağa sabitlemeyi planladım.

Kimi kandırıyordum ki? En az yirmi dört saat boyunca yataktan çıkmasına izin vermeyi planlamıyordum.

"Hayır," dedi gülerek ve beni içine çeken o lirik sesin siren çağrısıydı. "Sadece toparlanmaya çalışıyorum... Bu uyanmak için harika bir yoldu."

"Kardeşimin iltifatları." Bu espri bir gülümseme daha kazandırdı, bu seferki bir öncekinden daha parlaktı.

"Teşekkür ederim," dedi Rome, başını kaldırıp kulağının arkasına bir öpücük kondururken ironi yapmadan. "Bir şey değil."

Kahkahası daha da arttı. Roma'yı öperken bana tembelce pompalamaya devam ederek döndü. Onları birlikte izlemek bana bir şeyler hissettirdi, onu öpme şekli ve mutlak arsız açıklığı.

Aynam onu hiç çekinmeden ve talep etmeden seviyordu. Aynı duyguları yansıtmakla kalmayıp beni de onları birbirine bağlayan o sevgi düğümüne dahil etmesi...

Roma'dan ayrıldığında öne doğru eğildi ve öpücüğüne aynı sert yumuşaklıkla karşılık verdim. Daha sıcak ve daha talepkâr oldu. Onu kendime çektiğimde yumuşak bir çığlık attı ve ürperdi. Yuvarlandım, kendimi açtım ve eve kaydım, etrafıma sarıldı ve zevkimizin uzun, yavaş ve tembel bir arayışında beni şımarttı.

Duşun çalışma sesi cinsel günaydın bulanıklığımıza karıştı. "Kalkmam gerek," diye mırıldandı ve elimi kığına doğru götürdüm.

ve yavaş daireler çizerek okşadı. Ona dokunmama izin vermesi inanılmaz bir hediyeydi. Dahası, bana karşı bu kadar kemiksiz ve rahat olmasıydı.

"Hiçbir şey yapmana gerek yok," dedim ona. "Roma'nın işi bittiğinde seni oraya taşıyacağım ve kendim yıkayacağım."

Hızla içine çektiği nefes ve başını kaldırırken yüz ifadesinde dans eden şaşkınlık, içimde gerçekten ilkel bir şeyi tatmin etti.

"Birini önemsemişimde, Hellspawn, onun için yapmayacağım şey yoktur."

Beni incelerken gülümsemesi yumuşadı. "Biliyor musun, bana öyle bir izlenim verdin."

"Güzel," dedim kararlılıkla. Tabii duşa girdiğimizde ve o benim için dizlerinin üzerine çöktüğünde nasıl nefes alacağımı unuttum.

"Bilmelisin," dedi bana, gözleri dans ediyordu. "Birine değer verdiğimde, onun için yapmayacağım şey yoktur."

Hay sikeyim. Nasıl düşüneceğimi unutmuştum ve o bitirdiğinde bacaklarım kesinlikle titriyordu. Sonunda duştan çıktık ama Hellspawn kıyafetlerle uğraşmadı. Rahat ettiğinden emin olmak için kaloriferi açtım ve sonra Roma'yla kahvaltı etmeye gittik.

Bir saat sonra onu ikna ederek yatağına geri götürdüm ve yatağından çıkmasına izin vermek gibi bir planım yoktu. Roma daha sonra döneceğine söz verdi ve bu iyiydi.

İyiden de öte.

"Liam..." Terli bir mola sırasında ben omurgasında bir buz küpü gezdirirken inledi.

"Çok mu fazla?" Neredeyse hiç nazik değildim. Olmak için mücadele ettiğimde bile o bana karşılık veriyordu ve onun içinde kaybolmak çok kolaydı.

"Hayır," diye fısıldadı. "Ama sanırım benimle sıkışıp kalabilirsin. Hareket edebileceğimden emin değilim."

Sırıttım.

"Bana uyar," diye söz verdim ve onu öptüm. "Roma çocuklara söyleyecek." İç çekmesi beni daha da güldürdü. "Ne kadar kalabileceğimi bilmiyorum." "Zamanımız var," diye onu yatıştırdım.

"Sen nereye gidersen... Ben de peşinden geleceğim." Artık inkâr yok. Artık kaçmak yok, tabii ona doğru değilse.

DEĞERLİ (ALTERNATE POV)

EMERSYN

"Milo'nun Ezra'yı yumruklaması çok mantıklı ve aynı zamanda "Liam..." Hiçbirinin kavga etmesini istemedim. Hâlâ ağrım vardı ve Rome morarmıştı. Liam'ın bile çürükleri vardı. Biz sadece sağ salim eve varmış. Milo'nun zarar görmesini gerçekten istemiyordum. Liam onu durdurabilirdi. Daha önce durdurmuştu ve zaten kan damlıyordu.

Liam homurdanarak, "İyi," diye mırıldandı ve ilerledi. Gülümsemedim ama yine de içimde bir rahatlama hissettim. Liam onların icabına bakacaktı. Lainey kaşlarını çattı. Herhangi birinin ona ne yapması gerektiğini söylemesinden nefret ediyordu ve Ezra biraz hıyarlık yapıyordu. Yine de bu Ezra için yeni bir şey değildi. Aynı zamanda kavgaya da alışmaya başlamıştım. Bu adamların hepsi fiziksel ve yoğun. Bulundukları her odayı dolduruyorlardı ve diğer herkese sundukları tehditte hata yoktu.

Ama burada güvendeydim.

Bu güvenlik içimde bir yankı uyandırdı.

"Hadi ama," dedi Freddie dikkatimi dövüşten çekerek. "Bırak bunu çözsünler. Muhtemelen duş alıp üstünü değiştirmek istersin. O zaman ben de izleyebilirim ve çok daha güzel bir gösteri olur."

Son cümle gerginlik balonunu patlattı ve sııttım. Freddie bir saptırma ustasıydı. Aynı zamanda... benimle oynaması hoşuma gidiyordu.

"Lainey?" Onu bu kaostan tek başına baş etmesi için bırakmak istemedim. Yine de üstesinden gelebileceğinden oldukça emindim.

"Hayır," dedi. "Freddie haklı, gidip bir duş alıp üstünü değiştirmelisin. Doktor arkadaşın muhtemelen tüm yaralarını gözden geçirmek istiyordur."

"Ben iyiyim," diye ona güvence verdim. Mickey'nin beni sınava tabi tutması listemin en başında yer almıyordu. Elimi Rome'un kolunda gezdirdim. "İyi misin?"

"Git," dedi ve Freddie'ye bir bakış attı. Freddie'nin uzattığı eli tutarken bile çocuklara baktım. Ama Jasper bile gitmem için beni kışkıışladı ve Vaughn çenesini kaldırdı. Onlar iyiydi.

Onlar iyiydi ve biz de geri döndük.

Roma güvendeydi.

Milo ve Ezra'yı nihayet ayırdıklarında içime bir rahatlama yayıldı. Freddie gitmem için beni hafifçe çektiğinde gittim. Parmakları benimkilere karşı sıcaktı ve kavrayışı hafifti ama çok oradaydı.

Üst kata çıktığımızda doğruca Kellan'ın odasına yöneldi. Benimki hâlâ Kellan ve Roma'nınkinin arasındaydı ve içeri girmek için tek kapı Kellan'inkinden geçiyordu.

"Tamam, burada bekleyebilirim." Parmaklarımı sıktı. "Freddie?"

"Evet, Boo-Boo?"

Dönerek yüzünü tamamen ona çevirdim.

"Teşekkür ederim." "Ne için?"

"Beni LoJack'lemek istediğin için. Bence bu çok tatlı." Gerçekten öyleydi. Belki de daha tuhaf olmalıydı. Ama ben onların beni kaybetmek istediğinden daha fazla kaybolmak istemiyordum.

Yüzü kızardı. "Sadece seni kaybetmek istemiyorum."

"Kaybetmeyeceksin."

"Serçe parmak yemini mi?" Serçe parmağını kaldırırkenki cüreti gülümsememi daha da artırdı. Serçe parmağımı onunkine doladım ve daha da yaklaştım. Freddie benim güvenli alanımdı, onun gibi olmak istiyordum.

Bakışları kısa bir süreliğine dudaklarıma yöneldiğinde bir adım attım. "Öpücük ve makyaj mı?"

"Kavga etmedik," dedi, kelimeleri neredeyse çok yavaş söyledi ama geri çekilmedi ve gözlerinde en ufak bir korku ya da tepki yoktu. Nefesi biraz daha hızlı geliyor gibi görünse de göz bebekleri sabitti.

Ama sonra benim de kalbim hızla çarpmaya başladı. "O zaman serçe parmak yemini et ve anlaşmayı mühürlemek için öpüş." Bu bir teklifti ama Freddie'yi öpmek istiyordum. Onun beni öpmesini istedim. Eğer öpüşürsek her şeyin yolunda gitmesini istiyordum.

Sonra başını eğdi ve dudaklarını o kadar hafifçe dudaklarıma değdirdi ki zar zor hissettim. Yine de o kadar yumuşaktılar ki, bir varmış bir yokmuş hissi beni daha fazlası için aç bıraktı. Ona doğru eğildim ve serçe parmağımı onunkinin etrafında sıktım. Ona dokunmanın sorun olmadığını söylemek ve onun da bunu sorun etmediğinden emin olmak istiyordum.

Öpücüğü önce ağızımın bir köşesine, sonra diğer köşesine bir fırça darbesi olarak başladı. Ama geri çekilmedi ve beni gerçekten öptüğünde öpücüğün derinlerine inmek için yarı yarıya kendimi zorlayarak dudaklarımı ayırdım. Bu sadece bir yudum değil, tam bir içkiydi. Dilinin benimkine sürtünmesi vücudumdaki tüm tüylerin diken diken olmasına neden oldu, sonra onu arzuladığım için nefes alamadım.

Elimi göğsüne doğru çekti ve avucumu kalbine bastırdı. Dokunma daveti, kucaklaşma, dudaklarımızı birbirine mühürlerken dilinin yavaş ve derinleşen darbeleri nabzımın dörtlü atmasına neden oldu. Bu her şeydi ve ben bu bağlantının tadını çıkarıyordum. Freddie buradaydı.

Hayattaydı ve bana sarılıyordu ve ikimiz de güvendedik. Keşfetmek ve hissetmek için güvende.

Öpüşmek için.

Her ne kadar daha fazlasını istesem de, başını kaldırdığında ona karşı koymadım. Bu çok fazla temas demekti. İkimizin de ihtiyacı olan bir bağlantıydı, ya da en azından benim vardı, ama yakınlık zaman aldı ve güvenmek çok şey gerektirdi.

Benimle birlikte olabilmesi bile değer verdiğim bir şeydi.

Ona değer veriyordum.

"Evine hoş geldin," diye fısıldadı ve gülümsemem

büyüdü. "Burada olduğum için gerçekten çok mutluyum."

"LoJack," dedi kararlı bir şekilde.

Ve içimden bir heyecan geçti. Bu ifadedeki sahiplenme ve kararlılık beni güldürdü.

"LoJack. Size en iyisini bulacağız."

Elimi göğsünden kaldırarak parmak eklemlerimi yanağına değdirdim. Dokunuşumu hafif tuttum ama kirli sakalını hissetmek istedim. Burada olduğumu hatırlatan başka bir şey. Biz buradaydık. "Ben duş alırken beni bekler misin?"

"Sonsuza dek," diye söz verdi.

Bir kahkaha daha serbest kaldı. "O kadar uzun sürmemesine çalışacağım." Sonra kendimi onun gitmesine izin vermeye zorladım ve odama yöneldim. Kapıyı kapatmadım. Kapatmama gerek yoktu, Freddie'ye güveniyordum.

Benim de ona güvendiğimi bilmesini istedim. Temiz kıyafetlerimi giydikten sonra ona bir öpücük gönderdim ve gözlerindeki derin duygu beni çözme tehdidiyle karşı karşıya bıraktı.

Nefesimi üfleyerek banyoya yöneldim. Evde olduğum için çok mutluydum. Home.

Evdeydim.

Ben değerliydim.

Onlara değer verdim.

Ona değer veriyordum.

OceanofPDF.com

ACIMASIZ CASUS BONUS SAHNELERİ

OceanofPDF.com

GELENEKSEL (BONUS BAKIŞ AÇISI)

LIAM

TYapmak istediğim son şey Hellspawn'ı dışarı çıkarmak ve onu ya da Roma'yı ifşa etmektir. Aynı zamanda annemi de hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum.

Babam haklıydı, mesafemi koruyordum. Bu kasıtlı olsa da, kesinlikle onları uzaklaştırmakla ilgisi yoktu. Kendime onları incitmenin onları güvende tutacağını söylemem işe yaramadı. Pazar günü Rodin'de brunch için özel bir masa ayarladım.

Bu isimle onu aradığımda annemin duyduğu sevinç, bunun doğru bir karar olduğunu gösteriyordu. Ona söylediğimde Hellspawn'ın gülümsemesi de aynı fikirdeydi. İşte buradaydık, ben kravatsız bir takım elbise giymiştim, Hellspawn ise beyaz çiçek desenli yüksek dekolte bir elbise seçmişti. Mavi ve yeşil çiçekler etrafındaki ruhani havaya katkıda bulunuyordu. Askılı topuklular biraz yükseklik katıyordu ve ben çıplak kollarına baktım ama o sade beyaz bir kazak tutuyordu.

"Dışarı çıkarılamayacak kadar güzelsin," diye gürledim. Elbisenin önünde bir kuşak vardı ve etrafı sarıyor gibi görünüyordu. Çekiştirip ne olacağını görmek istedim. Ama o parmağını kaldırdı.

"Uh-uh," diye azarladı. "On birde onlarla buluşacağız. Senin istediğin şey için ve benim yeniden hazırlanmam için zamanımız yok."

Homurdandım. Ben cevap veremedim Rome bize katılmak için dışarı çıktı. Şaşırtıcı bir şekilde üzerinde düğmeli bir gömlek ve pantolon vardı. Ceketini ya da kravattı yoktu ama şık olmaktan çok daha fazlası görünüyordu. Koşu ayakkabıları pek doğru kıyafetler değildi ama eleştirecek değildim. "Gömleğin neden onun elbisesindeki çiçeklerle aynı mavi tonunda?"

"Çünkü Starling'den eşleşmeyi ben istedim." Roma omuz silkti ve o da sırıttı.

"Harika
görünüyorsun."

"Kaşınıyor."

Ona doğru ilerleyerek başını eğdi. "İzin verir misiniz?"

Adam başını salladı ve kadın yakasını kontrol ettikten sonra parmağını kaydırды. Küçük bir yırtıktan sonra iç etiketi çıkardı. Bununla işi bitince tekrar düzeltti.

"Daha iyi mi?"

Roma soruyu düşünür gibi oldu, sonra başını salladı. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Dönerek kolunu onunkinin içinden geçirdi ve bana baktı. "Hazır mısın?"

Telefonumu çıkarıp onlara doğrulttum ve bir fotoğraf çektim. Gözleri parlaktı, seçtiği kozmetik sade ve gözlerinin etrafındaki soluk mavi dışında neredeyse hiç fark edilmiyordu. Roma bile memnun görünüyordu ama gülümsemesi zayıftı. Parmağını kıvrıdığında, itaatkâr bir şekilde yanına gittim ve Rome'a telefonumu uzattım. Sonra o da benimle poz verdi.

Sonunda bir selfie çektik ve başımı hafifçe sallayarak galerimdeki üç fotoğrafa baktım. Bu fevri düşünce sandığımdan daha keyifliydi. Onun orada olması hoşuma gitmişti. Onun bizimle olması hoşuma gidiyordu. Roma fotoğrafa itiraz bile etmemişti.

Tamam, daha fazla resim.

"Tamam, gidelim." Silahımı kontrol ettim. Bir tane taşıyamıyorlardı ama Hellspawn'ın çantasında iki tane vardı. Roma'nın biz daha apartmandan dışarı adım atmadan gasp ettiği büyük, hantal bir şeydi. Ama bu yanlarında silahları olduğu anlamına geliyordu. Annem ve babamın etrafındaki ek güvenlik yardımcı olmalıydı ama bir açıyı açıkta bırakmak istemedim.

"Her şey yoluna girecek," diye beni yatıştırdı Hellspawn. "Annen gerçekten iyi birine benziyor."

Rome hiç vakit kaybetmeden, "Öyle," dedi. "Saldırgan da. Ama her zaman güler yüzlü ve nazik."

Bu annemi tam olarak tarif ediyordu, ben de kıkırdadım. "Sorun olmayacağını biliyorum ama haklılar, daha önce onları hoşlandığım bir kızla hiç tanıştırmamıştım."

"Daha önce hiç Starling'in
olmadı." Ve bu... doğrudu.

Roma'nın başının üzerinden bakışlarıyla karşılaştım. Tamamen rahatlamıştı. Bu da ailem söz konusu olduğunda genelde yaptığı bir şey değildi. Bakışlarımı Hellspawn'a çevirdiğimde onun küçük bir gülümsemeyle beni izlediğini gördüm. "Ne?"

"Gerginsin."

Ben
değildim.
"Çok şirin."
Kaşlarımı
çattım.

Ancak kahkahası çok keyifliydi.

Vardığımızda zaten oradaydılar ve talep ettiğim özel odaya girdiğimizde annemin yüzü gülüyordu. Aydınlıktı, özel avludan güneş ışığı süzülüyordu ve personel dışında mutlu bir şekilde yalnızdık.

"Liam, oh, Roma'yı getirmişsin..." Annem yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra ona gülümsedi. "Alabilir miyim?"

Müdahale etmeye hazırdım ama Roma başını eğdi. Tek söylediği "Bir tane" oldu. Bir öpücüğe izin verdi ve yanağına bir öpücük kondururken annemin gözlerinde bir an için gerçek bir sevinç parladı.

"Teşekkür ederim, sevgili oğlum."

Başıyla onayladıktan sonra annem Emersyn'e baktı ve cehennem zebanisi sırtarak ona karşılık verdi. "Benimle gel genç bayan." Elini uzattı. "Sen resmen benim en sevdiğim kişisin."

Hellspawn onun elini kolayca tutarken, "Hey," diye itiraz ettim.

"Sus, bugün ikinizi de görmemi ve kaçmak için bir bahane bulmamanızı sağladı. O yüzden yanıma oturacak ve harika bir öğle yemeği yiyeceğiz."

Annem Hellspawn'ı çekiştirirken babam güldü ve Roma bir mıknaş gibi onu takip etti. Anlamıştım. Ben de gitmek istiyordum. Ama babam elimi sıkmadan önce omzumu sıktı. "Devam et oğlum."

"Bu onu mutlu edecek, değil mi?"

"Zaten öyle. Aile, onun da sana vermek istediği tek şeydi. Güzel, normal bir aile."

Normal garipti.
Güzel... ama garip.

BURN SNEAK PEEK

Sevdiğiniz insanlar için hangi çizgileri aşmazsınız?

Benim adım Grace Degas Black.

Yıllar önce, bir menajerin beni "keşfettiği" bir yardım defilesinde büyük bir çıkış yaptım. Çalışmalarım haute couture, parfüm reklamları ve daha fazlasının ışıltılı dünyasına yol açtı. En iyi hayatımı yaşıyordum, dünyayı geziyordum ve bunu daha iyi hale getirecek tek şey ikizimin de bana eşlik etmesiydi.

Benim diğer yarım. En iyi arkadaşım. Sonra bir gün ortadan kayboldu.

Kimse bana inanmadı ama bir şeylerin çok yanlış gittiğine dair o batma hissinden kaçamadım. Sonra kabus benim için geldi. Bir kamyonun arkasında uyandım.

Zincirlen

miş.

Alınmış.

Bir yerden başka bir yere taşındım, boğucu korkunun ortasında hayatta kalmak için sadece mücadele edebildim. Sonra aniden, hiç beklenmedik bir yerden kurtuluş geldi. Kurtuluş ve intikam.

Kız kardeşimi geri istedim.

Ama kurtarıcılarımın beni bırakmaya hiç niyetleri yoktu, hele ki biri beni avlamaya devam ederken.

Avladıkları ben miydim? Yoksa kız kardeşimi mi?

Ne yapmam gerektiği umurumda değildi ama onu bulmak için dünyayı yakabilirdim. Bu adamlar bana yardım edeceklerdi, sadece henüz bilmiyorlardı.

OceanofPDF.com

PROLOGUE

GRACE

T Boğazıma dolanan eli sıkışmış, ağızıma yapışan etli el sayesinde burnumdan soluyabildiğim azıcık havayı da sıkmakla tehdit ediyordu.

Yapabildiğim tek şey

Koku ter, dışkı ve idrar kokusuydu. Oda leş gibi kokuyordu. Nefesimi sığ tutmak için mücadele ederken gözlerim yaşardı. Kalbim sanki bizi özgürlüğe kavuşturacakmış gibi umutsuzca koşarken imkansız bir görevdi bu.

"Gracie!" Alfabe'nin sesi karanlığın içinden çınladı. "Haydi, Gracie. Kızgın olduğumu biliyorum. Ben de kızardım. Ama bu oyunları oynamanın zamanı değil."

Boğazımda bir inilti koptu ve ağızımı kapatan eli daha da sıkıştı. Baskı parmaklarını yanaklarıma gömdü, sanki yüzümdeki izlerini yakıyordu. Bakışlarımı beni tutan adamın karanlık gözlerine diktim.

O bir devdi. Voodoo ve Bones'tan bile daha büyüktü. Kıvrıldım, onu tekrar tekmelemeye çalıştım. Sadece eliyle boğazımı tutarak beni yerden kaldırması, çaresiz bir şekilde çok az destek almamı sağladı. İki kez bacağına vurdum ama neredeyse hiç irkilmedi bile.

"Gracie," diye tekrar seslendi Alfabe, sesindeki ikna edici nota neredeyse tatlıydı. "Hadi, söz veriyorum, o sik kafalıyı senin için yere yatıracağım ve sen de onu pataklayacaksın."

Gözlerimden akan yaşlar bu teklifteki nezaket karşısında iki katına çıktı.

Burnumdan emebildiğim oksijen miktarı bile çok az gibi görüldüğünden gözümün önünde noktalar dans ediyordu. Tüplü dalışa gitmişim.

bir kez daldı. Karışım biraz kötüydü. Başım dönmüş ve midem bulanmıştı. Neyse ki yanımdaki dalgıç durumu hemen fark etmişti. Çok daha kötü olabilirdi.

Beni esir alan kişi bana daha da yaklaştı, sanki tüm vücuduyla beni örtmek istiyordu. Pis kokusuyla. Sadece kokusu bile mide bulandırıcıydı. Tutuşunun boğucu etkisiyle birleştiğinde, farkındalığımı korumak için savaştım. Yüzü bana o kadar yakındı ki tek görebildiğim koyu renk gözleri ve kaşını ikiye bölen yara iziydi.

Bu şekilde ölmeyecektim. Karanlıkta, cesetlerle çok fazla zaman geçirmiş birinin kokusuyla kaplı bir yerde ölmeyecektim. *Burada* ölmeyecektim.

Ellerimi kaldırarak parmaklarımı bileğine geçirdim. Tutacak bir şeye ihtiyacım vardı. Sahip olduğum her şeyle parçalayacak bir şey. Başparmağına kadar ilerledim. İki eli de üzerimdeyken, silahına ya da başka bir silaha davranamazdı.

"Gracie..." Alfabe'nin sesi merhametli bir şekilde yaklaşıyordu. Beni esir alan adamın başparmağını kavramayı başardım. Tutuşundaki değişim çenemi bir anlığına serbest bıraktı ve adamın avucundaki eti ısırdım.

Sarsıldı ve başımı tekrar tahtaya çarptı. Tahtadan aşağı kayarken gözlerimin önünde dans eden lekeler beni bayıltmakla tehdit ediyordu. Bağırمام gerekiyordu. Eli ağzımdan çekilmişti ama boğazımdaki kavrama tamamen sıkılmış, havamı kesmişti.

Sonra elinde bir silah vardı. En ufak bir ışık titremesi silahın üzerinde parılıyordu. Ahır kapısının hemen dışında tanıdık bir ayak sesi. Bu doğrudu, bir ahırdaydım. Ciğerlerim alev alırken dünya dönmeye başladı. Nefes alamıyordum. Havaya ihtiyacım vardı.

Daha fazla mücadele ederek kolunu, elini pençeledim ve ayaklarımla çırpındım ama o sadece beni tekrar tahtaya vurdu ve her şey kararırken silah patladı.

Beni bütünüyle yutan karanlığın içinde bir ateş parçası.

Daha fazlasını okumak için hemen [BURN](#)'ü alın.

OceanofPDF.com

AFTERWORD

Vay be.

Vandals'a geri dönmek bir hediye idi. Onları çok özlemiştim ve özellikle de aradan geçen zamanda büyüüp değiştikleri için onları yeniden hissetmek ve duymak harikaydı.

Doc'un bir bölüm almadığını biliyorum. Bu kasıtlı değildi, çünkü birkaç kez denedim, ama sonunda onun bakış açısına uymadı. Merak etmeyin, bunu telafi etmek için grubumda Şükran Günü için küçük bir şey planladım.

Fierce Dancer'ın en sevdiğim bölümlerinden biri Em'in kendi arabasını kullanması ve okuldan kulüp binasına gidip gelmesiydi. Tüm serinin başladığı yerden itibaren onun için muazzam bir büyüme gösterdi ve tüm bu büyüme burada sergilendi.

Umarım siz de benim kadar beğenmişsinizdir. Bu "dünyada" bir sonraki seri KAN Kardeşler ve [YANMA](#) ile başlıyor. Bugün ön sipariş vermeyi unutmayın ve web sitemi ziyaret edip haberler ve güncellemeler için kaydolun. Sonra utanmayın, Facebook'taki okuyucu grubuma katılın, okuyucularımdan haber almayı seviyorum!

xoxo

Heather

Web sitesi:

heatherlong.net

Okuyucu

grubu:

facebook.com/groups/heatherspack Spoiler

grubu:

facebook.com/groups/teammadatheather

OceanofPDF.com

ABOUT HEATHER LONG

Kitapları *severim*. Sadece biraz değil, çok seviyorum. Ben büyürken kitaplar benim en iyi arkadaşlarımdı. Bir kasabada ya da bir sınıfta yeni olmam kitapların umurunda değildi. Her zaman yanımdaydılar, en güvenilir yoldaşlarımdı. Ta ki bana sırt çevirip onları yazmam gerektiğini söyleyene kadar.

Size kendi kişisel sonsuza dek mutlu sonumun kitap yazmayı içerdiğini söyleyebilirim. HEA'nın devam eden bir çalışma olduğunu her zaman söylemişimdir. Bu evliliğim, arkadaşlıklarım ve kariyerim için de geçerli. Yeni masallara, yeni mecazlara, yeni karakterlere ve daha fazlasına daldıkça ilham perimi sürekli besliyorum.

Teksas'ta geçirdiğimiz on yedi yılın ardından mevsimler, yeni deneyimler ve yeni bir coğrafya arayışıyla Kuzeybatı Pasifik'e taşındık. Hayatın (ve ilham perimin) benim için neler sakladığını keşfetmek için sabırsızlanıyorum.

Belki de yazmak her zaman benim kaderimdi ve romantizm benim kaderimdi. Ne de olsa büyükannem resimli kitapları pek sevmezdi ve bana Harlequin aşk romanlarını okurdu.

Heather'ı takip edin ve bültenine kaydolun:

www.heatherlong.net

[TikTok](#)

OceanofPDF.com

ALSO BY HEATHER LONG

82. Sokak Vandalları

Vahşi Vandal

Hırçın Asi

Acımasız Hain

Kirli Şeytan

Utanmazca Sadık (Novella)

Acımasız Dövüşçü

Tehlikeli Hain Acımasız

Casus

Pervasız Hırsız

Vahşi Dansçı

Kirli Dansçı

Bay Ridge Kraliyet Ailesi

Utanmazca Sadık (Novella)

Savaş Hatları

Aldatıcı Ateşkes

Kötü Teslimiyet

Şiddetli Kaos

Umutsuz Zafer

Blue Ivy Prep

Problem Child

Mad Boys

Party Crashers

Money Shot

Bravo Team Wolf

Tehlike Isırdığında

Ateş Altında

Kardinal

Günahlar

Öldürür Şarkısı

İlk Koro

Yüksek Nota

Son Söz

Chance Monroe

Toprak Cadıları Kolay Değildir

Şehir Dışından Plan Cadı Kötü

Cadı Yükseliyor

Ateşli Kalpler Hel

Dorado Mareşali

Cesurlar Yalnızdır

Micah & Bayan Miller

B i r Avuç Düş

Raising Kane

Aranıyor: Fevered or Alive

Vahşi ve Ateşli

The Quick & The Fevered

Wyatt Adında Bir Adam

Nebula'nın Kalbi

Kraliçe Yapıcı

Anlaşma Bozucu

Taht Alıcı

Lone Star Leathernecks

Semper Fi Kovboy

Olduğunuz Gibi, Kovboy

Zincirlenmiş Ruhlar

Zincirlenmiş Succubus

Zincirsiz Succubus

Succubus Kutsanmış

Zincirlenmiş Ruhlar (Omnibus)

STANDALONLAR

Kader Öpücüğü (Blake Blessing ile)

Karmanın Tadı (Blake Blessing ile)

Evde Olacağım... (Kate James ile)

Dokunulmaz

Kurallar ve Güller
Değişimler ve Çikolatalar
Anahtarlar ve Öpücükler
Fısıltılar ve Dilekler
Akşamdan Kalmalar ve Tatiller
Arsız ve Nefessiz
Denemeler ve Taçlar
Mezuniyet ve Hediyeler
Meydan Okuma ve
Adanmışlık Şarkılar ve
Sevgililer Miras ve Aşıklar
Elvedalar ve Sonsuza Dek
Merhabalar ve Sonsuza Dek Mutlular

Willow Bend'in Kurtları

Kanundaki Kurt
Kurt Isırığı
Kafesteki Kurt
Kurt İddiası
Yandaki Kurt
Serseri Kurt
Bayou Kurdu
Evcilleşmemiş
Kurt
Yararları Olan Kurt
Nehir Kurdu
Tek Kötü Kurt Çöl
Kurdu
Kar Kurdu
Gemideki Kurt
Holly Jolly
Kurdu Gölge
Kurt
Ay Çarpmış Kurdu
Şimşek Kurdu
Hayalet Kurt
Haydut Kurtlar

Kurt Serbest Bırakıldı

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.